

SPRE LUMINĂ

FONDATA ÎN 1903

REVISTA COLEGIULUI NAȚIONAL IAȘI

Serie Nouă, Anul X, Nr. 31

Aprilie 2014

Colegiul Național Iași

Director: Cristina Diana VÂLCU

Echipa de redacție:

Andra BULGARU, clasa a X-a B – redactor șef
Vlăduț COJOCARIU, clasa a XI-a B – redactor șef
Rareș ANTON, clasa a IX-a D – redactor șef adjunct
Cristina TEȘU, clasa a IX-a D – redactor șef adjunct
Elena Andreea CHIRVĂSUȚĂ, clasa a X-a B – redactor
Ștefan CIUPILAN, clasa a X-a B – redactor
Smaranda CODREANU, clasa a IX-a D – redactor
Caroline MAYAYA, clasa a XI-a C – redactor
Monica MINEA, clasa a IX-a D – redactor
Horia MINEA, clasa a XI-a B – redactor
Bianca TOFALVI, clasa a IX-a D – redactor

FOTOGRAFII:

Rareș ANTON, clasa a IX-a D
Elisa CĂUNEAC, clasa a XI-a B
Vlăduț COJOCARIU, clasa a XI-a B
Miruna DIMITRIU, clasa a XI-a E
Alexandru IONIȚĂ, clasa a XI-a C
Camelia MACARIU, clasa a XI-a B

COORDONATORI:

Prof. dr. Lavinia GIUGULA
Prof.dr. Nicoleta MUNTEANU
Ilinca COJOCARU, clasa a XII-a C

Colegiul Național Iași

Str. Arcu 4, Iași, 700125

Un muzeu în continuă construcție...

Cred că atunci când te naști ești ca o mică, mică matrioșka – cea mai mică dintre ele, cea de la care pornește tot. Ușor, ușor, cu scurgerea timpului îți mai adaugi straturi – grădinița, școala primară, gimnaziul... Ești prezentul, esență vie, mișcare perpetuă, iar în interiorul tău sunt figuri ale tuturor timpurilor. Ești un muzeu în continuă construcție...

Mie îmi miroase a sfârșit, drag cititor. Una din foițele devenirii mele e pe cale să se definitiveze. În mai puțin de opt săptămâni voi finaliza liceul...

Acum o sută optzeci și șase de săptămâni pășeam timid, dar cu entuziasm în curtea Colegiului Național. Fiecare clipă a existenței mele va fi cu siguranță marcată de timpul petrecut aici.

La început școala îmi părea un mare labirint, s-a adeverit ca un spațiu al creării de sine – atât prin constrângerile educaționale – ore, teme, teste, cât și prin partea extracurriculară – voluntariat, revista, și cea umană – prietenii pe viață și profesorii călăuză.

Am purtat titlul de redactor șef adjunct timp de patru numere și poate va suna clișeic însă o dată intrat în redacție, devii veșnic parte a acesteia. Acest fapt este o frumoasă responsabilitate care mi-a permis să „înfloresc” atât din punct creativ cât și organizatoric. Am convins colegii să scrie, să ne permită să publicăm inocente poezii și îndrăznețe recenzii, am corectat, selectat și aranjat, am lucrat și am râs tot pe atât.

Să contribui la revistă e un imperativ lăuntric, e modul tânărului de a exprima gânduri și sentimente de o intensitate aparte. Asemenea lui Ghilgameș, am redescoperit secretul veșniciei, taina sufletului tânăr – creația, fie ea artistică sau jurnalistică. Cu drag, cei mai harnici leneși din lume spera ca vocea lor să resune la fel de puternic.

Viața școlii, Ne privește, Adolescenția, Recenzie, Cronică și Creație, numere, secțiuni, articole, scrise cu mult suflet, din dorința de a învăța, din orgoliu sau patimă. Din mândrie, din curiozitate, dar mai ales ca să fim citiți! Pentru că am oferit fără să cerem ceva în schimb. Ție cititorului de azi și mâine.

Alina Andreea Cojocaru,

Clasa a XII-a C

EPILOG, partea I

Majoritatea evenimentelor sau perioadelor din viața noastră încep și se termină undeva. Și nu tuturor le știm sfârșitul, nu știm dacă se va termina bine sau nu, nici măcar nu știm dacă ne dorim finalul uneori. Dar, acestea nu sunt momentele grele. Cele cu adevărat dificile sunt cele cu final prestabilit. Și atunci auzi o voce străină în mintea ta, a unui părinte sau a unui profesor mai impunător, care-ți zice constant: „Se termină acum liceul!”

Și atunci te gândești că: „Eh, mai sunt zece luni.” Dar, când se fac nouă, te gândești că a trecut o lună pe lângă tine și nu ai făcut mare lucru. Așa începe nostalgia ultimului an

de liceu, an care va fi cel mai frumos, dar și cel mai trist din viața voastră. E chiar anul în care înveți cât în ceilalți trei și nu mai faci nimic precum în ceilalți. E anul în care colegii antipatici ori îți devin plăcuți, ori îi agreezi din ce în ce mai puțin; e anul în care nopțile devin scurte și zilele și mai scurte; e anul în care dormi șase ore și te bucuri. Și mai mult sau mai puțin teorie, ce am scris mai sus se aplică parțial. Și zic parțial pentru că, să fim serioși, e grea a XII-a, dar n-a pățit nimeni nimic de la stres până acum.

A trecut clasa a IX-a, când materia nu prea era de Bac și erai un boboc la început de drum. Aveai tot liceul în față, trei ani să te

afirmi, să te distrezi, să trăiești viața de licean la Colegiul Național; viața care implică mai mult decât am crede, care ne formează diferit, dar într-un sens bun. Primul semestru a fost mai greu, ce-i drept, cu acomodarea, noii profesori, noii colegi, cele patru-cinci teze, dar dacă nu aspiri să fii șef de promoție, te mulțumești și cu 9 în loc de 10.

Clasele a X-a și a XI-a trec parcă împreună. Cel puțin eu mă gândesc la ele ca fiind una singură. E perioada maximei fericiri. Acum ești în rândul „celor mari”, acum tu ești admirat de cineva mai mic, nu invers. Și experiențele de liceu sunt inedite. E perioada în care „înveți într-a XII-a, că uiți până atunci”, când ieși marți seara, că miercuri ai ore ușoare, în care uneori te gândești dacă să te duci de la 10, dar nu pentru că v-a lăsat acasă, ci pentru că „ai note” și că „într-a XII-a dai bacul la altceva”.

Și trecând peste toate concursurile sau olimpiadele care-i definesc pe unii, eu, elevul obișnuit, fără rezultate care să eclipseze, pot spune că am fost inițiată în secretele vieții de naționalistă în momentul în care am completat în registrul-caiet cu evidență al lui nea' Mihai. A fost un fel de drum cu obstacole de șase ani, mai ceva decât parcursul inițiat din *Baltagul*. Și mai mult de atât, să-ți rețină numele dintr-a X-a până într-a XII-a și încă să dea mâna cu tine când intri sau ieși din școală.

Și după trei ani uneori se întâmplă să vii la 10 la școală pentru că dai, într-adevăr, bacul la altă materie. Și ți-ai fi dorit să ajungi mai devreme să mai scrii ceva, că acasă n-ai timp. Sau, așa ar trebui să fie. De fapt, „că acasă vrei să te uiți la seriale” sau „la un film”, dar tot ai fi vrut să lucrezi, că dimineața ai mai mult spor. Deci nu ești o persoană rea, înveți doar să-ți programezi timpul. Și aici am ajuns la ce era mai important: cu ce ar trebui să rămânem după acești ani. Și ar fi multe..

În primul rând, să ne facem plăcuți de cei din jur, pentru că vrem să coexistăm și să fim tratați pe merit. După, să acceptăm defecte, să agreăm oameni, să nu degeaba suntem 30 pe clasă și, mai presus de toate, să ne pese de ce-i în jurul nostru, așa cum nea' Mihai învață cam 100 de nume noi pe an pentru că-i suntem simpatici. Și ar mai fi multe, dar pe altă dată. Am încercat doar să fac un prim „bilanț”, pentru că timp mai este (nu mult, ce-i drept), dar părerile se schimbă..

Ioana Bogdan

Clasa a XII-a C

VLADUT COJOCARIU

Q&A cu președintele Consiliului elevilor

Lucia Indrei, elevă cu un parcurs școlar de excepție, care a contribuit la păstrarea renumelui Colegiului Național, prin performanțele sale la numeroase olimpiade, a fost de acord să acorde un prim interviu în calitate de președinte al Consiliului Elevilor.

Q: Lucia, ești o elevă eminentă, cu nota 10 pe linie (gimnaziu și liceu), fără nicio implicare în activitățile administrative ale școlii, până acum. Ne poți împărtăși cum te-ai decis să candidezi? Ce anume te-a determinat?

A: Cred că au fost momente când fiecare dintre noi ne-am gândit la ce activități am vrea să fie organizate în cadrul școlii, sau cum am putea schimba ceva în bine la cele existente. În precedentul an școlar am trecut prin mai multe astfel de momente, așa că ideea de implicare e mai veche. Ulterior, la debutul acestui an școlar, cu puțin timp înainte de începutul campaniei, mi-am zis că asta este șansa mea de a-mi expune ideile și proiectele.

Q: Ce părere ai de succesul răsunător cu care s-au soldat alegerile? Dacă nu mă înșel, ai câștigat cu peste 850 de voturi din totalul de cele peste 1200 exprimate? Cred că este o situație fără precedent în istoria Colegiului Național.

A: Rezultatul a fost cu siguranță o surpriză plăcută pentru mine, dar înseamnă și o responsabilitate considerabilă. Sunt conștientă de faptul că sprijinul și încrederea oferită trebuie răsplătite prin muncă și mult suflet pus în realizarea proiectelor propuse.

Q: Am observat că ceilalți candidați și-au schimbat platformele între cele două prezentări pentru gimnaziu, respectiv liceu. Ce părere ai despre gestul lor? Va afecta acesta colaborarea voastră în cadrul Consiliului?

A: Sinceră să fiu, nu am acordat importanță acestui aspect în timpul campaniei. Toți candidații (inclusiv eu) și-au adaptat discursurile pentru gimnaziu, respectiv liceu, în funcție de interesele specifice fiecărui grup-țintă. Nu știu cum se vede acest lucru din perspectiva unui observator din exterior, dar nu m-a deranjat acest aspect în mod specific, iar ce se întâmplă în campanie rămâne în campanie și nu ne poate afecta sub nicio formă colaborarea. Acum suntem o echipă.

Q: Ceilalți doi candidați s-au bazat în mare parte pe experiența lor în Consiliu și cu toate acestea tu ai câștigat. Ești de părere că lipsa ta de experiență te va afecta? Sau din contră, cu o viziune proaspătă, lipsită de influențe, vei reuși să îmbunătățești lucrurile, atât la nivel de școală, cât și de județ?

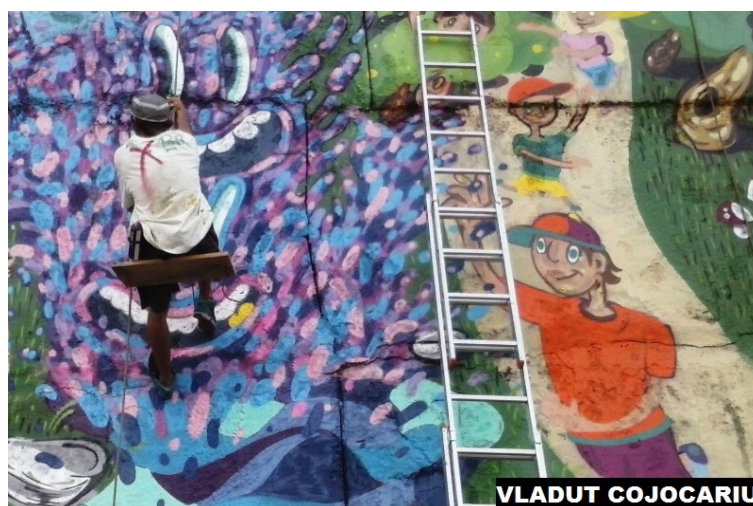
A: Nu cred că lipsa de experiență va fi un impediment. Sper să compensez acest dezavantaj prin entuziasm, spirit inovator și dăruire. Sunt norocoasă că am parte și de ajutorul unei echipe cu care comunic foarte bine și suntem recunoscători pentru sprijinul acordat de conducerea școlii care este de o importanță vitală pentru noi, membrii Consiliului Elevilor, și nu numai.

Q: Și, pentru încheiere, întrebarea pe care sunt sigură că toată lumea ți-o adresează : Care vor fi primii tăi pași ca și președinte al Consiliului Elevilor?

A: În acest moment, suntem în mijlocul pregătirilor pentru Balul de Crăciun, iar imediat după reînceperea cursurilor în ianuarie, Zilele Școlii vor fi serbate cum se cuvine. Pe lângă activitățile tradiționale, vom pregăti o surpriză pentru elevii de gimnaziu și avem nevoie de ajutorul liceenilor pentru această acțiune. Mai multe nu spun. Nu vreau să stric surpriza! Multă lume m-a întrebat dacă se mai face radio și răspunsul este afirmativ. Se va face, numai să aveți puțină răbdare. Mai sunt unele probleme de ordin tehnic de rezolvat. Vor mai fi și alte proiecte care vor reprezenta (din câte știu eu) noutăți absolute, dar acestea sunt deocamdată secrete de serviciu.

A consemnat *Caroline Mayaya*

Clasa a XI-a C

Sevilla, mi amor!

Închid ochii pentru o clipă și mă întorc în timp... prima zi de liceu, o altă etapă din viața mea, începutul unui drum lung, greu, frumos, spre maturizare, spre transformarea mea într-un adult capabil și de ce nu, a unui om de succes. Nu obții nimic serios și de durată, fără studiu, fără efort, fără muncă. Dar toate acestea, chiar dacă sunt necesare, nu sunt nici pe departe suficiente. Esențială este determinarea, modul în care îți stabilești un scop și știi să-l urmărești, să lupți pentru el.

Prima săptămână de școală mi-a adus și prima provocare majoră. Aflasem de la colegii mai mari despre Proiectul Leonardo da Vinci, adresat elevilor de liceu care doresc să-și dezvolte aptitudinile și competențele printr-un stagiu de formare profesională în țări europene, anul acesta Germania și Spania. Obiectivele formării au fost dobândirea unor cunoștințe practice în domeniul desenului tehnic și de utilizare a platformei software specializată AutoCAD, folosită în arhitectură și domeniile conexe, iar proiectul s-a numit „ARCHI –Let’s SOFT it!”.

Ce mare provocare pentru mine! Încet, încet am început să obțin informații, fie de pe site-ul școlii, fie de la cei care beneficiaseră deja de această oportunitate. Am participat la un concurs de selecție, care a constat în pregătirea unui curriculum vitae detaliat, ce conținea toate reușitele mele, atât cele școlare, prin rezultatele obținute la diverse concursuri și olimpiade, cât și cele legate de activitățile de voluntariat și de implicare activă în diverse proiecte sociale, și o testare de limbă engleză și de informatică. Chiar dacă speranțele mele nu erau foarte mari, primăvara mi-a adus și prima veste bună – fusesem acceptat să fac parte din echipa Colegiului Național care beneficia de participarea la proiectul de mobilități Leonardo da Vinci în Spania, la Sevilla!

Mă aștepta o vară fierbinte... și la propriu și la figurat... trei săptămâni care aveau să-mi schimbe concepțiile despre educație și importanța ei, dar și despre alegerile pe care trebuie să le faci și de care depinde formarea ta ca om. Cu mult entuziasm am început să caut informații despre țara gazdă, despre orașul în care vom merge, despre cultura și spiritul

spaniol... și așa am aflat că, fie că este catalan, basc, galician, aragonez, andaluz, spaniolul secolului XXI este strâns legat de rădăcinile sale, de obicei ilustrate de celebrele sărbători locale cunoscute sub numele de fiesta și la fel de legat de coride, flamenco, paella și tapas. De asemenea, am parcurs mai multe ore de pregătire lingvistică, știind că limba engleză va fi mijlocul de comunicare atât pe durata cursurilor zilnice, cât și puntea de legătura cu locuitorii Sevillei.

Zilele s-au scurs cu repeziciune și așteptarea a luat sfârșit... ziua cea mare se apropia. Urma să trăiesc o experiență cu totul nouă pentru mine... primul zbor cu avionul, prima călătorie de durată fără părinți, primele decizii pe cont propriu, contactul cu o civilizație și o cultură unică aflată la granița Europei cu Africa. După un zbor de trei ore cu avionul și un drum de 8 ore cu autocarul din Madrid la Sevilla, am ajuns la destinația mult visată. Prima impresie pe pământ spaniol... „Căldura mare, mon cher!”, Sevilla fiind cunoscută ca una dintre cele mai fierbinți locații din Europa... soarele strălucește zi de zi din iunie până în septembrie, ploaia fiind un fenomen rar întâlnit în această perioadă a anului.

Am fost cazați în centrul istoric al orașului aproape de Universitatea de Arte și de Guadalquivir, calea de apă aflată la doar 90 de km de Atlantic, ce a adus lumii întregi prin Cristofor Columb, America. În prima zi de curs

am făcut cunoștința cu cea care s-a ocupat de pregătirea lingvistică în cadrul programului de mobilitate, d-na Mercedes Yelamos cu care am recapitulat acele informații și elemente de vocabular, atât de necesare comunicării cu locuitorii Sevillei, câteva expresii și cuvinte uzuale în limba spaniolă, dar și câteva informații despre Spania și oamenii ei.

Activitatea noastră de pregătire s-a desfășurat pe parcursul a trei săptămâni, lucrând câte șase ore pe zi, de luni până vineri. Doamna Mărgărita Ruesga, reprezentantul firmei de arhitectură „Juan Ruesga – Arquitecto y Escenografo”, un nume binecunoscut în Spania, și mai ales în Sevilla, care și-a pus semnătura pe restaurarea și reabilitarea unor importante repere arhitecturale ale orașului, a fost cea care ne-a inițiat în tainele desenului tehnic. Mai întâi, am lucrat o serie de schițe și desene la scară cu scopul de a ne perfecționa vederea în spațiu. Am trecut apoi la reprezentarea corpurilor tridimensional, proiecții în plan, secțiuni, elemente de cotare. Zi de zi, pe lângă cunoștințele tehnice legate de meniurile și comenzile platformei software de desen tehnic AutoCAD, cu care ne-am acomodat foarte repede, am evoluat rapid de la simple schițe în plan (desene 2D)... la adevărate clădiri proiectate în 3D. A fost frumos, dar și greu. Am învățat să lucrăm în echipă, să ne ajutăm unii pe alții atunci când întâlneam dificultăți, să luăm decizii împreună și să respectăm munca fiecăruia. În final, aruncând o privire retrospectivă asupra întregii perioade de stagiu și asupra a ceea ce a lucrat fiecare dintre noi, am descoperit că a evoluat.

În timpul liber am gustat din plin din moștenirea culturală și artistică a orașului. Am fost într-un tur al Sevillei, fiindu-ne prezentate cele mai frumoase și importante zone: parcuri, palate, piețe și alte ansambluri arhitecturale. Astfel am făcut cunoștință cu celebrul Palat Real Alcazares, reședința favorită a regilor spanioli în Evul Mediu, unul din cele mai vechi palate regale din Europa, un conglomerat de stiluri... de la cel islamic, la cel neoclasic, incluzându-l pe cel gotic, mudejar și renas-

entist, Catedrala din Sevilla, monument gotic al gloriei creștine, a treia ca mărime după cea din Roma și Catedrala Sf. Paul din Londra, cu a sa moștenire de origine maură Turnul Giralda, dar și cu monumentul impresionant reprezentat de mormântul lui Cristofor Columb, simbol al spiritului iscoditor și de explorator al omenirii, care a lăsat în urma sa un tărâm nou la mii de kilometri depărtare – America. De asemenea, am vizitat Muzeul de Artă, unde pasiunea și spiritul de artist al sufletului spaniol se contopesc într-o armonie perfectă în picturile lui Juan de Valdés Leal, Goya, Bartolomé Estebán Murillo sau Diego Velázquez. Am aflat că vestitul Turn de Aur privește peste râul Guadalquivir încă din secolul XIII, ne-am bucurat în multe seri de Piața Espana, inaugurată cu prilejul Expoziției Latino-Americane din 1929, cu al său parc minunat donat municipalității de Prințesa Maria Luisa Montpensier și bineînțeles că am petrecut o seară la un spectacol inedit de flamenco – o formă de cântec, sunet de chitară și dans, ce ne-a dezvăluit ce înseamnă cu adevărat sufletul și spiritul Spaniei. Istoria se împletește armonios cu prezentul într-un impozant monument al artei și tehnicii moderne, Metropol Parasol, de unde am avut o imagine panoramică asupra orașului Sevilla. Nu în ultimul rând, vreau să amintesc de Casa de Pilatos, monument de arhitectură mudejară, construit în secolele XV și XVI de către marchizii de Tarifa, despre care s-a crezut inițial că este o copie a vilei lui Pilat din Pont, de unde și numele său.

În primul weekend, a fost programată plecarea la Cadiz, care ne-a prilejuit nu numai întâlnirea cu Oceanul Atlantic, ci și cu cel mai vechi oraș din Europa, întemeiat de fenicieni în jurul anului 1100 î.Hr. În cel de-al doilea weekend, am vizitat Granada cu al său Palat Alhambra și grădinile lui minunate, probabil cel mai vizitat obiectiv turistic al Spaniei. Acolo am întâlnit pentru prima dată adevărata mărturie a culturii și civilizației arabe – vizibil din orice parte a orașului, splendoarea lui te învăluie. Culoarea zidurilor, construite dintr-un

amestec de piatră și lut roșu i-au dat numele său, ce derivă de la cuvântul arab pentru „roșu”. Grădina paradisiacă, asemenea unui labirint, replică a Raiului și a fericirii edenice, te surprinde printr-o minunată combinație de lumină, culoare, apa fântânilor, verdeță și parfumuri florale.

Cele trei săptămâni au trecut cu o viteză amețitoare, dar au lăsat în urmă un adolescent care a cunoscut exigențele muncii într-o companie străină, dar și ale muncii în echipă. Am învățat să interacționăm cu oameni diferiți în condițiile unei societăți multiculturale și fiecare dintre noi a învățat să fie mai tolerant unul cu altul, făcând parte dintr-un grup mai mare. Am înțeles că spiritul latin este cel care unește două popoare aflate la mii de kilometri depărtare, am reușit să facem față provocărilor zilnice, să colaborăm pentru a obține rezultate frumoase, construind în același timp prietenii pe care le dorim durabile.

Documentul de mobilitate Europass obținut va fi atașat portofoliului personal, de asemenea fiind util în întocmirea dosarului de admitere pentru anumite universități din străinătate. Certificatul de participare și cel lingvistic constituie piese importante, ele atestând obținerea unui anumit nivel, fiind recunoscute de instituțiile de învățământ din România. Toate acestea m-au ajutat să înțeleg de ce este importantă această experiență și sunt convins că va fi un element important în alegerea viitoarei mele cariere.

Destinul este un cuvânt la modă. Dar destinul nu vine așa, pur și simplu, să te poarte pe aripile lui, fără ca tu să nu faci nimic. Drumul, destinul, succesul țin, înainte de toate, de alegerea ta, de hotărârea și determinarea ta, dar și de bucuria de a lupta, de a experimenta, de a munci pentru a parcurge acel drum, pentru a dobândi succesul.

Vlad Tybor

Clasa a X-a B

Shaping things to come

GROW este un program inovativ de educație non-formală care are ca scop principal dezvoltarea abilităților de învățare ale elevilor de liceu. Organizat de „Școala de valori” în parteneriat cu AISEC, acest proiect își propune să completeze cunoștințele tinerilor oferind un adaos față de sistemul educațional obișnuit astfel încât aceștia capăta posibilitatea de a se cunoaște pe ei înșiși mai bine, cheie esențială pentru formarea lor pe viitor. Un alt atu important al proiectului este dat de faptul că fiecare sesiune se derulează în limba engleză și este susținută de către un lector străin. Astfel am avut atât posibilitatea de a învăța noi lucruri referitoare la o cultură îndepărtată, cât și de a-mi exersa cunoștințele în materie de limbă engleză.

Am aflat de acest proiect datorită unei colege care mi-a propus să ne înscriem împreună. Inițial am ezitat deoarece mă înfricoșa gândul că ar fi trebuit să vorbesc în public, mai ales unui public necunoscut. Cu toate acestea în cele din urmă m-am înscris și am fost acceptată. La festivitatea de deschidere ne-au fost introduse o serie de noțiuni legate de acest proiect și obligațiile noastre. De asemenea, am făcut cunoștință cu lectorul nostru, Rodolfo, care venise pentru prima oară în România din Mexic.

Cursurile au fost structurate pe anumite puncte cheie care au fost urmărite cu rigurozitate pe parcursul desfășurării sesiunilor. Aceste puncte cheie au fost practică, învățare și afirmare. Pe plan personal am învățat să ne

apreciem și în unele cazuri să descoperim noi valori personale, să dobândim curaj de afirmare și încredere în forțele proprii. Ne-au fost introduse noi noțiuni referitoare la managementul unui proiect sau al timpului, proactivitate în sensul în care am fost îndemnați să luăm inițiativă, să ne punem ideile în practică fără a rata o oportunitate atunci când ne este oferită. Acest proiect m-a ajutat atât pe mine cât și pe alți colegi să ne creăm o viziune mai amplă asupra a ceea ce urmează să facem pe viitor.

La început nimeni nu dorea să se afirme, fiecare stând și ascultând cu atenție ceea ce avea Rodolfo de spus. Poate era datorită incertitudinii provocate de faptul că unii dintre noi nu mai participaserăm la un astfel de proiect sau datorită timidității care ne făcea să ne interiorizăm complet, însă în cele din urmă am reușit să colaborăm și chiar am ajuns să ne înțelegem bine. Spre norocul meu, grupa în care mă aflam era formată din persoane pe care le cunoșteam în mare parte, ceea ce mi-a făcut acomodarea mult mai ușoară. Cu toții am ajuns să îl cunoaștem mai bine pe Rodolfo, care ne devenise un prieten apropiat. Sesiunile nu au fost nici pe departe stresante așa cum sunt majoritatea orelor de curs de la școală, de aceea timp de două ore puteai îmbina distracția cu învățatul a ceva util, având la final sentimentul de împlinire. Pe lângă toate cunoștințele dobândite despre o altă cultură am învățat să apreciem mai mult propria

noastră cultură și să conștientizăm diversitatea și originalitatea pe care ne-o oferă.

Din nefericire cele șase săptămâni pe perioada cărora s-au derulat sesiunile s-au terminat foarte repede. Ultima sesiune, cea de-a zecea a fost una încărcată de multă emoție deoarece în scurt timp aveam să ne despărțim definitiv de Rodolfo. Însă, înainte de toate acestea a trebuit să participăm la Global Village, un proiect multicultural unde se reunesc țări și culturi diferite. Am fost împărțiți în echipe de câte nouă persoane și fiecare echipă a trebuit să își aleagă o țară și ulterior, în cadrul acțiunii să prezentăm aspecte, tradiții, mâncare și obiceiuri legate de țara respectivă. Echipa noastră a trebuit să prezinte Syria și după o documentare în amănunt am aflat detalii fascinante referitoare la această țară. Totodată, înafara pregătirii standului am fost nevoiți să pregătim și un moment artistic care să se afle în legătură cu țara abordată.

Pentru mine GROW a însemnat o posibilitate de afirmare și de cunoaștere a

sinelui. Am întâlnit noi oameni și am învățat foarte multe lucruri legate de Mexic și de cultura acestei țări pe care sper să o vizitez în curând. Am reușit să îmi înfrâng într-o anumită măsură teama de a vorbi în public, lucru care pentru mine reprezintă o realizare importantă. De asemenea, am învățat să valorific noi principii precum lucrul în echipă și cooperarea. Aș sfătui pe oricine să se înscrie la viitoarele sesiuni de GROW deoarece, din punctul meu de vedere, am avut oportunitatea de a-mi petrece timpul liber cu folos și totodată consider că am reușit să cresc și ca persoană, în sensul în care am dobândit noi abilități și mi-am format noi concepții asupra viitoarei mele formări profesionale.

Andra Bulgaru,

Clasa a-X-a B

Săptămâna Sportului

Am decis să abordez această temă, sportul în „Săptămâna altfel”, întrucât consider că este deosebit de importantă în procesul formării unui tânăr și al cizelării personalității sale. Activitățile alese pentru această săptămână se desfășoară la începutul lunii aprilie, atât în plan național, cât și local și presupune mobilizarea elevilor în inedite experiențe extracurriculare, organizate la nivelul școlii, sau chiar al unor instituții de învățământ superior, precum vizitarea unor facultăți. Astfel, elevii au șansa de a petrece aceste zile într-un context diferit, din care

lipsesc strictețea și stresul, fiind înlocuite de o atmosferă armonioasă, ce acompaniază desfășurarea numeroaselor evenimente în plan sportiv. De asemenea, deși mai mult sau mai puțin direct, sportul este cea mai potrivită modalitate de a exprima anumite idei și de a transmite liber atitudinea tinerilor față de anumite probleme sau divergențe ale societății actuale, precum: discriminarea, drogurile, teama de afirmare, egoismul, pasivitatea, ignoranța. Astfel, programul din această săptămână are o funcție importantă în ceea ce privește mesajul pentru receptori.

În cadrul „Săptămânii altfel” la Colegiul Național Iași, am avut ocazia ca, în calitate de membru al echipei organizatoare, să fiu părtaș la momente memorabile alături de colegii din celelalte generații. În fiecare zi, grupa de clase antrenată în activități se schimbă, însă, în ciuda acestui fapt, doritorii de sport se puteau alătura oricând. Totodată, întreg programul a fost elaborat în cooperare cu doamna profesor Olga Radu, care a coordonat eficient munca depusă de fiecare dintre elevii responsabili de organizare, care la rândul lor au fost însărcinați să supravegheze și arbitreze palpitantele dispute ale colegilor de la alte clase. Participanții au avut la îndemână o vastă categorie de sporturi, putând alege orice, chiar în absența unor cunoștințe în amănunt asupra unei activități, o eventuală sarcină de instruire și învățare fiind desigur îndreptată către organizatori. Aceștia s-au separat în grupe împărțite pe fiecare sport și au fost în permanență deschiși cu orice tânăr curios sau preocupat de activitățile din evenimentul menționat. Deși la început chipurile mâhnite ale unora exprimau evident oboseala sau nepriceperea, la final cu toții s-au bucurat de un timp plăcut și util, conștientizând importanța acestui proiect.

În ciuda beneficiilor și avantajelor întâlnite pe parcursul programului educațional sportiv,

printre care se evidențiază munca în echipă, spiritul de observație, precum și capacitatea de a se descurca în situații dificile, activitățile desfășurate în cadrul „Săptămânii altfel” pot provoca unele tensiuni și neînțelegeri. Acestea sunt cauzate în principal de spiritul de competiție, precum și de ideea preconcepută de a fi mai bun decât ceilalți în orice domeniu, mentalitate influențată și de anturajul tinerilor ce sunt dornici de performanță. Din cauza acestui mediu ostil, reprezentanții noilor generații dezvoltă complexe de ordin psihologic, ce pot conduce la izolare socială. În acest sens, este datoria profesorilor să atenueze și să amelioreze capacitatea elevilor de a aborda anumite situații conflictuale, convingându-i că mai important este să participe, nu neapărat să câștige. De asemenea, pe plan personal am învățat să valorificăm anumite principii, precum ideea de fairplay, adică respectarea pe deplin a adversarului pentru armonizarea atmosferei în timpul jocului. Mai mult, prin sport sunt transmise implicit și anumite idei, cum ar fi lupta împotriva discriminării, a viciilor societății și a problemelor de zi cu zi din viața adolescentului.

Stefan Ciupilan

Clasa a X-a B

4 luni mai târziu

EPILOG, partea a II-a – sau începutul sfârșitului –

E circular. Totul e circular. Orice început e un sfârșit și viceversa. Dar paradoxul situației face că e cu sens unic. Mergem tot înainte pe un drum instabil, ales la o cafea într-o zi de miercuri – drum pe care sperăm să nu-l regretăm. Așa se face că ajungem în aprilie, ultimul an, ultima lună. Tot ce putem concepe e că, peste trei luni, viața noastră se va schimba complet, pentru că vom intra (sau nu) la prima opțiune sau, din ce în ce mai trist, a doua sau a treia și tot așa. Ne gândim departe și pierdem amănunte esențiale. Acum e perioada în care viitorul contează cel mai mult.

Facultate afară, facultate la București, facultate aici. Facultate?! Acestea sunt cele patru stadii de „clasa a XII-a, semestrul 2”, cunoscută și ca perioada „nu mai am cafea”. Și petrecem 90% din timpul nostru liber gândindu-ne la ce facultate să dăm și ne provoacă neliniște detalii absolut inutile. „Au abonament la 13 lei?”; „Vreo cafea pe lângă?”; „3, 4, 6-12 ani?”; „Ore sâmbăta?” – când tot ce-ar trebui să ne intereseze e ce facem după, dacă e ceea ce ne place și dacă suntem dispuși să terminăm ce începem.

Și, cât timp ne gândim la abonamentul RATP, se termină liceul. Și nici nu ne dăm seama până nu intrăm în ultima lună. E cel mai aproape sfârșit-început. Și te uiți un minut în gol, încercând să te acomodezi cu ideea. Și minutul devine oră și ora devine melancolie. Și melancolia te face să te gândești măcar două secunde să devii profesor, dar după te răzgândești, pentru că drumul nesigur ales acum multe miercuri la o cafea rămâne valabil. Și când te duci la Asachi/Cuza să-ți iei pliant cu admiterea nu conștientizezi pe moment că peste un an nu vei mai merge pe holurile școlii, vei merge pe acele coridoare lungi și reci.

Însă, un lucru e cert: părerile se schimbă de la primul la al doilea epilog chiar mai tare decât anticipasem. Cu cât ne apropiem mai mult de final, cu atât devenim mai neliniștiți, mai gânditori, mai pasivi. Se spune că în liceu lumea se maturizează, afirmație cu care nu sunt întru totul de acord. Nu liceul te maturizează, ci sfârșitul acestuia. Nimic nu e mai trist decât conștien-

tizarea faptului că peste trei luni vom fi pe cont propriu. Și dacă trei luni nu sună îndeajuns de înspăimântător, să zicem 12 săptămâni, să zicem 90 de zile din care 24 sunt weekend și tot așa. Ai 18 ani și în următoarele 90 de zile ai două examene cruciale. „How does that even work?”. Cum au reușit cei din generațiile anterioare să nu adoarmă plângând cu capul în pernă? Și probabil n-au reușit, cel puțin pentru o noapte.

„Nu învăț asta, și dacă-mi dă plec și dau bacul în toamnă” – din clasa a XI-a se transformă în „Am un eseu prea scurt la treaba asta pe care n-am urât-o niciodată mai mult!” – în clasa a XII-a. Totul e mai greu acum, nimic nu e plăcut sau suportabil când există șansa ca viitorul tău să depindă de Barbu sau Riemann. Până și materia preferată devine copleșitoare când dai un examen din ea.

Orice s-ar spune, oricât de mare ar părea optimismul, adevărul este că atmosfera se schimbă și totul devine trist. Noi suntem panicați, stresați, oboșiți în mod constant, și nu de la nopți pierdute cu prietenii. Nesiguranța ne domină și „ultimul” epilog este dramatic de trist, ca noi...

Ioana Bogdan

Clasa a XII-a C

Alexandru Ionita

De ce VOLUNTARIAT ?

Conceptul de „voluntariat” este un termen nou apărut în vocabularul adolescenților de astăzi și, după definiție el înseamnă: „acțiune săvârșită de cineva în mod conștient, voit”. În timpurile moderne, voluntariatul este asociat cu binefacerea, cu sacrificarea timpului liber în beneficiul societății, cu ajutorarea celor mai puțin norocoși și cu dăruirea de energie și de speranță oamenilor nevoiași. Pe scurt, voluntariatul este reacția la zicala: „Dar din dar se face rai.”

De ce voluntariat? De ce am vrea noi, tinerii, să ne implicăm în proiecte de voluntariat? Câteva din centrele de voluntariat existente în Iași ne-au oferit răspunsul:

De ce Amon Leo? „Amon Leo” nu este un simplu club de voluntariat. Aici este locul unde nu numai că vei putea să ajuți comunitatea din care faci parte, dar vei simți că ți-ai folosit timpul pentru binele societății. De 53 de ani, Leo înseamnă în primul rând prietenie și ajutorarea semenilor. LEO este acronimul pentru *Leadership, Experience, Opportunity*, iar sloganul organizației „We serve”, adică noi „Noi servim”, a devenit deviza intrinsecă membrilor cluburilor din toată lumea. Scopul membrilor este să ajute societatea civilă, să reacționeze și să se implice; să o facă să înțeleagă că trebuie să fie mereu deschisă problemelor și situațiilor dificile și să fie dispusă să dea o mână de ajutor.

De ce Salvați Copiii? Asociația „Salvați Copiii” Iași acționează pentru respectarea drepturilor copilului și pentru modificarea politicilor și a legislației în beneficiul copiilor prin

organizarea campaniilor de sensibilizare a opiniei publice și sprijină copiii aflați în dificultate. „Salvați Copiii” oferă oportunitatea de a intra în contact cu adevăratele probleme ale societății de astăzi, de a oferi o mână de ajutor copiilor ce provin din medii defavorizate și de a învăța ce înseamnă toleranța, munca în echipă și încrederea într-un viitor mai bun pentru copii. Mai mult decât atât, echipa „Salvați Copiii” este formată din oameni deschiși, prietenoși și recunoscători pentru munca depusă de voluntari.

De ce Crucea Roșie? Există șapte principii fundamentale ale Mișcării Internaționale de Cruce Roșie și Semilună Roșie: Umanitate, Imparțialitate, Neutralitate, Independență, Voluntariat, Unitate, Universalitate. „Crucea Roșie” militează pentru o lume mai bună, prin oferirea serviciilor de prim ajutor și prin organizarea campaniilor de sensibilizare a societății. „Crucea Roșie” te învață lucruri practice, de mare utilitate în viața de zi cu zi: cum să reacționezi în situații de stres, în situații neașteptate și cum să oferi primul ajutor celor ce au nevoie. Ar putea constitui un pas înainte mai ales pentru liceenii ce vor să urmeze medicina, dar și pentru cei dornici să învețe să acorde sprijin medical și să lucreze eficient în echipă.

Văzut dintr-o altă perspectivă, am putea spune că voluntariatul este o cale de a te ajuta pe tine însuși, ajutându-i pe alții. Este o cale de a te cunoaște mai bine, de a socializa, de a învăța ce înseamnă responsabilitate, hotărâre și solidaritate. Este o cale de a-ți folosi resursele pentru a contribui la acel „bine universal”, atât de omagiat de filosofi. În sfârșit, voluntariatul este ceea ce putem face fiecare dintre noi pentru a schimba lumea. Cum spunea Mohandas Gandhi: „Fii schimbarea pe care vrei să o vezi în lume!”

Iuliana Teodora Drășcu,

Clasa a XI-a A

Cheia dezvoltării – Voluntariatul

Cu toții știm ce este voluntariatul – activitatea desfășurată din proprie inițiativă, prin care o persoană fizică își oferă timpul, talentele și energia în sprijinul altora, fără o recompensă de natură financiară. Dar din păcate marea majoritate a celor dintre noi confundă voluntariatul cu un soi de muncă neplătită, obositoare și făcută de cei „care n-au treabă acasă”. Această mentalitate începe să piardă teren, deși într-un ritm foarte lent, lăsând loc unei noi generații în mintea căreia se conturează ideea reală despre ce este voluntariatul, iar tinerii devin mai activi datorită diverselor asociații de voluntariat, dar mai ales datorită beneficiilor pe care au constatat că le obțin în urma activității extrașcolare. În fond este adevărat, nu obții o recompensă financiară, dar obții ceva mult mai important de atât, dezvoltarea personală.

Să fii voluntar înseamnă să te implici, să gândești, să te descurci, adică să vrei să faci, să știi ce să faci, să știi cum să faci, ori școala te învață doar să.. înveți. O multitudine de cunoștințe teoretice care sunt puse în practică de prea puțini copii, fie că nu toți știu cum sau datorită faptului că ei consideră că nu au ce să pună în practică. Voluntariatul este singura metodă care dă rezultate atunci când se pune problema experienței de muncă, deoarece pe parcursul acțiunilor pe care organizația le derulează, tânărul își dezvoltă abilități ca: lucrul în echipă, respectarea unui deadline, capacitatea de a-ți organiza timpul, de socializare, de a acționa pe moment (respectiv a ști să rezolvi o problemă), de a te descurca în situații limită și multe altele. Bineînțeles, nu este destul doar să participi, de dragul prezenței, ci ca după fiecare nouă experiență în mintea fiecăruia să existe o schemă a progresului și, totodată, este nevoie ca fiecare dintre noi să fie capabil să răspundă la întrebarea

„Ce am învățat azi?”. Aici intervin autoevaluarea și autocunoașterea, abilitățile dobândite fiind vizibile după îndelungate perioade de timp.

Cea mai comună realizare a tinerilor care au început să se implice în diferite acțiuni a fost aceea de a-și înfrânge timiditatea și a se deschide în fața celorlalți. Este foarte important să ai o relație bună cu cei din jurul tău, dar mai ales cu tine și să fii capabil să te autoevaluezi, deoarece se apropie perioada interviurilor pentru a aplica la o facultate sau la un job mult visat în care te lovești de întrebările „Cu ce ești mai bun față de ceilalți?” „De ce te consideri potrivit firmei noastre?” „Ce ai învățat din toate experiențele tale?” – aici intervine experiența ca voluntar. În acel moment, toată valoarea diplomelor obținute, locul I, premii la toate concursurile devine egală cu zero.

Cu toții suntem în stare să ne construim un CV bogat, bine pus la punct, dar deși acele hârtii atrag atenția, nu sunt de niciun folos în situația în care tu ca persoană nu ești capabil să demonstrezi evoluția ta și calitățile dobândite de-a lungul liceului. Mai mult, de curând stagiile de voluntariat calificate sunt considerate ca experiență de muncă,

tocmai din acest motiv. Într-o competiție, cel cu experiența de muncă va câștiga mereu în fața olimpicului care pe tot parcursul liceului a avut grijă doar să învețe, deoarece se pune accent pe partea practică. Tânărul cu experiență va ști să scrie un proiect, să negocieze, să găsească sponsori, dar mai important să știe să îi atragă. Aici apare o altă viziune total greșită a majorității și anume că nu ai cum să îți dezvolți asemenea calități jucându-te cu copiii sau vizitând bătrâni.

Voluntariatul nu înseamnă doar campanii umanitare! Salvați Copiii nu este singurul ONG în activitate, sunt foarte multe pe diferite domenii. Personal fac parte din trei cluburi de voluntariat și pot spune că de la fiecare învăț altceva, deoarece acționez în domenii diferite (de la campanii umanitare până la jurnalism). O să trec în revistă cluburi de voluntariat precum Interact (Rotaract pentru cei peste 18 ani), IMPACT (care acționează și în cadrul școlii noastre), Salvații Copiii, Caritas, Crucea Rosie, Liga Studenților, Bethany, Clubul Tinerilor, dar pe lângă lista cluburilor cu

un domeniu de activitate anume, este important să urmărim domenii care ne atrag, anumite instituții fiind interesate în acțiuni de voluntariat, spre exemplu Ateneul Tătărași.

În încheiere, vreau să vă reamintesc că voluntariatul este o acțiune în urma căreia beneficiarii sunteți voi înșivă și că se poate învăța și într-un mod distractiv, altfel decât la școală. De ce să nu profităm?

Mălina Pricop

Clasa a X-a E

SMURD – Drumul de la pionierat, prin voluntariat, până la o carieră

Îți poți imagina o lume fără internet, fără telefonie sau fără energie electrică? În ziua de azi suntem tot mai dependenți de astfel de lucruri aparent banale, care parcă ni se cuvin și de care nu ne putem lipsi. Dar totul se datorează unor oameni ce au avut curaj să își pună în aplicare ideile, să încerce ceva nou, pentru a facilita existența umanității și a spori calitatea vieții. Adică au acceptat rolul de pionieri în domeniul lor, cu toate dificultățile aferente.

În România, medicina de urgență s-a dezvoltat relativ recent, în ultimii 23 de ani. În 1990, cu ajutorul Clinicii de Anestezie Terapie Intensivă, medicul Raed Arafat a pus bazele unui centru de urgență asemănător celor din Uniunea Europeană, format dintr-un echipaj medical specializat. Totul a început cu personal exclusiv voluntar, iar serviciul a funcționat inițial sub denumirea de SMUR (Serviciul Mobil de Urgență și Reanimare). De-a lungul anilor '90, în ciuda multor piedici, serviciul de urgență a continuat să se dezvolte, stabilind legături de profil cu state europene precum Marea Britanie, Norvegia, Germania, Olanda sau Franța, care au donat echipamente necesare desfășurării activității și au instruit personalul militar în situații de urgență. În 1993, SMUR devine Serviciul Medical de Urgență, Reanimare și Descarcerare, iar în 1999

intră în dotarea sa permanentă un elicopter tip Allouette III. În 2001 se deschide primul dispecerat integrat 112 care deservește Pompierii, Poliția, Ambulanța și SMURD, iar la Iași inaugurarea echipajelor de prim-ajutor de tip SMURD are loc în septembrie 2007.

De mică îmi doream o carieră în domeniul medicinei, iar când sora mea mai mare a devenit studentă la Facultatea de Medicină de la Iași, m-am decis să urmez și eu același drum lung.

Sunt voluntar SMURD la Târgu-Mureș din aprilie 2013. Cum am ajuns să fac asta tocmai acolo? Un membru al familiei, lucrând în Tg. Mureș, mi-a povestit de posibilitatea de a face voluntariat în U.P.U-SMURD. Am fost să văd despre ce este vorba și care ar fi atribuțiile mele. Când am intrat în serviciu și am fost lăsată în grija unui medic rezident, am rămas cu impresia unui spital din Occident, plăcut surprinsă

de tot ce se întâmpla. Aparatura era de ultimă generație, o curățenie păstrată cu sfințenie, aglomerația nu era una haotică, iar fiecare își știa rolul, de la voluntari de 16-17 ani, până la asistenți și medici cu experiență.

Pregătirea mea a constat în primă fază în participarea la un curs Basic Life Support (Suportul vital de bază), în care am învățat, atât prin teorie, cât și în practică, manevre de resuscitare cardio-pulmonară la adult, copil și nou-născut, dezobstrucția căilor aeriene, tipuri de pansamente, abordarea hemoragiilor și fracturilor și manevrarea unui pacient politraumatizat (ca într-un accident rutier). În urma acestui curs, eu am devenit voluntar de nivel 3, pregătirea continuând și în Unitatea de Primiri Urgențe a Spitalului Clinic Județean de Urgență Tg. Mureș. Gărzile le făceam complete, de 12 ore, alături de asistenți ce mă învățau și mă lăsau să fac lucruri noi. Uneori, datorită ritmului alert de lucru, abia în drum spre casă îmi dădeam seama de cât sunt de obosită, dar efortul merita. Treptat, cunoștințele mele în medicina de urgență s-au dezvoltat și aveam voie să fac aproape orice intră în atribuțiile unui asistent medical: de

la monitorizarea funcțiilor vitale, EKG, recoltarea sângelui pentru analize, montarea branulelor, pregătirea și administrarea perfuziilor, injecții intramusculare și subcutanat, sonde vezicale și nazo-gastrice, la masaj cardiac și alte manevre.

Unitatea de Primiri Urgențe este împărțită în diferite zone, marcate în culori specifice: urgențe imediate (UI- galben), reanimare-resuscitare (roșu), urgențe minore (UM- verde), observatorul critic – pacienți intubați, în general în comă (albastru) și urgențele pediatrice (portocaliu). În funcție de cum erau repartizați asistenții cu care lucrăm, am făcut gărzi în toate aceste zone și în toate am văzut cazuri interesante, adesea uimitoare, uneori șocante. Faptul că nu mi se face rău la vederea sângelui este un avantaj, deoarece pot asista la situații mai complicate, grave. Mai există și zona de Telemedicină, în care diferite spitale sau ambulanțe au posibilitatea de a consulta opinia unui medic specialist din SMURD Tg. Mureș. Dacă ar fi să scriu despre toate cazurile la care am asistat, aș putea umple pagini întregi.

Însă în afară de dezvoltarea în domeniul medical, am avut parte și de un progres personal. Unul dintre cele mai mari șocuri pe care le-am avut a fost într-o gardă în care majoritatea voluntarilor erau vorbitori de limba maghiară, iar eu mă simțeam în plus. Deși mulți români au o anumită reticență când vine vorba despre unguri, fără a fi întotdeauna în cunoștință de cauză, eu mi-am făcut prieteni buni printre ei. Toate conversațiile au decurs în limba română, dar treptat am început să învăț unele cuvinte în maghiară, încercările mele de a pronunța corect finalizându-se cu reprize de răs.

În fiecare gardă am învățat lucruri noi, mai ales în relațiile interumane. Am învățat să-mi controlez emoțiile într-o situație de urgență, cum să relaționez cu pacienții, dar și cu oamenii ce îmi erau superiori din punctul de vedere al cunoștințelor. Respectând pe cei din jur, regulile și sarcinile pe care le aveam, am primit la rândul meu respect din partea celorlalți voluntari și a personalului medical, dar și din partea pacienților. Astfel, am avut ocazia să lucrez și în elicopter, echipându-l pentru misiune și văzând îndeaproape dotările aparatului de zbor. Există o ierarhie între

voluntari și personalul angajat, dar cea mai înaltă treaptă este ocupată de medic. M-am bucurat mult atunci când am primit aprecierile unor medici pentru ceea ce făceam, putând dezvolta relații profesionale de viitor, în propria carieră. Cu astfel de medici, cu mentalități generoase, am avut ocazia să port discuții despre ceea ce înseamnă să studiezi medicina, cum văd ei această carieră și cum e viața de medic. Povestirile erau uneori amuzante, dar cele mai multe ilustrau sacrificiile necesare într-o astfel de carieră.

Fiind o moldoveancă într-o regiune în Transilvania, imediat ce începeam să spun ceva, eram întrebată de unde sunt, ce caut în Tg. Mureș și dacă noi nu avem SMURD în Iași. De fiecare dată trebuia să relatez întreaga poveste, iar spre surprinderea mea, am întâlnit studenți și asistente din Neamț sau Suceava, ceea ce mă făcea să mă simt mai aproape de casă.

La începutul verii am avut ocazia de a participa la Iași la o conferință despre medicină de urgență ținută de domnul doctor Raed Arafat, în care a prezentat efortul său de a crea acest serviciu de urgență. Am făcut cunoștință personal cu dumnealui, prezentându-i o idee de proiect pentru integrarea cursurilor de prim-ajutor de bază în școli și grădinițe.

Ca voluntar de nivel 3, toate gărzile pe care le puteam face erau, teoretic, numai în U.P.U. Dar câștigând încrederea asistenților prin seriozitatea de care dădeam dovadă, am fost invitată într-o gardă pe mașina de Terapie Intensivă Mobilă. Cum a fost? Din păcate nu am putut merge, deoarece nu mi-am găsit salopetă de SMURD pe mărimea mea.

În noiembrie, după ce mi-am îndeplinit numărul de ore necesare, am susținut un examen pentru a trece la un nivel superior. Examenul a fost unul serios și a constat atât în proba teoretică, precum și într-una practică. Am avut de învățat tot cursul BLS, partea de traumă, dar și diferite manevre învățate în timpul gărzilor. După cinci ore de examen, am aflat că am trecut (nu a fost o joacă, din 20 de candidați reușind doar 8), iar de acum sunt voluntar nivel 2. Pe lângă gărzile în U.P.U-SMURD, am competențe să intervin și la cazuri grave sau accidente rutiere cu mașina de Terapie Intensivă Mobilă sau Echipaj de Prim-Ajutor. După un anumit număr de gărzi și un curs Advanced Life Support, pot susține un alt examen pentru a fi voluntar de nivel 1.

Avantajele unui voluntariat în cadrul SMURD-ului sunt pentru ambele părți: ei formează oameni foarte bine pregătiți, care pot interveni în orice situație, mai ales în cazuri de calamități sau dezastre, unde este nevoie de un număr mare de salvatori, iar eu, ca voluntar, câștig experiență atât pe plan profesional, cât și personal, ca parte din familia SMURD. De fiecare dată când aud sirenele agitându-se prin oraș, inima începe să-mi bată mai repede, gândindu-mă dacă este un echipaj SMURD sau unul aparținând Serviciului Județean de Ambulanță, și ce caz ar putea fi. Toată experiența acumulată până acum îmi poate fi de folos nu numai în domeniul medicinei, dar și în viața de zi cu zi, pe plan socio-uman. Am avut parte de momente de neuitat, am legat prietenii, am cunoscut persoane noi, oameni cu mentalități diferite și viziuni aparte, într-un mediu în care dezvoltarea este continuă.

Laura Gălbățu

Clasa a XII-a C

POMPIERII SMURD
Cine salvează o viață, salvează o lume întreagă.

INTERACT IAȘI

Interact este un club bazat pe voluntariat ce se ocupă cu inițierea și organizarea de proiecte de caritate, promovând implicarea socială și interculturalitatea. Este susținut de Clubul Rotaract Iași și Rotary Iași, care oferă suport și consiliere. Clubul este adresat tinerilor cu vârstele între 14 și 18 ani și își desfășoară activitatea în peste 200 de țări, depășind un număr de 34.000 de cluburi. România și Republica Moldova formează Districtul 2241.

Aceste cluburi funcționează pe baza unor norme și reguli universale prestabilite, în care este inclus și „anul rotarian” ce începe la data de 1 iulie, existând, totuși, posibilitatea ca unele dintre ele să fie modificate la nivel local, spre exemplu intervalul de timp la care au loc ședințele și locul acestora. Intrarea în club se face pe baza unui proiect individual sau colectiv, urmând ca persoana respectivă să fie supusă la vot. Există, de asemenea, mai multe funcții, de la cea de președinte, al cărui mandat durează un an, cel rotarian, până la cea de ofițer, trezorerier, secretar ce pot fi schimbați pe parcursul timpului.

În orașul nostru există 4 cluburi Interact, dintre care două mai noi. Interact Iași face în luna mai a anului acesta 4 ani de la chartare și dispune de 40 de membri dornici să se implice în cât mai multe activități și proiecte. Ședințele au loc săptămânal la Casa Pogor. Pe parcursul acestor 4 ani au avut loc diferite evenimente ce s-au bucurat de o promovare corespunzătoare, precum *Open your eyes, not your facebook*. Au mai fost organizate vizite la azilul de bătrâni, case de copii, unde membrii clubului au petrecut câteva ore împreună cu aceștia, cu scopul de a le oferi asistență. Deși în general Interact se ocupă de proiecte ce sunt organizate la nivel de club, cluburile din Iași vor

colabora pentru realizarea unui festival intitulat ArtFest ce va avea loc în perioada 1-4 mai 2014, ce va include o varietate de concerte, demonstrații, workshop-uri în domenii de activitate precum muzică, desen, fotografie etc.

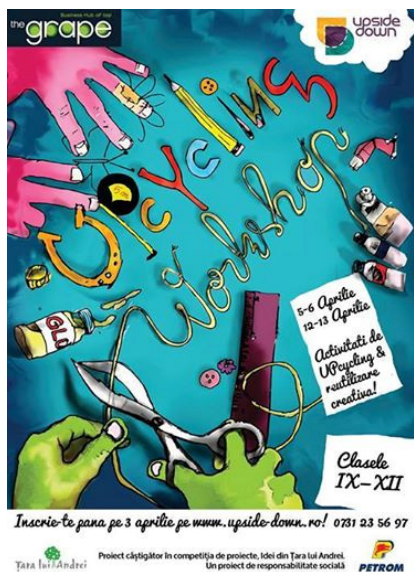
La nivel districtual se organizează bianual o conferință ce are loc în diferite orașe din țară, la care iau parte mai mulți reprezentanți ai cluburilor din România. În cadrul acesteia se iau decizii cu privire la funcționarea optimă a cluburilor, fiind, de asemenea, o oportunitate pentru participanți să socializeze și să se împrietenească. Anul acesta conferința a avut loc la Timișoara în perioada 13-16 martie, iar în toamna anului 2014 cluburile din Iași o vor organiza pe următoarea.

Interact reprezintă pentru cei implicați o familie numeroasă ce se bazează pe colaborare, care reușește să valorifice calitățile fiecăruia pentru a face o schimbare în societate.

Stefania Simona

Clasa a XI-a D

Workshop-ul creativității

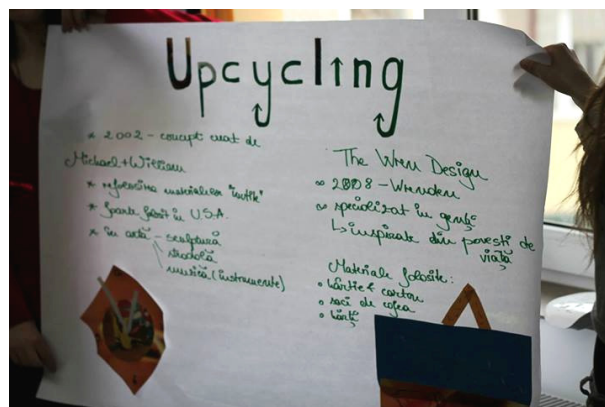
Organizația **Upside Down** are ca scop reutilizarea materialelor ce par inutile în scopuri folositoare și îndrăznețe. În atelier se lucrează la crearea de genți, portofele și coperti de carte din deșuri ca ambalaje tetrapak, bannere uzate, camere de cauciuc și resturi de materiale textile. Acest proiect este unul dintre câștigătorii concursului „Idei din Țara lui Andrei”, ceea ce a dat posibilitatea echipei să aibă un impact marcant asupra societății ieșene, participând la diferite evenimente importante.

Când am aflat de acest eveniment am fost fericită, deoarece ideile acestei organizații mi s-au părut întotdeauna interesante și inovatoare în special pentru spațiul românesc. Prin organizarea acestui workshop pentru liceeni, Upside Down și-a propus să adune o echipă de tineri curioși, creativi și dornici să învețe într-un mod non-formal despre upcycling și importanța acestui proces. Inițial am ezitat să mă înscriu cu toate că doream să cunosc persoanele din spatele acestui proiect îndrăzneț din cauza faptului că neavând un talent remarcabil la desen sau lucru manual aș putea să nu mă integrez atât de ușor. Cu toate acestea, am aplicat și am fost aleasă alături de alți elevi dornici de a-și petrece timpul liber într-un mod diferit pentru a participa la acest workshop.

În prima zi am cunoscut echipa Upside Down și am aflat povestea acestei organizații.

Upside Down a apărut după experiența unuia dintre inițiatori – Andreea Zaharescu, care a făcut voluntariat în India și s-a întors în țară cu o dorință puternică de a încuraja creativitatea oamenilor. Impresionată de proiectele din India care promovau reutilizarea creativă a deșeurilor s-a gândit să aducă și în țară toate lucrurile învățate în călătoria sa.

Încă din primele minute am avut posibilitatea prin jocuri și activități dinamice pentru team-building să îmi cunosc viitoarea echipă și noii prieteni. Pe parcursul primei sesiuni, timp de trei ore am reușit să aflăm despre proiectele de upcycling din toata lumea. Upcycle, reutilizare, reciclare. Indiferent de denumire, aceste procese presupun transformarea deșeurilor sau lucrurilor nefolositoare în produse sau materiale noi, de o mai mare utilitate.

A doua zi am fost martori la crearea unei genți dintr-un banner stradal, selectând cu grijă materialele și hotărând aspectul produsului final. Următoarea acțiune a fost cea care a reprezentat pentru mine o provocare unde talentul și priceperea au fost cele mai importante. Am învățat să ne confectionăm un port-card din materiale care și-au pierdut utilitatea. Așa ne-am cusut noi drumul spre mulțumire, când după câteva încercări, ne-am admirat produsele confectionate. La scurt timp a venit vremea ultimei provocări. Fiecare echipă a primit o regiune a României, pe care cu ajutorul materialelor puse la dispoziție și a

inventivității participanților a trebuit să fie valorificată. Mi s-a părut un exercițiu frumos în care munca în echipă a avut un rol crucial. Echipa mea a primit Dobrogea, iar în doar 30 de minute am reușit să aducem acea regiune la viață datorită originalității ideilor noastre prin folosirea unor materiale aparent nefolositoare, precum: resturi de material textil, ață, mărgelile colorate, carton și pozele produselor alimentare din revistele magazinelor.

În concluzie, consider că acest workshop ne-a dovedit ce se poate realiza doar prin dorința unei schimbări și ne-a oferit o nouă perspectivă asupra lumii. La finalul celor două zile am simțit că nu doresc ca experiența mea cu această organizație să fie în van așa că împreună cu majoritatea participanților m-am înscris ca voluntar pentru a îmi continua educația în acest domeniu într-un mod antrenant. În final, am învățat lucruri interesante despre inițiativele și proiectele de upcycling din întreaga lume, importanța cooperării și a creativității. Aș sfătui pe oricine consideră că lumea are nevoie de cât mai multe proiecte ca acesta să se înscrie la viitoarele sesiuni ale workshop-urilor Upside Down, deoarece reprezintă o provocare a curajului, voinței și ingeniozității.

Maria Patricia Mureșan

Clasa a X-a B

■ În țară sau afară? ■

Mulți dintre noi ajung la un moment dat să-și pună o întrebare esențială care le va determina o parte din viață în sensul în care va decurge. Cum societatea a evoluat spectaculos din punct de vedere al învățământului în doar câteva zeci de ani este un fapt știut că în ziua de azi există nenumărate oportunități pentru studiul superior. Așadar, întrebarea pe care și-o pun elevii în liceu se referă la oportunități. În funcție de școală la care învață ele pot fi exprimate în moduri diferite, dar pentru liceele elitiste cea mai întâlnită problemă pe care și-o pun tinerii se raportează la studiul în străinătate.

Modelul învățământului din Occident este într-adevăr impresionant și fascinant, de aceea există și dorința neconținută a tuturor de a traversa granița. Cu toate aprecierile aduse în presă, televiziune și alte surse a studia în străinătate nu reprezintă întotdeauna un beneficiu. Ceea ce în multe cazuri de orientare profesională este evitată este nevoia individului, însoțită la rândul ei de cât ești de pregătit să faci acest pas. Din lipsa luării în considerare a acestor aspecte se naște și eșecul, care chiar dacă visul european nu îl menționează, există. În contextul temei prezentate sunt de menționat două tipuri de perspective:

Cel care își dorește cu entuziasm să părăsească pământul natal

Pentru că îl urăște. Din păcate, România se confruntă cu negarea din partea oamenilor ce îi crește. Cu toții am auzit expresia „No, România e o țară nașpa” doar din cauza poveștilor auzite

la televizor și a stereotipurilor răspândite prin viu grai. Și aici un răspuns inteligent ar fi “Da, dar..” pentru că țara noastră e cum vrem noi să fie. Din punct de vedere al învățământului superior nu este nicio diferență la nivel de rezultatul care îl obții în scris după absolvire întrucât diploma este recunoscută peste tot unde ai merge pe pământ european. Totuși intervin câteva motive care îi indignează pe elevii noștri:” Nu îmi place să învăț la atâtea materii. M-am săturat.” sau „Învăț prea mult, vreau și puțină practică.”, dar nu se gândesc dacă totuși ideea de a ști multă teorie are un scop. Ca privire de ansamblu este benefică, toți avem nevoie de o bază de cunoștințe și o cultură generală bogată, dar intrând în problema propriu-zisă în realitate privilegiul care este oferit este transmis că o obligație către elevi. Orice profesor crede că materia pe care o predă este cea mai importantă, ceea ce este și de înțeles, au învățat o bună parte din viața ca să poată să o predea. Problema în sine este la elev, mesajul transmis de profesori vine ca o constrângere și asta doar pentru că în tinerețe nu se poate percepe importanța unor aspecte ale vieții. Dacă totul ar fi predat la nivel de distracție este de așteptat ca mulți liceeni să nu ofere vreun interes. Modelul ăsta există, surprinzător, și în Occident acolo unde elevii sunt constrânși de note. Singura diferență este că dacă în România se predau mai multe materii la nivel mediu, în străinătate se concentrează informația într-un număr mai restrâns și la nivel superior. Care este mai bun? Depinde.

Pe de-o parte există elevi care își descoperă ușor talentele și știu să le expună pentru care specializarea ar fi mai benefică, pe de altă parte există și o masă mare care sunt nehotărâți cu privire la domeniul în care vor să activeze. Întrucât cea de-a doua categorie este în număr mai mare este de înțeles și motivul pentru care există o gamă variată de discipline, ca să ai de unde selecta. Astfel, studiul multidisciplinar nu trebuie privit ca un factor de judecată în decizia de a trece granița decât dacă este privit din perspectiva nevoii elevului.

Mai departe, alte decizii sunt luate doar din motivul influenței altor domenii: economia țării, infrastructura etc. Ceea ce contează cu adevărat e sistemul de învățământ, iar dacă acesta se pliază nevoilor tale poate deveni o alegere bună. Două motive ce ar trebui cu adevărat să intervină în judecată sunt: în primul rând faptul că învățământul în România este gratuit și dacă îți funcționează mintea nu este nevoie să plătești pentru studiile superioare, iar în al doilea rând faptul că ești aproape de familie și prieteni, că poți să înveți într-un mediu în care te simți destins.

Cel care ia în considerare opțiunea de a studia în străinătate

Asta este modelul ce trebuie adoptat în realitate. În momentul în care privești viitorul apropiat în afara țării doar ca și opțiune înseamnă că te orientezi și că te documentezi.

Marea diferență față de cei menționați anterior este că pe de-o parte, te interesezi cum ar fi să înveți afară, dacă este un beneficiu și dacă te descurci, pe de altă parte faci toată documentarea în paralel cu contraplanul în care înveți în țară. Și chiar dacă pentru moment nu îți faci bagajele să pleci, important este că ai o privire de ansamblu și pe viitor este mult mai posibil să faci pasul spre alte țări și să te descurci. Există programe precum "Erasmus+" prin intermediul cărora beneficiezi de accesul facil la învățământul străin și experiența unei alte țări de care dispun o bună parte din universitățile române. Așadar, nu este o tragedie faptul că ai rămas în „iadul” de la tine din țară pentru că, dacă îți știi bine opțiunile, poți să le folosești atunci când ești pregătit, în viitor.

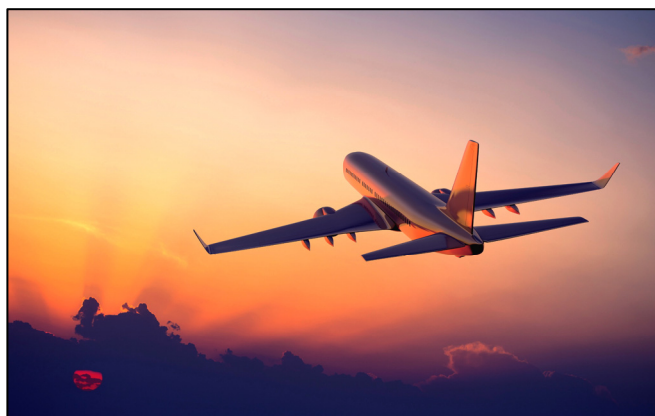
All in all, decizia care trebuie luată ca răspuns la întrebarea și confuzia liceenilor trebuie privită în ansamblu pentru ca la sfârșitul zilei, nimeni nu te angajează pentru că ai studiat în străinătate și doar atât. Ceea ce contează de fapt este felul în care îți cunoști nevoile, interesele și opțiunile. Studiul facultativ nu este nicidecum o rezoluție de moment, ci una pe termen lung, de aceea și studiul în străinătate la nivel de elev trebuie privit ca o opțiune și abia după ce ai luat în calcul toate variantele să devină o hotărâre.

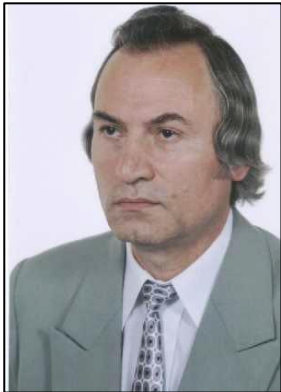
Vădut Cojocariu

Clasa a XI-a B

Anton Rares, clasa a IX-a D

„Profesorul este un companion”

– Interviu cu **Adrian Netedu**

Conf. univ. dr. Netedu Adrian
Catedra de Sociologie și Asistență Socială
Facultatea de Filosofie și Științe Social-Politice
Universitatea „Al.I. Cuza” Iași

• **Ce materii predați în cadrul Catedrei de sociologie? Cum ați făcut această alegere?**

Predau Teorii ale comunicării și informației (TIC), Statistică socială, Demografie, Teorii sociologice contemporane, Sociologie urbană. Am ales aceste discipline în timp, ca o confirmare a unor direcții proprii de interes și de cercetare. În plus, o formare anterioară în matematică a făcut mai ușoară apropierea de aspectele cantitative ale cercetării sociale.

• **Care sunt beneficiile pe care le aduce acest domeniu în societatea actuală?**

Sociologia este o știință relativ tânără în raport cu alte științe. Cu toate acestea s-a impus prin utilitatea ei evidentă în cadrul societății actuale – deosebit de complexă. Sociologia poate da explicații de ce un fenomen social s-a întâmplat/ se întâmplă și poate da unele indicii privind evoluțiile viitoare ale vieții sociale. Mereu ne întrebăm de ce mulțimile umane acționează într-un fel sau altul; în ce măsură acțiunile umane sunt raționale; de ce multe din fenomenele sociale au consecințe neintenționate; care este opinia publică privind un fapt de actualitate; cum vor vota oamenii; care sunt principalele caracteristici socio-demografice ale unei populații etc. Toate aceste întrebări legitime

stau la baza oricărui proiect de politici sociale, de politici macro sau micro economice, de politici demografice etc. În acest sens, sociologul este un intermediar: el predă rezultatul muncii lui decidenților politici care apoi pot delibera în cunoștință de cauză.

• **De cât timp sunteți profesor universitar? Ce dificultăți și satisfacții ați întâmpinat de-a lungul anilor?**

Lucrez în acest mediu din 1995. Profesia de cadru didactic universitar implică o misiune public asumată de a transmite noilor generații un mod de a gândi societatea în ansamblu. Iar de aici la intenția de a o transforma nu este o mare distanță. Provocarea majoră a acestei profesii este aceea de formare și informare continuă toată viața. Dacă ne referim strict la sociologie avem satisfacții (a avea o viziune integratoare asupra vieții sociale în ansamblu), dar și dificultăți (a radiografia sau a predicționa comportamentul grupurilor umane nu este o sarcină ușoară).

• **Cum considerați că trebuie să abordați studenții pentru a-i stimula astfel încât să atingă potențialul lor maxim?**

Învățământul universitar are de ceva timp o deviză nobilă: învățământul centrat pe student! Acest lucru e destul de complex și nu poate fi dezvoltat aici! În esență este vorba de un parteneriat profesor-student care nu poate fi unidirecțional și care nu este impunere cât acompaniere. Dacă acest cadru este bine definit încă din început atunci studenții pot să își valorifice calitățile, dar cel mai important este să fie încurajată formarea atât a competențelor fundamentale, cât și a celor transversale.

• Cum este postura de profesor față de cea de student?

Din cele spuse deja, profesorul este un companion și nu un superior față de care studentul se conformează în mod mecanic! Atmosfera trebuie să fie destinsă, iar efortul intelectual continuu să pară o obișnuință! Mereu trebuie să găsești acele strategii prin care disciplinele predate să fie interesante, atractive!

• Considerați că există o diferență majoră între studiile din țară și cele din străinătate, acestea din urmă fiind mai eficiente?

Studiile de aici sau din Europa s-au aliniat după 2005 la normele Bologna: structura anilor de studiu și disciplinele studiate sunt foarte apropiate (tocmai de aceea se poate vorbi de credite transferabile). Fără doar și poate există diferențe între universitățile europene în ceea ce privește dotarea, prestigiul, strategiile educative etc. însă diferă fundamental și costurile. Fiecare elev are astăzi posibilitatea să își stabilească un proiect formativ care în funcție de posibilități poate fi integral în afara țării, parțial aici și apoi în afară sau

integral în România! Nu există în acest caz rețete de reușită sigură fără riscuri, ci doar încredințarea că propria valoare va face diferența! În acest sens trebuie să fim pregătiți să facem față provocărilor universitare ca și cum oricând putem să ne aflăm oriunde în Europa! Iar provocarea este cu atât mai dificilă cu cât ratele de ocupare ale tinerilor cu vârsta de 16-24 de ani sunt scăzute oriunde în Europa!

• Puteți să transmiteți un mesaj pentru elevii care doresc să se îndrepte spre o carieră în domeniul dumneavoastră?

Din cele spuse până acum se pot identifica anumite domenii de interes! Atrag totuși atenția că sociologia este un domeniu extrem de flexibil pentru că specialiștii în acest domeniu pot activa în egală măsură în administrații locale, în ONG-uri, în învățământ, în institute de cercetare, în diverse organisme bazate pe proiecte etc. Iată o paletă foarte largă mai rar întâlnită în alte domenii!

Interviu realizat de

Lidia Marta Amaraud

Clasa a XI-a B

Cancerul, privit altfel

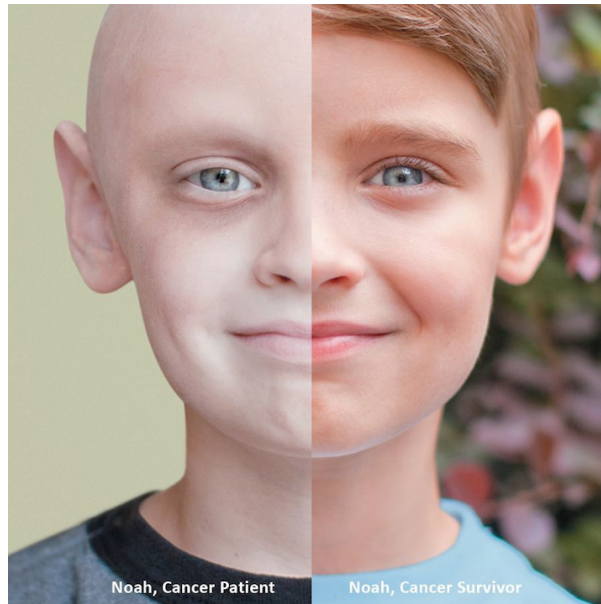
Secolul XX. Secolul XXI. Evenimente social-politice, descoperiri științifice ce au avut loc în decursul acestor două secole, au reușit să dezvolte atât lumea cât și omul, din punct de vedere intrinsec și extrinsec. Și cu toate acestea trăim într-o societate paradoxală, o societate guvernată de mass-media, reușind prin acest mecanism aproape acordat la precizie milimetrică, să exploateze nevoile, temerile și dorințele universale valabile.

Astfel, exploatarea nevoilor a dus spre exemplu, la apariția unui fenomen de consumație în masă, ce (convenabil) a rezultat în prosperarea economiei mondiale, iar exploatarea temerilor și a dorințelor a dus la apariția de subiecte tabu pline de voaluri și de idei preconcepute (adesea eronate), reușind să imprime felului nostru de a gândi, fie teama de o presiune socială, fie teama de compătimire socială, în funcție de natura acestora.

Pentru că mă adresez unui public tânăr, voi lua un exemplu de subiect tabu puțin mai accesibil pentru o revistă școlară.

Cancer. Nici nu a fost nevoie să îl citiți cu voce tare și deja v-a luat cu fiori pe șira spinării, am dreptate? Sau dacă până acum nu am avut parte de atenția voastră deplină, cu siguranță că acum o am. Și fie vorba între noi,

nici nu a fost nevoie să mă joc cu literele, fontul sau culoarea. Cuvântul în sine este de ajuns pentru a te băga în sperieți. Vedeți ce poate face mass-media dintr-un singur cuvânt? Ce-i drept, este o boală grea, poate una dintre cele mai grele, dar cancerul nu este boala pe care adesea mass-media o prezintă.

Vedeți voi, cancerul, pe cât de popularizat este și pe câtă atenție i se acordă la nivel global, tot a rămas un subiect tabu. (ceea ce este puțin paradoxal, nu-i așa?) De ce oare? Poate pentru că boala are atâtea fețe și are atâtea variațiuni care te năucesc de cap? Poate pentru că ați auzit că este teribil? Poate

pentru că mass-media i-a declarat război, și voi odată cu ea, fără să știți despre ce e vorba? O mare parte din oameni, probabil nu au habar cu ce se mănâncă această boala, ci cunosc doar generalități – că ești supus la cure citostatice, că în urma acestui tratament îți cade părul, organismul slăbește și în cele din urmă mori – dar nu știți cum apare, ce cauze are, efectele sau măcar simptomele și cu toate acestea vă este frică. **Cancer.** Tremurați numai la simplul auz al cuvântului. **Cancer!** Simțiți cum vă coboară fiori reci pe șira spinării. **CANCER!** Și cu toate acestea, ce faceți? **CAAANCER!** Nimic! **CANCER!!!** Preferați să trageți obloanele atât

peste ochii, cât și peste sufletul vostru, mințindu-vă ca pe niște copii, că, dacă nu vă gândiți la CANCER, el nu există.

Dar el EXISTĂ! Și contrar opiniei generale, nu este balaurul cu șapte capete împotriva căruia "trebuie" să luptăm, dar totodată, împotriva căruia nu avem nicio șansă. Corectați-mă dacă greșesc, dar bănuiesc că asta este credința voastră, nu-i așa? Că de cancer nu scapi.

GREȘIT! Trei ani se fac în mai de când lucrez ca voluntar într-o asociație care oferă ajutor psiho-social copiilor bolnavi de cancer și credeți-mă când vă spun: cancerul este mai mult decăt lasă mass-media să se vadă! Pe parcursul acestor ani am avut ocazia să văd cancerul, să îl înțeleg mai întâi și să încerc să îl fac să plece de bunăvoie, pentru că eu, ca și voluntar, nu caut să îl bombardez cu arme chimice pentru a-l alunga, ci dimpotrivă, caut să îl accept, să mi-l fac prieten și să sper că va pleca în cele din urmă, lăsând în urma sa ceva: o viață.

Cancerul nu este o boală incurabilă. Am văzut asta cu ochii mei. Am avut șansa de a vedea adunați laolaltă peste 150 de adolescenți și tineri supraviețuitori ai cancerului cu o poftă de viață nebună. Și ei, sunt eu de părere, că ar

trebui să reprezinte imaginea cancerului, nu copiii slabi, rași în cap și cu ochi goi, nu oamenii anemici cu privire stinsă, imagini în nuanțe de gri. „De ce?” poate vă întrebați... Poate pentru că nu trebuie să îți fie frică să ai cancer, ci să știi că îi poți supraviețui dacă te îmbolnăvești... Poate pentru că nu trebuie să renunți la viitor în momentul în care ești pus în situația asta, ci să începi să ți-l șlefuești de unul singur, deoarece cancerul nu este o sentință la moarte. Cancerul este o boala și atât! Nu o șampilă pusă pe cap, nu un stigmat!

Ar trebui să încercăm să privim cancerul ca pe o boală și nu o condiție, ca pe o șansă la reinventare și nu un război, ca pe o întâmplare și nu un destin (pentru ca adeseori, noțiunea de destin implică ideea unui sfârșit prestabilit), reușind în cele din urmă, sper eu, să putem reduce **CANCERUL** cu tot ce stârnește el în noi, la un simplu cuvânt, fără putere asupra noastră sau a cursului vieții... cancer... Și atât!

Caroline Mayaya

Clasa a XI-a C

Reușita în viață începe la vârsta liceului

Respectul față de părinți și profesorii care te învață stau la baza motivației pentru un viitor reușit. De aceea plăcerea autodepășirii și acumulării de cunoștințe m-au caracterizat întotdeauna. Mereu am fost în căutarea unui mediu favorabil, unde să-mi dezvolt competențele profesionale și sociale și să-mi găsesc vocația, fără de care, am știut de mică, ca orice fel de reușită este imposibilă. Astfel când am întâlnit un asemenea mediu, mi-a fost imposibil să nu conștientizez șansa deosebită pe care o am. Bucuria simțită și dedicația pentru formarea mea cresc în fiecare zi împreună cu realizările și acumulările pe care le am, înțelegând tot mai clar că viața oferă fiecăruia o paletă de oportunități de o frumusețe deosebită dar depinde de dorința noastră dacă ni le asumăm sau dacă suntem orbi sau grăbiți și le întoarcem spatele.

Șansa mea pentru o viață de vis înseamnă implicarea la Brandul Internațional Kasta Morrely, Autoritate Mondială în Industriile Creative. Organizația Kasta Morrely este un Hipocrate în lumea showbizului prin conceperea și legalizarea a doua meserii de top din societatea actuală, cea de Manechin și cea de Organizator de Spectacole și prin scrierea primelor manuale de specialitate pentru acestea și a schimbat definitoriu fata prezentărilor de modă, creând genul artistic Teatru de Modă. Teatru de modă, marca înregistrată și proprietate intelectuală Kasta Morrely a devenit în scurt timp cel mai în vogă gen artistic de pe marile podiumuri, după cum am putut vedea la fiecare dintre festivalurile la care am participat. Noul gen artistic Teatru de Modă reprezintă evoluția așteptată de 150 de ani în domeniul artistic de a cărei necesitate vorbea marele dirijor Sergiu Celibidache. Acest nou gen artistic Teatru de Modă, crearea și legalizarea meseriei de Manechin și Organizator spectacole au introdus domeniului divertismentului în cultură.

Astfel teatrul de modă s-a impus și pe podiumul prestigiosului Festival De Film de la Cannes, care a avut ca director artistic unul dintre experții Kasta Morrely. Datorită statutului

de care se bucura Kasta Morrely, am avut uriașa plăcere și șansa de a participa la evenimentele din cadrul festivalului de la Cannes și chiar de a realiza spectacole de teatru de modă, având în public și mari personalități de la Hollywood.

Lansarea serialului „Luxury meets justice” a lui Jan Claude Van Damme printr-o serie de spectacole extraordinare ne-a adus pe scenă alături de acesta, având chiar posibilitatea de a-l cunoaște pe marele actor și a vorbi cu el. Momentele de teatru de modă ce s-au îmbinat și cu o demonstrație de arte marțiale a marelui actor au fost transmise pe tot globul de către Fashion Tv și

de către miile de fotografi și cameramani a unor posturi de televiziune internaționale ce se aflau acolo.

De asemenea nici lansarea filmului „The Great Gatsby” nu se putea face fără prezentarea sub o formă inedită și originală a colecției oficiale a filmului. Astfel alături de manechine din toată lumea, Italia, Franța, Mongolia, Rusia, s.a.m. d am participat la concursul „Mostliked model awards”, unul

dintre cele mai importante și mai mediatizate concursuri organizate de Fashiontv, și am prezentat o rochie haute couture din colecția oficială a filmului, specifică anilor 1920, foarte prețioasă, lucrată manual cu perle, pietre prețioase și argint.

Pe lângă aceste lansări de film, prezentările de teatru de modă s-au ținut lanț, designeri din Turcia, Italia și Franța dorindu-și să-și prezinte ultimele colecții sub bagheta experților Kasta Morrely. Bineînțeles că fiind la cel mai înalt nivel așa cum se obișnuiește în lumea bună recepțiile, dineurile, balurile au fost deosebit de stilate.

Astfel pot spune că am cunoscut o nouă lume în care bunul simț, bogăția și distincția sunt o normalitate atât de diferită încât am realizat că nu are nimic în comun cu lumea în care am trăit până acum. Fără să fie într-un astfel de mediu de normalitate nimeni nu își poate imagina că ar exista în altă parte decât în vise sau în filme. Și având în vedere că dezideratul meu a fost întotdeauna evoluția personală, lucrul acesta mi-a întărit puterea și ambiția de a nu mă îndepărta de drumul ales în viață, continuând să mă preocup cu plăcere de specializările mele extrașcolare.

O altă treaptă de pregătire a reprezentat-o participarea la Fashion Tv Summer Festival pe litoralul românesc în Mamaia. Acolo specialiștii Kasta Morrely au fost consilieri artistici de specialitate și sponsori. Festivalul s-a bucurat de cel mai lung podium din lume avut vreodată de vreun festival de modă, și a fost structurat pe 4 weekenduri: weekendul designerilor romani, un weekend dedicat copiilor, weekendul designerilor internaționali și luxury weekend dedicate brandurilor de lux. Astfel mamaia a fost capitală europeană a modei și datorită marilor nume din lumea fashion care și-au prezentat colecțiile precum Giorgio Armâni, Kasta Morrely, Prada, Dolce&Gabbana, Wallid Atallah, Antonio Urzi, designerul oficial al lui Lady Gaga, Guess, Fendi, Etro, Aly Shmac s.a.m. d din anul 2013 festivalul a fost inclus în circuitul marilor festivaluri de la Milan, Paris, Londra, New York. Alături de prezentări au fost organizate și concursuri de frumusețe precum „Miss Litoral” unde am câștigat „Miss Mangalia” și Black Sea Model Awards. Evenimentele au fost transmise pe Fashiontv în 192 de țări și pe toate posturile importante naționale precum Tvr1, Protv.

Deoarece am făcut parte din echipa organizatorilor Kasta Morrely am avut numeroase apariții pe podium și la emisiuni importante, unde am prezentat și două colecții ale casei de modă a brandului Kasta Morrely în momente deosebite de teatru de modă. Pe lângă o vacanță de vis de două luni pe litoral, implicarea în acest festival a constituit o adevărată școală de vară, punându-mi la punct cunoștințe și abilități de organizare, de comunicare, de leadership strict necesare pentru reușita socială și profesională. Mediul social, după cum m-am obișnuit la Kasta Morrely a fost la cel

mai înalt nivel, fiind cazată într-un hotel de 5 stele alături de ambasadori, consuli, primari, prefecți aparținând consulului Libanului în România.

Următorul festival unde specialiștii KastaMorrely participa de peste 12 ani ca și consilieri artistici și sponsori a fost Bucharest Fashion Week la care am participat și am cucerit toată lumea modei prin coreografiile de teatru de modă originale. Datorită acestei invenții artistice în cadrul Galei Romanian Fashion Awards, Brandul Kasta Morrely a primit premiu special pentru conceperea noului gen artistic Teatru de Modă.

În timpul săptămânii dedicate modei, și-au prezentat colecțiile cei mai mari designeri romani precum Cristiana Maria Purdescu, Laura Olteanu, Andreea Dogaru, Sabres, George Hojbota și importanți designeri italieni precum Giada Curți, Nino Lettieri, Koscano, Adriana Agostini, colecții realizate cu mare măiestrie, pentru care a fost o onoare să prezint. De asemenea am participat și la cele mai importante concursuri Miss România și Top Model România care s-au desfășurat în cadrul acestei săptămâni a modei. Am deschis concursul Miss România și mă mândresc că am fost câștigătoarea titlului de Miss Popularitate și o altă colega de-a mea a câștigat Miss România. Concursul Top Model a fost câștigat tot de o colegă de la Kasta Morrely pasionată de domeniul organizării de evenimente și prezentărilor de modă ce a primit ca premiu un colier cu diamante în valoare de 10000 de euro și alte premii valoroase. Datorită implicării mele civice voluntare constante la Kasta Morrely sunt foarte încântată că până la terminarea liceului m-am calificat ca Formator, Organizator spectacole și Manechin.

Și pentru că îmi place să-mi împărtășesc cunoștințele și pentru că s-ar putea să existe persoane care să nu știe ce înseamnă industriile creative, voi descrie pe scurt acest domeniu de top al societății actuale.

Industriile creative, așa cum găsim că au fost definite de englezi, sunt acele industrii care își au originea în creativitate, talentul și măiestria indivizilor care dezvoltă potențialul creării de locuri de muncă contribuind la prosperitatea și evoluția socială prin generarea și exploatarea proprietăților intelectuale. Domeniile care constituie industriile creative (conform DCMS - Department of Culture, Media and Sport, UK) sunt advertisingul, arhitectură, artele și piața de arte, meșteșugurile, designul, modă; filmul, video și fotografie; software și computer games; muzică, artele vizuale și performing arts; publishing; televiziune; radio.

În concluzie, mă bucur și sunt recunoscătoare pentru șansa de a exista la Iași un brand cultural internațional, autoritatea mondială în industriile creative, organizație exemplu de bune practici a Comisiei Europene pentru proiectele de trainingurile formatoare de lideri la nivel internațional. Privesc cu încredere la viitor deoarece prin tot ceea ce am învățat, îmi dau seama că până acum nu am trăit nici 1% din oportunitățile de care pot beneficia prin implicarea în proiectele culturale și civice Kasta Morrely.

Dana Lupan

Clasa a XII-a C

18 ANI – între drepturi și responsabilități

Majoritatea tinerilor din zilele noastre consideră că odată cu împlinirea vârstei de 18 ani, moment ce face trecerea de la copilărie la maturitate, viața lor li se va schimba complet ceea ce este total adevărat, însă nu în modul în care cred ei că va decurge. Momentul aniversării a 18 ani reprezintă „căpătarea titlului de „om matur” în fața societății oferindu-i-se atât drepturi dar mai ales obligații ce trebuie cu strictețe respectate pentru a nu dezamăgi societatea cât mai ales familia și propria persoană.

Cu toate acestea, multe persoane aflate în pragul majoratului țin seama doar de ce li se cuvine considerând că vârsta de 18 ani reprezintă momentul în care fiecare poate face ce vrea. Această mentalitate este acceptată pe parcursul copilăriei când suntem dependenți de părinți atât din punct de vedere material cât și afectiv, fiind responsabilitatea lor de a ne educa și de a ne ghida cum pot ei și prin intermediul resurselor de care dispun drumul în viață. Astfel, responsabilitatea reprezintă calitatea principală și necesară pentru a continua cu succes munca depusă de părinți și a reuși în viață. Actul de identitate ce confirmă depășirea perioadei copilăriei ne oferă aceleași șanse în fața legii însă o greșală comisă este sancționată mult mai grav și poate avea repercusiuni asupra viitorului. Sunt bine-cunoscutele povești spuse de părinți în legătură cu tinerii care în momente de distracție sau lipsă de atenție au fost implicați în incidente neplăcute (accidente, bătăi) ce le-au tăiat aspirațiile și uneori le-au pus capăt zilelor. Aceste sfaturi și restricții impuse pe parcursul primilor ani ai vieții nu pentru a ne face rău ci dimpotrivă pentru a ne proteja și a ne învăța să luăm deciziile corecte. Cu toate acestea, autoritatea lor se micșorează și ulterior devine nulă nemai-putându-și controla copiii la nesfârșit fiind obligați să pună în aplicare sfaturile și ideile dobândite.

CAMELIA MACARIU

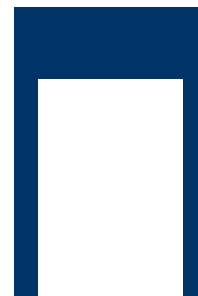
Însă, pe lângă îndatoririle pe care le căpătăm trebuie să ținem cont și de privilegiile aduse, cel mai important fiind luarea unor decizii pe cont propriu precum și șansa de a deveni independent. Posibilitatea de a te descurca pe cont propriu depinde de disponibilitatea fiecărui tânăr de a se adapta condițiilor curente fiecare atingând acest standard în momentul când se simte capabil de a reuși în viață. Vârsta de 18 ani simbolizează finalizarea și în același timp începerea unei etape în definirea noastră în care trebuie puse în aplicare lucrurile învățate sau ce vor fi învățate pe parcursul anilor. Cu toate acestea mintea fiecare copil aflat în jurul acestui moment este total ațintită pe un scop des întâlnit dar definitoriu pentru a avea încredere și a căpăta putere: luarea permisului de conducere. Deși aparent pare un lucru lipsit de originalitate, simbolizează un ideal ce trebuie atins urmând câțiva pași simpli însă la timpul lor fără a dereja de la proiectul deja început. Aceasta este o primă lecție dobândită în această etapă, faptul că majoritatea proiectelor pot fi ușor profitabile prin respectarea unor instrucțiuni dar și depunerea unui minim de efort și energie. Odată atins un scop, adolescentul ajuns la maturitate trebuie să nu se lase influențat și distras pe o perioadă lungă de timp de gustul succesului obținut ci trebuie să se mobilizeze și să facă tot posibilul pentru a simți acea stare unică din nou.

Să ai 18 ani este ceva ce cu toții vom adjudeca, însă ceea ce va face diferența pentru viitor va fi modul în care gestionăm situațiile și capacitatea de a ne maturiza cât mai repede în vederea luării unor decizii, fiindcă atunci când devenim „adulți” suntem responsabili pentru soarta noastră și încet încet și alții vor depinde de noi.

Horia Mureș

Clasa a XI-a B

PASAJ din evoluția adolescentină

Săptămâna aceasta prilejuiește un eveniment cu persoane cunoscute dintr-un cadru restrâns. Atmosfera de acasă este oarecum monotonă, dar ce alternative am? După o discuție îndelungată cu părinții, am stabilit că weekend-ul să îl petrecem împreună în familie. Nu am nicio șansă în cazul în care încerc să-mi expun punctul de vedere zicându-le că voi pierde momente memorabile, deoarece odată trecuți de vârsta adolescenței pentru ei acest lucru nu mai are nicio relevanță. Tot ce poți face este să înduri și să aștepti următoarea petrecere, în speranța că nu se va întâmpla nimic interesant în absența ta.

Astfel poate decurge o discuție din timpul cinei, unul film vizionat împreună cu părinții sau a unei ieșiri în oraș. Tânăr și preocupat de aspecte insignifiante pentru alții, imposibilitatea de a petrece timp alături de cei de vârsta ta uneori poate fi văzută ca o problemă existențială. Faptul că părerea ta nu contează, că decizia adulților este definitivă și că ori de câte ori ai încerca să mai ceri permisiunea de a face ceea ce îți dorești, se va sfârși cu o contrazicere nesfârșită ce va deriva la complet alte subiecte decât cel inițial, te face să te gândești chiar să renunți la cauza ta și să îți accepți sentința. Însă parcă ai mai încerca să îți atingi scopul, pentru că întotdeauna speranța moare ultima, iar aceste clipe înainte de evenimentul decisiv fie îți vor îndeplini dorința și vei avea parte de câteva minute de fericire inimaginabilă, în cazul în care părinții se îndură de suferința ta, fie vei primi răspicat un „NU” categoric care te va tulbura și te va convinge că aceasta cauză este pierdută. În oricare dintre

situații, nu vei putea înțelege de ce adulții sunt atât de severi și „încuiați”, ajungând într-un asemenea punct în care îți vor interzice să faci ceea ce ai așteptat atât de mult timp pentru motive precum siguranța de sine, evitarea oricăror tangențe cu alcoolul, țigările, influența negativă a celorlalți mai „experimentați”. Aparent pentru tine aceste aspecte sunt fără importanță și nu ești capabil să conștientizezi de unde vine această îngrijorare exagerată a celor mari. Sau poate că înțelegi gravitatea situației și punctul de vedere al mamei atunci când spune „vreau să vorbesc și cu un alt părinte” sau „să fii acasă până în ora 12”, însă ești preocupat de faptul că ei nu au încredere în tine, că nu te consideră atât de responsabil precum tu ești convins că ești, și că nu te poți feri singur de pericolele posibile care pot apărea. Zi de zi mergem singuri pe stradă și totuși au loc incidente grave în care nu suntem implicați, deci de ce ar fi mai periculoasă o petrecere decât o plimbare în timpul zilei pe o alee laterală? În orice caz, suntem dezamăgiți de nesiguranța părinților, deoarece suntem suficient de maturi ca să conștientizăm riscul și să ne ferim de el, să avem grijă de noi și să nu permitem nimic și nimănui să ne afecteze integritatea.

Cu toate acestea, părinții văd totul dintr-o altă perspectivă. Nu pot permite nici măcar posibilitatea ca tânărul lor în formare să pățească ceva, motiv pentru care au tendința deseori să fie exagerați de protectori și critici, să judece la cea mai mică abatere și să nu mai accepte o a doua greșeală. Această atitudine, bine justificată în viziunea lor, ne copleșește

deseori și ne determina să acționăm tot mai nepotrivit, în vederea îndeplinirii unor acțiuni uneori imorale ce ne pot asigura eșecul și, astfel, experiența personală în ceea ce privește elementele negative ale existenței finite umane. Astfel tindem spre exagerare, iar pentru unii acesta poate fi unul dintre motivele principale care ne determină să ne formăm un caracter impropriu, alături de ignoranță, neștiință, neinstruire, teamă, viciu. Odată ajunși în această situație critică și deseori fără întoarcere, devenim tocmai ceea ce niciun părinte în parte nu dorește pentru copilul său. Așadar, intuiția maternă și paternă, dorința de a controla tot ceea ce ține de tineri, cu scopul formării lor optime ca persoane într-un mediu sănătos și lipsit de griji, este cu atât mai utilă și asigură binefacere în momentul în care familia

îi sprijină în ceea ce doresc să întreprindă, îi ajută și le oferă sfaturi pozitive, dar le acceptă greșelile și pentru a înțelege în profunzime ce înseamnă o situație de criză.

În fond, fiecare adolescent are câte un model moral pe care îl urmează și, în ciuda faptului că ei pretind exact opusul, cel mai adesea acesta este reprezentat de identitatea cu autoritate asupra sa, cea care îl învață de bine și care se implică afectiv și activ în formarea caracterului. Acesta nu poate fi nimeni altul decât părintele sau un membru apropiat al familiei, deoarece reprezintă un prototip existențial care, în funcție de ceea ce definește el, va contribui hotărâtor la finisarea identității neofitului, care îi va prelua adesea limbajul, gesturile, calitățile, defectele și obiceiurile.

Andra Ioana Berigazi

Clasa a X-a B

Dragoste și principii

Oamenii spun că nu pot trăi fără dragoste. Eu sunt de părere că oamenii nu pot trăi fără principii. Țin foarte mult la principiile mele și nu aș renunța la ele pentru nimic în lume, nici dacă asta ar însemna să trăiesc singură toată viața. De ce? Poate pentru că am un orgoliu prea mare. Sau poate pentru că sunt foarte încăpățânată și țin mult la mândria mea. Nu neg faptul că de multe ori am preferat să renunț la principiile mele în favoarea dragostei, însă acest lucru nu înseamnă că le-am înlăturat din viața mea. Ele încă sunt acolo și mereu vor fi, chiar dacă foarte rar le-am lăsat pe linia de așteptare.

Când iubești ești în stare să faci multe sacrificii, dar niciodată nu te întrebi „oare merită acest lucru?”. Nu te întrebi pentru că pur și simplu nu îți pasă. Nu te interesează acest fapt. Pur și simplu acționezi fără să îți dai seama. O faci, pentru că așa simți. Iar atunci când renunți la principiile tale, chiar și pentru o clipă, știi că ai făcut asta cu un scop bine definit, știi că nu ai să regreti după. Dar chiar și atunci, când totul se întâmplă pe dos și știi că poate totuși ai făcut o greșală renunțând la ele, ești sigur că principiile tale nu te vor părăsi niciodată. Mereu vor fi acolo, pentru tine, te vor aștepta să le cauți, să le regăsești. De ce? Poate pentru că sunt ale tale. Depinzi de ele așa cum și ele depind de tine. Fără tine ele nu există, fără ele tu nu exiști.

Ai nevoie de principii ca să te descoperi pe tine însuși, ca să îți formezi un caracter bine definit. Într-adevăr, vă veți pune întrebarea „oare nu există dragoste de principii?”. Bineînțeles că există. Altfel, acestea nu ar mai fi atât de importante pentru noi, pentru drumul vieții pe care îl parcurgem. Dar dacă există dragoste

de principii, acest lucru nu înseamnă că până la urmă tot iubirea e mai presus de toate? Ba da. Doar că acest sentiment poate fi manifestat într-o infinitate de moduri.

Dragostea pentru principii nu este aceeași cu iubirea pe care o oferim unei persoane sau unei ființe vii. Când iubim pe cineva, suntem dispuși să facem totul pentru acea persoană. Ne dedicăm cu trup și suflet acesteia, din pură aspirație de a ne contopi cu ființa iubită. Ne dorim să devenim unul și același, ne imaginăm că vom forma androgenul primordial. Însă este acest lucru câtuși de puțin adevărat? Oamenii se schimbă, sentimentele pot să dispară, se poate forma o ruptură care să strice tot echilibrul inițial. Pe când, principiile sunt ale tale. Îți aparțin. Tu le crezi după bunul plac, după propriile aspirații. Le formezi în așa fel, încât să știi că te definesc pe tine ca persoană.

Contopirea dintre om și principii este deja existentă. Mereu va fi, până când ființa respectivă va dori să le schimbe sau să le restituie. Dar de ce ar face asta, când pur și simplu ele sunt perfecte așa cum sunt? Dacă s-ar forma o ruptură și principiile respective vor dispărea, vei ști că nu va avea nimeni de suferit. Nici tu și nici ele. Pentru că acestea nu au sentimente. Ele depind doar de tine. Dacă tu ești mulțumit cu ele și ele vor fi cu tine, iar dacă nu, atunci nu. Tu ești demiurgul lor, tu ești cel care le creează și le modelează în așa fel încât să fie pe bunul tău plac. Pe o persoană nu o poți modela, nu o poți schimba, poți doar să o accepți așa cum este. De ce? Poate pentru că și ea ține la principiile sale la fel de mult ca tine.

Din câte se poate observa, este ca un ciclu continuu, care se dezvoltă între dragoste și principii. Degeaba avem principii dacă nu știm să le iubim sau să le respectăm. Degeaba avem dragoste, dacă nu avem principii care să o definească. Psihicul nostru nu este făcut în așa fel încât să perceapă orice, decât până la o limită. Când aceasta este întrecută, fără să vrem cedăm. Psihicul nostru cedează. Din acest

motiv avem nevoie de principii. Ele ne apără de atingerea acestei limite. Ne protejează de multe ori de suferință și durere. Ne oferă un moment de libertate și de răgaz. Cu ajutorul lor putem respira ușurați, știind că totul se va rezolva. Când dragostea ne doboară, suferința acumulată ne ancorează în propriile melancolii, răsar principiile, ca o rază divină care ne luminează calea. Însă ca să putem dobândi aceste principii, avem nevoie de dragoste, de iubire față de acestea. Astfel, cele două entități depind una de alta și ne oferă un drum în viață, pe care suntem nevoiți să îl parcurgem alături de ele. Suntem călăuziți de dragoste și principii pentru că inconștient avem nevoie de ele. Fără ele am fi pierduți, nu am exista. Avem nevoie de principii și dragoste pentru a ne defini ca persoane, pentru a atinge împlinirea spirituală, urmată de inițierea supremă prin moarte.

Cristina Alexandra Pleșescu

Clasa a X-a B

Dragoste pentru totdeauna?

Numai pentru cei vrednici!

Gestul lui Noah (din cartea *The Notebook* de Nicolas Sparks) de a sta cu „Allie a lui” într-un spital de boli psihice până la sfârșitul vieții, deși Allie avea Alzheimer și nu-l mai recunoștea, m-a lasat fără cuvinte. Doamne, oare mai există iubire cu sfârșit fericit, ca în povești? Oare mai tremură de emoție doi îndrăgostiți trecuți de vremea primelor iubiri? Oare mai dăinuie, Doamne, iubirea eternă, pură și necondiționată, pe care atât de mult ne-o dorim?

Dezgoliți de orgoliu, demascați de masca autosuficienței, debarasați de un fals egoism feroce și scutiți de povara indiferenței noastre, va mai avea oare ce să rămână? În definitiv, esența noastră umană este tot iubirea, acea iubire nealterată de vitregiile societății, nemișcată de furtunile timpului și nemurdărită de urâțeniile lumii.

Am văzut odată, într-o zi ce se dădea obișnuită, un bătrânel oferindu-i mâna unei bunicuțe, sprijinind-o când cobora din autobuz. Ea i-a luat mâna, a coborât din autobuz și i-a zâmbit cald. El i-a copiat, ștregărește, zâmbetul. Mâna ei a rămas cuibărită în mâna lui și au mers așa, ca într-un basm feeric, ca într-o bulă de fericire continuă, tot drumul – gârboviți, ușor aplecați, cu pletele dalbe și strălucind de dragoste proaspătă. Îmi amintesc că m-am întrebat atunci dacă au fost împreună dintotdeauna, sau dacă iubirea lor e nouă, recentă. Mi-ar plăcea să cred că așa arată o dragoste care rezistă la potopul timpului, la testul longevității și la examenul devotamentului.

Altă dată, am auzit versurile: „*Anywhere I will follow you!*” și m-am întrebat dacă într-adevăr se poate așa ceva. Putem noi să adăpostim cea mai sinceră dintre iubiri, cea mai veșnică veșnicie, cea mai puternică și dorită realitate a frumuseții?

Opreliștea principală în calea dragostei este nedragostea, sau, mai degrabă, înțelegerea greșită a termenului „dragoste”. Nu înseamnă oare

dragostea o eternă jertfă pentru cel iubit, un jurământ de „voi fi mereu acolo” și „te voi urma oriunde!”, după cum spune cântecul?

Dacă dragostea înseamnă într-adevăr doar o bucată mică de veșnicie, o atingere nevinovată și apoi un cârd de ani de durere, atunci refuz să cred în ea! Refuz să accept dragostea cu lingurița! Dacă e veșnică, atunci să fie! Dacă e efemeră, supusă unor țeluri mici și înecată în orgolii și mândrii, atunci nu e ea cea mai înaltă formă de a trăi. Dacă iubirea nu durează, nu vindecă, nu curăță, nu încălzește și nu semnifică nimic, degeaba o tot căutăm. Căutăm de fapt deșertăciunea.

Dragostea ar trebui să fie unica excepție a atotcuprinzătoarei exclamații din *Eclesiast*: „Deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciune!”. Iubirea, ca o floare de primăvară, ar trebui să fie singura curajoasă să-și ridice mânuța și să spună: „Eu nu sunt așa!”.

Dacă dragostea eternă nu există, zadarnic trăim și căutăm. Tot ce construim, într-o zi se va spulbera. Tot ce visăm, într-o zi se va nărui. Tot ce cunoaștem, într-o zi vom uita. Ce ne va rămâne, Doamne? Doar dragostea și credința. Dar doar iubirea cea veșnică, necondiționată și sinceră va birui pământul. „Îndrăzniți, eu am biruit lumea!”, spune Hristos. Îndrăznim și noi să iubim o veșnicie! Să avem puterea de a fi puri, de a ne păstra noblețea sufletească și de a fi vrednici de o dragoste eternă!

Dragoste pentru totdeauna?
Numai pentru cei vrednici,
cei mândri să stea la coadă!

Iuliana Teodora Drîșcu

Clasa a XI-a A

ECOU, ECOU, ECOU...

G. Este cel mai probabil „jucăria” mea. De ce folosesc cuvântul „probabil”? Deoarece nu-mi pot da seama dacă eu, A., sunt sau nu G. Mă simt un Alter Ego și e ciudat fiindcă el ar trebui să se simtă astfel. O consoană a cărei sonoritate explozivă nu poate fi comparată cu tonul lichid, evaporabil a A-ului din mine, nu are dreptul să se opună voinței mele: aceea de a-mi accepta spiritul ca fiind un melanj ce înglobează perpetua dualitate, sufocată parcă de contrastele vii, țipătoare ale adevăratului meu ecou.

Uitându-mă în ochii acestei melodii repetitive, ecoul, ce-mi strânge în pumni întreaga ființă, de parcă ar vrea să îmi simtă sufletul cât mai aproape, dilată întreaga realitate, pulverizându-mi conștiința în mici particule de aspirații. Dar le aspir ușor cu nasul, le simt usturătoare până-n adâncul orbitalilor care încep a lăcrima de bucurie, și-apoi mi le transform în vise. A. acceptă ușor ideea că se va uita mereu în oglindă ca la un ecou, așteaptă calmă, caldă și confuză privirea lui G. pentru a coborî adânc în subconștient, acolo unde vor elabora împreună un întreg plan pentru a îndeplini visul. Dar pentru asta este nevoie să se supună unui adevărat chin: recunoașterea propriei persoane. A. își va rosti prompt numele: ADOLESCENTA, iar G., un GENERAL în diversitate se va supune mundului până se va maturiza devenind INDIVID.

Da, adolescența-mi joacă feste. Se uită la mine curioasă, naivă și-apoi schimbată brusc de cealaltă fațetă a ei, devine amenințătoare, grăbită și independentă. Ceea ce nu înțelege este că ar trebui să renunțe definitiv la tergiversare. Să înțeleagă fără să amâne momentul în care va fi adusă în fața oglinzii, că

Rares Anton

libertatea este un fruct încă din pomul interzis, și că în imensa livadă de meri, doar spre unul va trebui să se-ndrepte: spre cel ce rodește continuu fructele cunoștinței. Adesea, ademenită de gustul înțepător și de parfumul necopt, dar dulce al independenței, se lasă purtată până în fața aceluia pom cu rădăcini subțiri, se uită și vede că ar putea oricând ajunge la mere, dar speriată de gândul că făcând asta va putea pierde totul, tresare și începe a sări emoționată, bucurându-se că a luat decizia cea bună.

G. este firește mai încăpățânat. Nu acceptă întru totul convingerea că devenirea presupune un drum inițiat, rigoare și perseverență. Deși își dorește întru totul să devină un I, o personalitate, se-ngroapă în dorințe goale așternute în discuții, fără a concretiza nimic. Pentru fiecare lucru pe care îl realizează, oricât de mic ar fi, prinde putere.

Sfârșitul înseamnă fericirea, căci ambii se unesc puternici și încrezători zâmbind și pășind spre soare, căci realizează că tot efortul lor, toate clipele în care ușorul a fost înlocuit de seriozitate, perseverență și severitate, au realizat obiectul bucuriei.

Diana Blajuta

Clasa a X-a D

Mai mult decât un joc

Șahul este un sport al minții care ajută la dezvoltarea personală a celor ce îl practică, îmbunătățindu-le memoria, gândirea logică și creativitatea. Istoria acestui inedit joc începe în India, unde se spune că locuia un rege tiran care își chinuia supușii. Un bătrân înțelept pe nume Sissa s-a gândit să inveteze un joc prin intermediul căruia să îl învețe pe rege importanța supușilor de la curtea sa, din acest motiv piesa principală a șahului, regele, este un element fragil ce necesită sprijinul celorlalți figuri.

La prima vedere, șahul este un simplu joc de divertisment între două persoane. Cu toate acestea o privire de ansamblu asupra acestuia ne arată complexitatea și frumusețea sa. Acesta este o diversivune intelectuală între artă și știință. Cum opina și campionul mondial de șah, Jose Raul Capablanca „șahul este mai mult decât un joc”. Partida de șah începe ca o luptă, pe tabla de joc aflându-se două armate care urmează același set de reguli și care dau naștere unei confruntări palpitate, ce înglobează numeroase strategii, calcule și capcane. Fiecare jucător încearcă să își conducă armata spre victorie, plănuiindu-și cu atenție fiecare mișcare și analizând mereu poziția pieselor sale și ale adversarului.

Partida de șah poate fi corelată cu viața fiecăruia dintre noi. Când ne axăm asupra acestei activități, nu ne referim doar la poziția pieselor de pe tablă, ci ne gândim și la momente clasice ce intervin pe parcursul desfășurării meciului: deschiderea, jocul de mijloc și finalul. La fel ca și

existența omului, jocul de șah se desfășoară pe diferite etape, de-a lungul cărora jucătorii iau anumite decizii care vor influența radical rezultatul final. Șahul presupune de asemenea anticiparea anumitor evenimente viitoare și realizarea unor sacrificii menite să asigure victoria. Toate acestea se regăsesc și în obişnuitul cotidian, după cum afirmă și scriitorul britanic Aldous Huxley: „Tabla de șah este lumea, figurile sunt fenomenele din univers, regulile de joc sunt ceea ce noi numim legi ale naturii”.

Pentru mine șahul este indubitabil mai mult decât un joc. Șahul este artă, este știință, este plăcere, este satisfacția de a-ți influența singur soarta și de asemenea șahul este viața, antrenând în permanență individual atât în raport cu sinele, cât și cu dificultățile exterioare. Primul meu contact cu acest sport a avut loc în timpul copilăriei când eram pârtaș la partidele prietenilor mei. Pentru că eram fascinat de acest joc, în clasa întâi am decis să mă înscriu la un club de șah. Acolo am fost inițiat pentru prima oară în complexa lume a acestui joc și am descoperit câteva dintre misterele și frumusețile pe care ți le oferă acest joc. Treptat, pasiunea pentru acest sport m-a îndemnat să particip la turnee. În ciuda rezultatelor modeste obținute inițial, am continuat să mă antrenez și să perseverez, reușind astfel să obțin primul premiu la un turneu internațional.

Deși am avut numeroase succese la concursuri, cel mai mult am câștigat pe plan intelectual, șahul oferindu-mi o gândire analitică, responsabilizându-mă și oferindu-mi încredere în forțele proprii. Din acest motiv, consider că oricâte dispute ai pierde pe tabla de șah, într-un final vei câștiga războiul, deoarece sportul minții îți va îmbunătăți foarte mult modul de a gândi, cizelându-ți capacitatea de abordare a anumitor situații conflictuale din viața de zi cu zi.

Mircea Borș

Clasa a X-a B

Arta Meditației

Meditația este o artă. Arta este în esență cea mai profundă expresie a creativității *umane*. Pe cât de dificil de definit, pe atât de dificil de evaluat, având în vedere faptul că fiecare *artist* își alege singur regulile și parametrii de lucru, se poate spune totuși că arta este rezultatul alegerii unui mediu, a unui set de reguli pentru folosirea acestuia și a unui set de valori ce determină ce anume merită a fi exprimat prin acel mediu pentru a induce un sentiment, o idee, o senzație sau o trăire în modul cel mai eficient posibil pentru acesta. Prin modul său de manifestare, arta poate fi considerată și ca o formă de *cunoaștere*.

Nevoia de a crea artă vine din dorința individului de a-și împlini sufletul, de a se pune într-un fel în legătură cu ceva mai mult decât el, dar care face parte din dânsul. Arta face parte din artist. Asta este și meditația. Prin ea, „artistul” obține împlinire sufletească.

Conform definiției date de Eknath Easwaran în cartea *Opt pași spre infinit*, meditația este o metodă sistematică de a pune stăpânire și de a ne stabili pe nivelul cel mai înalt al puterii noastre mentale latente. Constă în antrenarea minții, în special a atenției și a voinței, astfel încât să putem pleca de la nivelul superficial al conștiinței către nivelurile cele mai profunde.

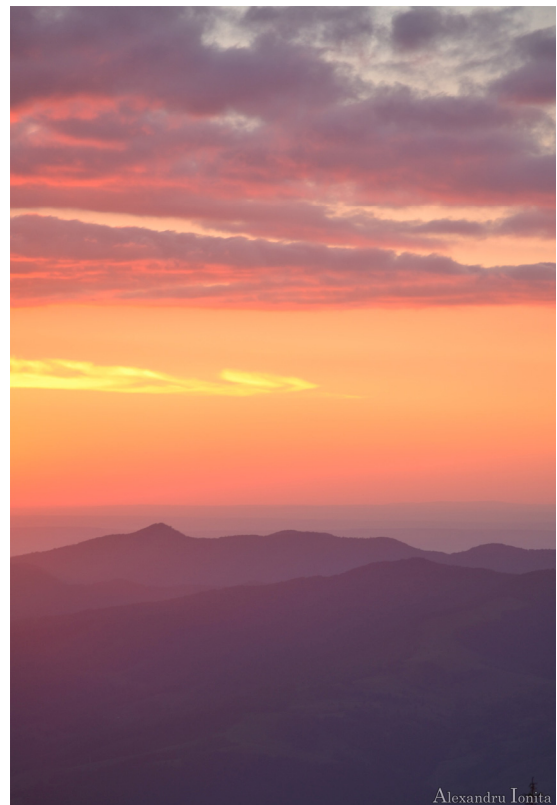
Ființa umană are două laturi. Două aspecte ale ființei noastre, două stări de a fi, de a exista: latura noastră inferioară și latura noastră superioară.

Latura inferioară ne trage spre pământ, spre animalul din noi, spre supraviețuire și înmulțire, spre latura de mamifer. Noi toți trăim, mai mult sau mai puțin, în această latură, iar studiul atent al ființei umane ne arată că petrecem mai mult timp experimentând această stare. Comportamente ca împerecherea, competiția, lupta pentru statut social și supraviețuire, violența, lăcomia, invidia sunt prezente permanent în viețile noastre și ne arată o trăsătură nu foarte frumoasă, însă naturală a noastră.

Latura superioară reprezintă „miezul nostru de stea”. Ea este cea care ne trage spre cer, ne dă acces la o putere interioară uriașă, la entuziasm și la trezirea zeilor din noi. Acestea nu sunt metafore. 90% dintre componentele chimice ale ființei umane sunt aceleași

care se regăsesc în stelele care au explodat în supernove (Soarele este o supernovă de tip 1 A), iar din materia lor s-au format planetele, sateliții naturali, oamenii și viața pe Pământ.

Când trăim în latura noastră superioară, suntem capabili să ne dezvoltăm și să atingem adevăratul potențial. Iubirea, compasiunea, recunoștința, puterea interioară, toate acestea sunt trăsături ale laturii noastre superioare.

Să practici spiritualitatea, orice formă a ei, înseamnă să muncești la a-ți descoperi și apoi folosi cea mai importantă resursă a ta: Spiritul. Când vorbesc despre spiritualitate, nu mă refer la religie. În primul rând, pentru că fiecare trebuie să-și păstreze religia pentru el. Există prea multe religii pentru a presupune că una deține adevărul absolut și celelalte te vor trimite în iad. Apoi, religia

este o cale foarte înceată pentru o persoană care vrea să fie spirituală și să se reconecteze cu spiritul din ea. În religie, există doar rămășițe de spiritualitate și, da, practicarea intensă a ritualurilor dintr-o anumită religie te poate reconecta cu spiritul tău, însă meditația te duce la destinație mult mai rapid.

Majoritatea oamenilor au foarte puțin control asupra minții lor. Cu siguranță, atunci când vor, se pot concentra asupra unui proiect ce trebuie îndeplinit sau asupra unei probleme ce trebuie rezolvată, dar atunci când nu se concentrează pe ceva anume, mintea lor începe să se plimbe prin diverse gânduri, încep să viseze cu ochii deschiși, iar dialogul interior rumegă în continuu. Încep să-și dorească fel și fel de lucruri, unele chiar imposibil de realizat sau încep să-și facă griji cu privire la fel și fel de situații, fel și fel de conversații ce au avut sau nu au avut loc. Aceste dorințe și, mai ales, grijele rumegate de mintea umană au un rol foarte mare în a influența dispoziția oamenilor, deoarece mintea este în continuă căutare de soluții și nu mai poate fi utilizată în mod eficient atunci când ne-ar fi de folos mai mult. Aceste dorințe și griji nu ar mai influența dispoziția oamenilor dacă ei nu le-ar mai lua așa mult în serios. Logic, nu? Dar adevărul e că majoritatea oamenilor le iau foarte în serios. Majoritatea se identifică cu gândurile și sentimentele lor și le lipsește o anumită perspectivă de a înțelege că ceea ce simt ei ca fiind urgent nu este în realitate atât de urgent.

Fără această perspectivă, oamenii ajung să se definească și să se identifice cu aceste dorințe și griji pe care le au în fiecare clipă și consumă o grămadă de energie mentală încercând să ajungă la un rezultat – ceea ce este o treabă cu adevărat imposibil de făcut.

Tehnicile de meditație sunt concepute pentru a-i ajuta pe oameni să creeze o perspectivă mai largă asupra conținutului minții lor. Cu ajutorul acestei perspective, oamenii pot evolua de la identificarea cu grijele și dorințele lor clipă de clipă, la a fi martorii grijiilor și dorințelor lor. În loc să fie neliniștiți, oamenii pot începe să înțeleagă că ei percep un sentiment de îngrijorare. Asta nu înseamnă că poți scăpa de gândurile rele și de dorințele care constant îți apar în minte. Dar acum gândurile sunt mai palpabile și poți alege să le iei în serios sau nu. Și, în plus, nu te mai definesc pe tine ca persoană. Această capacitate de a-ți observa gândurile precum norii pe cer îți eliberează mintea și îți permite s-o folosești într-un nou mod mult mai puternic decât înainte.

Meditația nu creează o stare mentală specială, străină de probleme, care să ne separe de circumstanțele vieții noastre obișnuite. Dimpotrivă, este creată

să ne pună în contact cu realitățile tangibile ale existenței cotidiene, inclusiv cele negative.

Tehnici de meditație

În meditație, postura este importantă. Se poate face cu ochii întredeschiși, cu privirea în jos, însă eu prefer să țin ochii închiși. Mă ajută mai mult la concentrare. Nu trebuie să fii aplecat, ci drept. Trebuie să ai atitudine, ca și cum nimic nu te poate afecta, nimic nu te poate atinge.

Orice dorință e un monstru care trebuie acceptat. Acceptarea e un element foarte important în meditație. Orice gând care-ți trece prin cap, acceptă-l. Acceptă-ți defectele, acceptă că o să îmbătrânești, acceptă că o să te îmbolnăvești, acceptă că o să-i pierzi pe cei dragi, acceptă că o să mori, acceptă lumea așa cum este ea.

Trebuie să-ți cureți mintea. Mintea e ca un lac liniștit în care se agită tot soiul de pești. Soluția e să te concentrezi asupra respirației. Inspiră 1 secundă, ține 1 secundă, expiră 1 secundă, ține 1 secundă. Inspiră 2 secunde, ține 2 secunde, și tot așa, până ai ajuns la 10. Scopul e ca, în timp, să ajungi să respiri din ce în ce mai adânc.

După respirație, concentrează-te asupra corpului tău. Concentrează-te asupra mâinilor, degetelor, unghiilor, asupra mușchilor, identifică dacă ai tensiuni și relaxează-te. Când ai trecut peste tot, concentrează-te asupra exteriorului. Imaginează-ți că ești patul pe care stai, că ești tavanul de deasupra, că ești porumbelul care zboară prin fața geamului tău. Și gândește-te că toate sunt conectate, toate sunt perfecte.

La final, încheie cu vizualizări. Mă gândesc ce vreau să fac în ziua respectivă și îmi imaginez cum eu însumi fac acțiunile alea. Îmi rulez în minte un film. Acum mintea mea e antrenată și pregătită și sunt șanse mai mari să duc la bun sfârșit task-urile respective.

Bogdan Coman

Clasa a X-a A

QUILLING

Pot garanta că și la vârsta adolescenței sau a tânărului adult, cu toții încă ne jucăm. Indiferent de tipul jocului acțiunea propriu-zisă, tot specifică tinereții este. Eu unul prefer să petrec ore întregi făcând Quilling. Dar ce presupune Quilling-ul? Răspunsul este simplu: Arta de a rula hârtia.

Cum jucăm acest „joc”? În primul rând avem nevoie de niște modele de la care să pornim. Pentru a crea modelele de Quilling este nevoie de o unealtă specială numită quill, fâșii de hârtie (mai subțiri și mai groase, în funcție de modelul dorit) și mult lipici. Hârtia este învartită în jurul quill-ului, este lipită și se crează forma unității principale. Din ea se modelează, prin presarea cu degetele, forme particulare ca de exemplu: *Tight Coil*, *Closed Coil*, *Teardrop*, *Petal*, *Marquise (or eye)*, *Shaped marquise (or leaf)* și altele.

Când a fost prima oară folosit și pentru ce? În timpul Renașterii, călugărițele și călugării francezi și italieni foloseau quilling-ul pentru a decora copertile de cărți și obiectele de cult. În secolul al 18-lea, quilling-ul a devenit popular în Europa, unde femeile practicau astfel arta. Acesta a fost unul dintre puținele lucruri pe care doamnele îl puteau face. Quilling-ul s-a răspândit și în America, existând dovezi din vremurile coloniale. El a mai fost, de asemenea, combinat cu alte tehnici, cum ar fi broderia și pictura.

Care sunt avantajele acestui joc? Cred că o astfel de activitate reprezintă o ocupație interesantă pentru elevii din ziua de azi, având în vedere că lucrurile *handmade* sunt din ce în ce mai apreciate. Astfel de activități necesită timp și inspirație, dar nu e nevoie ca un tablou

RARES ANTON

să fie gata într-o zi, deci problema timpului e rezolvată. Cât despre inspirație și talent, ele sigur sunt ascunse undeva în noi. De asemenea, Quilling-ul a început să fie utilizat și de bijutieri, din mâinile cărora ies bijuterii deosebite pentru femei. Quilling-ul poate dezvolta creativitatea și reprezintă o metodă ingenioasă de a surprinde și de a impresiona.

Cum a evoluat Quilling-ul? Quilling-ul a trecut prin multe transformări și schimbări de-a lungul veacurilor prin folosirea unor noi tehnici, stiluri și materiale. Astfel a fost creat Quilling-ul tridimensional. Astăzi este practicat de foarte mulți oameni obișnuiți sau de artiști. Aceștia capătă astfel numele de Quiller. În zilele noastre, Quilling-ul poate fi asociat ieșirii din viteza rutinii în care suntem încadrați zilnic.

Rares Anton

Clasa a IX-a D

De la **genul epic** la „**gen, epic...**”

Dicționar urban

„**G**enul epic este o specie literară care cuprinde totalitatea creațiilor în care autorul își exprimă indirect sentimentele prin povestirea unor fapte sau a unor întâmplări, folosindu-se de personaje.” Aceasta este definiția pe care majoritatea persoanelor ar da-o la auzul sintagmei „gen epic”. Dar mai nou, lucrurile au luat o întorsătură ciudată, iar gramatica limbii române, în vasta sa complexitate, își schimbă pe zi ce trece semantica, prefigurând tot mai proeminent un colaps dezastruos.

Astfel, țin să vă anunț că „gen epic” nu mai are aproape nicio tangență cu creațiile literare, ci reprezintă o expresie foarte des întâlnită în limbajul adolescenților, substituind adjectivele: memorabil, extraordinar sau penibil, în funcție de context.

În cazul în care veți auzi pe stradă: „Petrecerea de aseară a fost EPICĂ!”, încercați să nu corelați cu beletristica, ci cu o stare de euforie absolută la care a ajuns respectiva persoană în cadrul mai sus menționatei petreceri.

Un alt exemplu ar fi cuvântul „teavă” care, în mod surprinzător, în majoritatea contextelor, nu are legătură cu instalația din baie, ci reprezintă noua formă de superlativ absolut a termenului „frumos”.

Totuși, ar trebui să vă simțiți norocoși dacă ați fost scutiți de adaptarea gramaticală pe care, cel mai probabil, respectivele persoane o abordează în scriere. Pornind de la *Dicționarul Ortografic Ortoepic și Morfologic al Limbii Române*, tot mai mulți tineri își asumă rolul de academicieni, mutilând gramatica după bunul plac. Conversia literelor „ș” și „ț” în „sh” respectiv „tz” a devenit ceva obișnuit, deși nu la fel de folosit ca „k” în loc de „c”.

Cratima, de altfel, este un element întâlnit în mod paradoxal în scrierea numerică, mai frecvent

decât în cea literară, ca să nu mai pomenim de acordul subiectului cu predicatul, sau folosirea corectă a pronumelui relativ, a cărui utilizare implică cunoașterea unor reguli încifrate prin complexitate, ce se relevă numai celor a căror existență se încrie sub dogmele învățaturii.

Poate că limba română nu ar mai suferi atât de mult dacă nu ar fi agreată în mod constant de limba engleză, proces ce trece sub numele de internaționalizare. Riscăm ca prin permanenta înlocuire a cuvintelor din lexicul românesc, cu cele din lexicul englezesc să obținem o parodie lingvistică numită rongleză. Cu toate că am mai trecut prin asemenea procese din care au rezultat cuvinte mutilate, pe care până și Caragiale și Alecsandri le-au folosit în operele sale pentru a satiriza, trecându-le sub numele de franțuzisme, violența cu care limba engleză lovește este fără precedent, având un efect mult mai amplu.

Un lingvist afirmă că: „Vitalitatea unei limbi se testează prin capacitatea de asimilare a elementelor străine de ea” și, deși într-o oarecare măsură cuvintele sale se justifică, poate că ar trebui să fim mai impermisibili la toxinele care poluează limba română, făcând apel măcar la conștiința națională.

Sabina Horga

Clasa a X-a B

Minți mărunte și averi mărețe

Sadism, promiscuitate, hedonism, nebulie, compromitere, șantaj, toate din cauza avidității pentru bani și pentru notorietate. Suntem dispuși să facem orice și să acționăm infamant, fără scrupule, datorită egoismului imuabil care ne-a pătruns în vene. Suntem ahtiați după putere.

Lucrul trist este că toată această sete a devenit comună, fiind mai des întâlnită decât compasiunea, toleranța. În graba aceasta monotonă și în drumul spre faimă ne-am pierdut valorile în care tind să sper că am crezut odată. Ne-am pierdut pe noi înșine.

Este adevărat faptul că esențial pentru ființa umană a fost și este importanța de sine. De-a lungul timpului am fost narcisiști și egoiști, căutând să ne refugiem în persoanele care ne acordau ceea ce ne doream: interes, respect, înțelegere, afecțiune, iubire. Dragostea este constant vitală pentru a ne hrăni orgoliul, așteptările și poate chiar pentru a supraviețui. Poate sună siropos, dar nu îmi pot imagina viața fără valoarea fundamentală a iubirii: fără iubirea unei cariere, fără iubirea pentru o carte, un loc, un străin, pentru oameni; fără vise, fără scopuri.

Poate am fost răniți, înjunghiați pe la spate, trădați și mințiți; sau poate am realizat doar că obținerea celui mai grandios sentiment nu este destinat oamenilor prozaici și superficiali. Oricum, ceva ne-a făcut să ne îndepărtăm de scopurile umane și să ne îndreptăm spre altele care ne transformă taciturn în niște monștri controlați nu de sentimente sau instinct, ci de anumite valori false care ne sunt îndoctrinate încă din școala primară.

Mintea ne este modelată încă de mici, după anumite tipare rigide, iar imediat ce apare o „anomalie” care se manifestă în cazul de față prin curaj și creativitate, ești condamnat. Astfel, ne petrecem întreaga viață crezând că dacă depășim spiritul gregar greșim; iar acest lucru este încurajat de către majoritatea oamenilor. Pentru că, cine își dorește oameni

cu un punct de vedere bine conturat, capabili să gândească obiectiv? Nimeni nu are nevoie de persoane care să-și urmeze visele, fiecare are nevoie de ajutoare pentru a-și atinge propriile țeluri. Societatea dorește oameni pe care îi poate controla: inteligenți, dar supuși, dar societatea lor „unită” e un vis, iar evoluția spirituală prin bani este o minciună. În concluzie, trebuie să facem o distincție între școală și educație, pentru că educația ne va învăța că banii nu au relevanță.

Deci, de ce iubim totuși banii și suntem ghidați de mercantilism? Poate că răspunsul stă în sigurața pe care ne-o oferă lucrurile care nu au puterea să ne abandoneze. Sau poate dorim să accesăm la fericire printr-un mod mai facil decât desăvârșirea prin sentimente cu adevărat complexe; orice s-ar spune, întotdeauna alegem calea mai ușoară.

Depășirea acestei ere în care lucrurile materiale iau locul celor spirituale este fezabilă. Cu toate acestea, trebuie să ne trezim, trebuie să deplângem mințile întunecate așa cum deplângem sărăcia. Este esențial să ne hrănim cu iubire și știință, așa cum ne hrănim cu mâncare.

Teodora Tiron

Clasa a X-a B

A merge sau a nu merge la Medicină ?

Încă de când suntem mici auzim întrebarea „*Tu ce vrei să te faci când vei fi mare?*”, întrebare la care răspundem în diverse moduri. Unii copii spun că vor să fie medici, alții profesori, actori, ingineri, astronauți, aviatori sau mai știu eu ce alte profesii, eu mereu ziceam că vreau să fiu turist, deoarece mereu mi-a plăcut să călătoresc, să intru în contact cu alte civilizații, să le descopăr obiceiurile, credințele, istoria. Acum, aud tot mai des această întrebare, însă îmi este adresată într-un ton mult mai serios, care chiar mă face să mă gândesc, oare, eu ce vreau să mă fac „*când voi fi mare?*” Mare nu vreau să fiu niciodată, niciodată nu aș vrea să cresc, să fiu adult și să mă confrunt cu problemele vieții, mi-ar plăcea mereu să fiu copil, adolescent, să fiu protejată de părinți și singura mea problemă să fie lecțiile lungi pe care le am de învățat la istorie într-un timp atât de scurt. Pe lângă acest refuz de a crește, pot spune că sunt o persoană foarte nehotărâtă, ușor influențabilă din anumite puncte de vedere și mă las ușor impresionată de filme, de seriale, de cărți, astfel încât la un moment dat am vrut să devin avocat, apoi am dorit să-mi înființez propria companie de publicitate, pentru ca în cele din urmă să-mi doresc să lucrez în cadrul unei reviste, a unui ziar. În timp ce mulți dintre prietenii mei știu deja ce facultate vor să urmeze, eu nu am nici cea mai vagă idee, ajungând să spun tuturor că eu voi merge la Medicină, deși nu sunt ferm convinsă de acest lucru, eu fiind, după cum am spus, foarte nehotărâtă.

Nu pot spune că-mi doresc să merg la această facultate pentru că m-a pasionat Biologia sau Chimia, și nici pentru că aș vrea să continui vreo tradiție a familiei, deoarece dacă ar fi fost să fac acest lucru, ar fi trebuit să devin profesoară, de preferat de Matematică. Ceea ce m-a determinat pe mine să vreau să urmez cursurile acestei facultăți, cu toate că această decizie nu este una definitivă (din păcate

pentru mama mea, care s-ar bucura enorm dacă aș deveni medic, ba chiar deja s-a apucat să spună tuturor că voi merge la Medicină), a fost lipsa unei alte alternative, deoarece stând într-o seară și gândindu-mă la viitor (lucru pe care-l fac destul de des în ultima perioadă, ceea ce nu-mi stă în fire) am început să elimin rând pe rând toate facultățile posibile. Așadar, am ales să nu merg la Drept, deoarece nu mă văd pe mine luptându-mă și certându-mă prin tribunale, plus că nu mă descurc deloc să vorbesc în fața unui public, așa încât probabil că nu aș fi fost în stare să-mi țin pledoariile de început și respectiv de sfârșit în fața juraților, am eliminat și Facultatea de Economie și Administrare a Afacerilor, deoarece nu-mi doresc să stau toată viața pe scaun, într-un birou, întrucât mi se pare extrem de plictisitor și monotonia este ceva de care nu-mi doresc să am parte. Ulterior, am scos din calcul și Politehnica, deși la un moment dat mă tentase și aceasta, deoarece am o pasiune moștenită pentru mașini de la tata, rămânând, spre bucuria tuturor membrilor din familie, cu Medicina ca principală opțiune, pe lângă altele, de asemenea. Însă, nu mi-ar plăcea să devin un medic de familie care are un cabinet și toată ziua stă și scrie rețete și trimiteri, ci aș vrea să fiu chirurg, deși știu că această meserie este extrem de grea și obositoare, dar așa cum m-a sfătuit de multe ori cineva, nu trebuie să mă gândesc la aspectele negative, ci la cele pozitive, deoarece un chirurg salvează vieți, readuce speranța în sufletul oamenilor, ajutându-i să câștige de cele mai multe ori lupta cu boala, cu moartea. Știu că mulți probabil se întreabă de ce aș vrea să merg la Medicină, dacă tot nu am manifestat o mare pasiune pentru Biologie, deoarece acolo este extrem de mult de învățat. Consider că, orice elev din Național, fie el și mediocr, ar putea să facă față volumului mare de informații din

facultate, deoarece noi suntem obișnuiți, suntem învățați să învățăm, ceea ce este un mare avantaj, deși noi de cele mai multe ori ne plângem de acest lucru. De asemenea, cred că în meseria de medic nu ar putea fi vorba de monotonie, deoarece, de la caz la caz, ești pus în fața a ceva nou, căci chiar dacă vorbim de aceeași boală, ea se poate manifesta diferit de la pacient, la pacient. Pe lângă aceasta, trebuie cu toții să recunoaștem că ne-ar plăcea să fim strigați „Domnul/ Doamna Doctor”, acest apelativ având o oarecare rezonanță, astfel încât te simți superior celorlalți. La toate acestea se adaugă și avantajele materiale, deoarece dacă ne gândim la sistemul din România, ne vom da seama că niciun doctor nu are de suferit din acest punct de vedere.

O altă dilemă de care m-am lovit este problema studiului în țară sau în străinătate, ajungând la concluzia că este mai bine să rămân în țară, fie că voi studia la Iași sau în alt oraș, deoarece aici studiile sunt de calitate, de aici și numărul mare de studenți străini. De asemenea, am luat această hotărâre și datorită faptului că aș vrea să rămân alături de familie și prieteni (care, majoritatea s-au decis să meargă și ei la medicina) pentru că eu nu pot spune că sunt o persoană foarte sociabilă, foarte deschisă, care să-și facă prieteni cu ușurință, de aceea cred că mi-ar fi fost foarte greu să mă adaptez într-o țară străină. La

aceste două motive, se adaugă și considerentul material, deoarece în străinătate costurile școlarizării sunt foarte mari, ridicându-se la câteva mii de lire/dolari/ euro. Bine, însă dacă-ți dorești foarte mult să studiezi în altă țară, poți obține o bursă de studii, sau poți face un împrumut bancar pe care va trebui să-l restitui după terminarea studiilor, când vei avea un loc de muncă.

În cele din urmă, orice ai decide, trebuie să verifici toate posibilitățile pe care le ai, să vorbești cu cei care urmează cursurile acelei facultăți, să vezi cum e „viața de student”, așa am ajuns eu să citesc un blog al studenților mediciniști din toată țara (<http://medstudent.wordpress.com/>) care vine în ajutorul tuturor celor interesați de medicină. Dacă am noroc și nu mă răzgândesc până în clasa a XII-a, vreau să devin mai mult decât o studentă la medicină care a venit să-și ia o diplomă pentru ca ulterior să-și deschidă un cabinet privat și atât – nu! Vreau să merg la medicină pentru a schimba ceva în bine, pentru a face tot posibilul ca omul care a venit la mine trist, bolnav să plece cu zâmbetul pe buze și bineînțeles, sănătos.

Elena Andreea Chirvășuță

Clasa a X-a B

Pădurea Norvegiană (Pasărea a zburat) de Haruki Murakami

Postmodernismul pune accentul pe condiția sociologică, tehnologică sau celelalte condiții care disting Epoca Modernă de toate epocile care au urmat sau au fost. Ficțiunea lui Haruki Murakami, de multe ori criticată, este în preponderență suprarrealistă și nihilistă, marcată de o transmitere kafkiană de teme precum singurătatea și alienarea. El este considerat o figură importantă în literatura postmodernă. *Pădurea Norvegiană* este un roman publicat în 1987 de autorul japonez Haruki Murakami. Naratorul de 37 de ani al poveștii, Toru Watanabe, își aduce aminte de zilele studenției sale și se proiectează în trecut la auzul cântecului formației Beatles, fiind purtat de muzică într-o stare de uitare de sine. Prin reminiscentele lui Watanabe, observăm evoluția relațiilor sale cu două femei foarte diferite: frumoasa, dar tulburată emoțional, Naoko și Midori, cea plină de viață și fără inhibiții. Cronotopul romanului este unul realist și identificabil, Tokyo la sfârșitul anilor 1960, un moment marcat de protestele studenților japonezi împotriva sistemului stabilit.

Titlul coincide cu numele piesei trupei Beatles, menționată frecvent în operă ca melodia preferată a personajului feminin Naoko. Se remarcă o asemănare a versurilor acestui cântec cu subiectul operei, „I once had a girl, or should I say, she once had me...” fiind corelat cu relația dintre Toru și Naoko, astfel el așteaptă până la sfârșit ca ea să-i accepte sentimentele. Pădurea desemnează atât sub-

conștientul eroului, care trece la sfârșitul adolescenței printr-o serie de evenimente ce îi marchează restul vieții, cât și un sanctuar natural catalizator pentru evoluția acestuia. În roman, pădurea reprezintă o lume a spiritului al cărei centru este Naoko, singurul topos prin intermediul căruia cei doi se pot întâlni după plecarea acesteia din Tokyo. Simbolul păsării este unul sugestiv anticipând punctul culminant al subiectului, moartea tragică a lui Naoko. Se creează din nou o similitudine între personajul feminin și lumea imaterială și este indicat motivul visului, mediul prin intermediul căruia Watanabe o vizitează pe tânăra fată.

Incipitul îl prezintă pe Toru Watanabe, la vârsta de 37 de ani, care tocmai a sosit în Hamburg, Germania. La auzul cântecului celor de la Beatles, Norwegian Wood, el este brusc copleșit de sentimente de dor și nostalgie, amintindu-și de studenția sa. Toru, colegul său Kizuki și prietena lui Kizuki, Naoko, sunt cei mai buni prieteni. Cei trei formează un trio tipic, un triunghi amoros, nemanifestat din partea lui Toru. Această existență idilică este întreruptă de sinuciderea neașteptată a lui Kizuki la cea de-a șaptesprezecea aniversare a sa. Toru simte prezența morții peste tot, în timp ce Naoko simte că o parte vitală a ființei sale a fost pierdută definitiv.

„Încă mai aveam un gol în suflet în primăvara următoare, când am împlinit optsprezece ani. Luptam din răspuțeri să nu pun totul la inimă, să nu fiu prea serios. Realizam

vag faptul că a fi prea serios și a te apropia de adevăr sunt două lucruri oarecum diferite, dar moartea era un adevăr foarte serios, indiferent din ce unghi o priveai. Cu această contradicție în suflet, mă învârteam într-un cerc vicios din care nu mai vedeam nici o ieșire. Dacă stau și mă gândesc la zilele acelea, mi se par foarte ciudate. Să fii în floarea vârstei și totuși să te învârți în jurul morții.”

Cei doi petrec din ce în ce mai mult timp împreună, făcând o tradiție din plimbările lungi în zilele de duminică. Sentimentele lor pentru celălalt nu sunt clarificate în acest interval. În noaptea celei de-a douăzecea aniversare a lui Naoko, ea se simte deosebit de vulnerabilă și are o cădere nervoasă în brațele lui Watanabe. Ulterior, Naoko îi lasă lui Toru o scrisoare, enunțându-și nevoia de izolare și faptul că ea a renunțat temporal la colegiu pentru a merge la un sanatoriu.

Toru se împrietenește cu o colegă de la cursul de istorie a teatrului, Midori Kobayashi. Ea întruchipează opusul lui Naoko – plină de viață, fără inhibiții și extrem de încrezătoare în propriile forțe. În timp ce Naoko este reprezentatul lumii spirituale, Midori reprezintă realitatea imediată, concretă, materială. Numele ei este sugestiv și echivalentul în japoneză al culorii verzi, astfel se sugerează tinerețea și vitalitatea de care personajul pare să nu ducă lipsă niciodată. În ciuda dragostei lui pentru Naoko, Toru conștientizează că este atras de asemenea și de Midori. Aceasta din urma nutrește aceleași sentimente pentru el, iar prietenia lor se dezvoltă în timpul absenței lui Naoko.

Watanabe o vizitează pe Naoko la sanatoriul ei din munți, în apropiere de Kyoto, centrul spiritual al Japoniei. Acolo, el o întâlnește pe Reiko Ishida, un alt pacient care a devenit confidentul lui Naoko. Întors la Tokyo, Toru se înstrăinează neintenționat de Midori, atât prin lipsa lui de considerare a dorințelor și nevoilor ei, cât și prin gândurile sale ce mereu se învârteau asupra lui Naoko. El îi scrie o scrisoare

lui Reiko în care acesta îi cere sfatul asupra situației sale, sentimentele lui contradictorii pentru cele două fete. Aceasta îl sfătuiește să profite de această șansă pentru fericire și de a vedea cum relația sa cu Midori evoluează. Reiko este de asemenea un personaj important, reunind cele două tipuri de femei întruchipate de Naoko și Midori, constituind un liant pentru Watanabe și Naoko, pe jumătate bolnavă și pe jumătate sănătoasă din punct de vedere mental, o mască grecească având atât un caracter tragic, cât și comic.

O scrisoare îl informează mai târziu pe Toru că Naoko s-a sinucis. Eroul, în doliu și derutat, se plimbă fără țintă în jurul Japoniei în căutarea spirituală a lui Naoko, aceasta arătându-i-se sub forma unei halucinații la malul mării, în timp ce Midori se întreabă ce s-a întâmplat cu el. După aproximativ o lună de pribegie, el se întoarce în zona Tokyo. Watanabe intră în contact cu Reiko, cei doi materializându-și durerea pierderii lui Naoko împreună. Prin această experiență, Toru descoperă că Midori este cea mai importantă persoană din viața lui. El o sună pe aceasta din senin să-și declare dragostea. Ce se întâmplă în urma acestei conversații telefonice nu este relatat – răspunsul lui Midori la acest moment este unul rece, dar faptul că ea nu îl alungă în mod explicit pe Toru așa cum a făcut în trecut lasă finalul deschis la interpretare.

Evenimentele romanului sunt simple, iar idilele de dragoste ale protagonistului sunt previzibile. Prezentând elemente de bildungsroman, ca majoritatea operelor lui Murakami, *Pădurea Norvegiană* este formată din patru etape: lipsa – pierderea frumoasei Naoko, care se duce la un sanatoriu pentru a se însănătoși, căutarea unui înlocuitor pentru Naoko, găsirea acestui înlocuitor în persoana lui Midori și dezamăgirea pierderii pentru totdeauna a iubitei prietenului său cel mai bun. De la început până la sfârșit, Watanabe oscilează între cele două personaje feminine, alegerea fiind făcută prin moartea tragică a lui Naoko. Aceasta reprezintă o parte din el, ce se află mereu în cealaltă lume și

Recenzie. Cronică

pe care nu o poate abandona, atât din datoria pe care o simțea față de iubita celui mai bun prieten al său, cât și din iubirea sa, în timp ce Midori îi oferea stabilitate.

Numele protagonistului însuși este unul sugestiv. Watanabe este al cincelea cel mai comun nume de familie japonez, fapt ce generalizează individualitatea personajului. În schimb Toru are multiple semnificații. Una dintre ele este marea, simbol prezent și în carte. Acesta reflectă lumea transcendentă, fiind un simbol al dinamicii vieții și indicând incertitudinea, ezitarea și nehotărârea protagonistului, el fiind deopotrivă o imagine a morții și vieții. O a doua semnificație, cea de călător, are o simbolistică bogată și se rezumă la căutarea păcii interioare și a echilibrului spiritual. Cea de-a treia semnificație, uitarea, explică ignoranța protagonistului față de evenimentele marcante din tinerețea sa, el neglijând impactul seriei de decese față de psihicul său care rămâne afectat.

Iarna este preponderentă în roman, constituind o metaforă a morții, temă fundamentală a operei. Ea ne amintește că moartea este naturală și inexorabilă. Tinerele personaje sunt născute într-o cultură care ascunde și neagă moartea. Iarna aruncă lumea în frig și întuneric, îngheață râurile și trimite lumea vie într-o hibernare, până când revine soarele și primăvara dezgheață lumea de afară. Moartea aruncă personajele din ficțiunea lui Murakami într-un întuneric rece, nesfârșit, o iarnă perpetuă. Prinși în ignoranța culturală, ei nu reușesc de multe ori să recunoască impactul morții asupra vieții lor. Chiar în ipostaza unui bărbat mai în vârstă, reflectând asupra vieții lui, Toru Watanabe rămâne ignorant față de urmările șirului de decese și sinucideri care l-au lăsat prins într-o stare de semi-viață.

Consider că mesajul romanului este dublu, atât o critică asupra societății care desconsideră efectul morții asupra ființei umane, cât și o evidențiere a ancorării omului în dimensiunea

materială prin simbolistica celor două fete și moartea lui Naoko, respectiv alegerea lui Midori. Deși inițial Watanabe o iubește pe Naoko, treptat el se imprietenește cu Midori și ajunge chiar să se îndrăgostească de ea. Îndepărtarea treptată de Naoko, uitarea ei pentru o scurtă perioadă și apropierea de Midori, duce la moartea celei dintâi. Prin decesul acesteia este subliniată și latura nihilistă a autorului.

În 2012 a apărut și filmul după această carte, regizat de Tran Ahn Hung și având pe Kenichi Matsuyama, Rinko Kikuchi și Kiko Mizuhara în roluri principale.

„Cu mâna pe balustradă, am rămas cu privirile ațintite pe licurici, studiindu-l îndeaproape. Nici licuriciul, nici eu nu ne-am mișcat multă vreme. În jurul nostru, doar vântul scutura frunzele de keyaki, în întuneric. Am așteptat o veșnicie. Licuriciul și-a luat zborul brusc. [...] Urmele scipirii lăsate de licurici mi-au rămas în suflet încă multă vreme după ce acesta dispăruse. Cu ochii închiși, vedeam încă acea luminiță palidă a unui suflet pierdut în bezna nopții. Am întins mâna de câteva ori, dar n-am atins nimic. Luminița pierise undeva, dincolo de vârful degetelor mele”.

Alexandra Istrate

Clasa a X-a B

Pânza de păianjen de Cella Serghi

Cella Serghi a fost o scriitoare, publicistă și traducătoare română, considerată una dintre cele mai importante prozatoare române ale literaturii interbelice. Cel mai cunoscut roman al său, *Pânza de păianjen*, cu care debutează editorial în anul 1938, a fost apreciat de scriitori precum Camil Petrescu și Liviu Rebreanu. Aceștia au încurajat-o să publice opera, despre care autoarea spune că este în mare măsură o autobiografie, fiind plină de ecourile mării, „de amărăciunea acelei despărțiri”. Printre scrierile sale importante se numără și *Cartea Mironei*, *Pe firul de păianjen al memoriei* sau *Această dulce vară, tinerețea*. *Cleopatra Lorințiu* o compară pe Cella Serghi cu Margaret Mitchell, autoarea celebrului roman *Pe aripile vântului*, deoarece regăsește aceeași forță epică, aceeași curgere a personajului, același tip de feminitate care luptă și care trebuie să învingă, evidențiind de asemenea naturalețea, spontaneitatea personajului principal, care este atât de sincer și de cuceritor, precum și capacitatea acestuia de a face cititorul să viseze.

Astfel, în paginile romanului avem privilegiul de a o cunoaște pe Diana Slavu, a cărei viață este relatată prin intermediul caietelor pe care aceasta le-a scris și pe care le citește acum Ilinca, cea mai bună prietenă a Dianei. Aceasta din urmă este surprinsă la rândul ei de cât de mult a „trăit” Diana, de intensitatea sentimentelor, a experiențelor sale de viață, deși ea abia împlinise frageda vârstă de douăzeci de ani, vârstă la care este surprinsă în începutul cărții. Atunci i-a înmănat Ilincă caietele sale și a anunțat-o că pleacă la Paris, motivele acestei hotărâri fiind aflate de

către Ilinca ulterior din paginile caietelor Dianei. De asemenea, tot acum este menționat și unul dintre personajele-cheie ale romanului, anume Petre Barbu, pe care Diana l-a cunoscut pe când locuia în Mangalia și care este un personaj mai degrabă episodic, dar care are un impact puternic asupra protagonistei, fiind cel de care ea se îndrăgostește în adolescență și cel pe care îl caută ulterior în toți ceilalți bărbați pe care ea îi întâlnește. Astfel, odată cu primirea caietelor Dianei, începe și acțiunea propriu-zisă a romanului.

Ne este prezentată întâi copilăria Dianei, care încă de la o vârstă fragedă impresiona prin frumusețe, fiind admirată de toți din jurul ei și dând impresia că trăiește o viață lipsită de griji. Ulterior, acest lucru se dovedește a fi total neadevărat, părinții ei de fapt luptându-se din greu pentru a o ține pe fată la școală, mai ales că familia Slavu mai avea doi copii, și anume Nicu, fratele mai mare al Dianei și Maricica, sora mai mică, care se îmbolnăvește foarte grav, fiind la un pas de moarte. Pe când Diana se afla la vârsta adolescenței, aceasta se mută împreună cu familia la București, unde se își face prieteni copii din familii bogate, petrecându-și adesea timpul împreună cu ei, încercând să își croiască un drum într-o societate ce marginaliza fetele „fără zestre”, deși tatăl ei o avertizează că pentru ei nu este

decât „un bufon”, fiind sugerată deci superficialitatea persoanelor din înalta societate a acelor vremuri. Tot la București, protagonistă îl cunoaște pe Michi Ioanescu, cel ce o va lua de soție pe aceasta, în ciuda faptului că ea nu avea zestre. Acest fapt o face pe Diana să creadă că tot greul a luat sfârșit, că va avea de acum o viață în care nu îi va lipsi nimic, deoarece Michi făcea parte dintr-o familie înstărită. Însă, lucrurile nu au stat chiar așa cum își imagina eroina, astfel încât ea ajunge să refuze invitațiile prietenilor săi, gândindu-se că la rândul ei va trebui să îi invite și ea, lucru care nu era posibil, ea fiind rușinată de condițiile în care trăiește. Cu toate că are o existență plină de lipsuri, Diana nu renunță la visul său, acela de a fi avocat, de a lupta pentru dreptate. Astfel se înscrie la facultatea de drept și lucrează ca asistentă pentru diferiți avocați, slujbe pe care nu le obține cu foarte mare ușurință. Acceptarea lui Michi ca soț influențează temperamentul Dianei, ea devenind mai calmă, mai liniștită. Din păcate, se va pierde odată ce îl cunoaște într-una din verile petrecute la Balcic pe doctorul Alex Dobrescu, de care aceasta se va îndrăgosti. Astfel, Diana se va vedea prinsă într-o pânză de păianjen între iubirea pentru Alex, teama de a-l răni și de a-l pierde pe Michi și imaginea încă prezentă în sufletul său a lui Petre Barbu. Dorind să se îndepărteze de tot acest zbugium, ea renunță atât la Alex, cât și la Michi, alegând să plece la Paris. Se va opri în Germania, unde, după o meditație de câteva zile, hotărăște să se întoarcă, să-și înfrângă atât singurătatea, cât și dorința de a-l avea din nou alături pe Michi. Sfârșitul romanului nu este unul neapărat clasic, închis, ci este unul bazat pe ideea unui nou început, Diana fiind prezentată în noua sa locuință, privind pe geam și admirând frumusețea primăverii.

Pot spune că Diana Slavu este un personaj complex, fiind destul de dificil să realizezi un portret al său. Ea este o combinație de

naivitate, feminitate, inteligenta și seninătate foarte greu regăsite și în alte personaje. Iubește cu o pasiune imensă, însă este prinsă în „pânza de păianjen a vieții”. Astfel, se regăsește o replică a protagonistei care sintetizează întregul zbugium interior al romanului, fiind și o succintă interpretare a titlului (ales chiar de protagonistă, care la un moment dat se hotărăște să scrie o carte autobiografică, al cărui titlu să fie Pânza de păianjen): „Vezi, așa îmi închipui viața, ca o pânza de păianjen imensă, cenușie, lipicioasă, în care omul se zbate ca o muscă. Undeva păzește carnivorul: păianjenul...”. Iubirea Dianei este o contradicție, împărțită în marea dragoste a vieții ei, Petre Barbu, care devine un simbol al iubirii absolute și neîmplinite și în dragostea la un nivel inferior, care poate fi atinsă atât sufletește (alături de Michi) cât și fizic (alături de Alex). Însă Michi și Alex sunt doar escapadele în care Diana îl caută pe Petre Barbu, negăsindu-l în niciunul dintre cei doi. De asemenea, Diana reprezintă tipul femeii puternice, care poate cuceri un bărbat atât prin frumusețea sa exterioară, cât și prin cea interioară, ea având un farmec aparte, o ușoară umbră de mister care intrigă, care te face să-ți dorești să afli cine era cu adevărat, dincolo de masca pe care o afișa în societate.

Așadar, opera *Pânza de păianjen* este „o lectură care poate crea o anumită stare, un mic curaj, un imbold către viață cu toate ale ei, bune și rele, dar trăite cu adevărat, cu intensitate, un avânt brusc și poate romantic de a te bucura de tot ceea ce te înconjoară. E ca și cum undeva, din spirit, Cella Serghi ne-ar îndemna să fim noi înșine și să nu ne temem să trăim” (Cleopatra Lorințiu).

Elena Andreana Chirvășuță

Clasa a X-a B

Spre far de Virginia Woolf

Virginia Woolf (cu numele original: Adeline Virginia Stephen) a fost o scriitoare engleză, eseistă, feministă, editoare și scriitoare de povești, cunoscută drept una dintre figurile moderniste literare de frunte ale secolului al XX-lea.

În perioada interbelică, Virginia Woolf a fost o personalitate marcantă în societatea literară din Londra și membru al grupului Bloomsbury. Operele ei cele mai renumite includ: *Doamna Dalloway* (1925), *Spre far* (1927) și *Orlando* (1928).

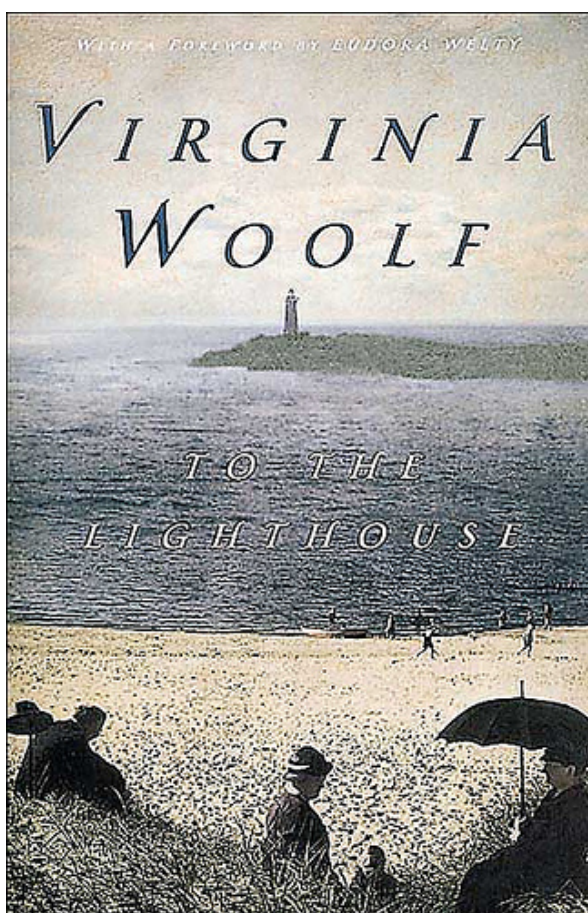
Spre far este considerat cel mai autobiografic roman al autoarei, întrucât, cu mare măiestrie, își transpune propria existență în paginile operei. Aceasta încearcă să însuflețească două dintre personajele marcante, domnul și doamna Ramsay, cu personalitățile părinților ei, Julia și Leslie Stephens.

Romanul este alcătuit din trei părți: Fereastra, Timpul trece și Farul și este structurat pe perioada a două zile marcante din viața familiei Ramsay.

În prima parte, *Fereastra*, este descrisă familia Ramsay ce se afla la casa lor de vacanță alături de mai mulți invitați de seamă, precum tineri studenți intelectuali, o pictoriță, Lily Briscoe și un poet, bătrânul Carmichael. Toți aceștia au ceva în comun: sunt artiști lipsiți de inspirație, niște artiști ratați. Domnul Ramsay, devenit un scriitor de primă clasă printr-un articol ce l-a consacrat în perioada tinereții, devine nesigur cu privire la opera și menirea sa de cretor, căutând cu disperare confirmarea celor din jur. El este un om introvertit, neînțeleș, și urât chiar de proprii copii, pe care

îi tratează cu răceală și cinism, dorind să îi facă conștienți de faptul că viața este dificilă „că nu te joci cu realitatea”.

Doamna Ramsay, figură centrală a textului woolfian, este o femeie matură (50 ani), dar încă frumoasă în ochii celorlalte personaje. Aceasta este o prezență permanentă, tulburătoare și plină de mister, care domină universul romanului și destinele celorlalte personaje chiar și după moartea ei, devenind o figură ce a marcat evoluția celorlalți. Ea este o imagine a feminității desăvârșite, indiferent de

cea ce face, stă la geam cu mezinul în brațe, se plimbă, croșe-tează, conține scrisori pe plajă, ea reușește să atragă asupra ei fascinația celor din jur, ce se schimbă în funcție de unghiul din care este privită de fiecare și care nu poate fi explicată de nimeni pe deplin.

În prima parte este descrisă o seară petrecută de familia Ramsay alături de invitații săi la casa lor din arhipelagul Hebride. În primele rânduri aflăm că doamna Ramsay îi promite mezinului James că, dacă timpul va fi favorabil, vor face o călătorie până la farul aflat în golful din apropiere.

În partea a doua, Timpul trece, elementul uman dispare, timpul se dilată, devine amorf, natura renaște și invadează tot. Este descrisă casa lipsită de viață, totul fiind relativ, fără formă sau contur. Elementele umanului sunt prezentate succint, iar firul narativ lipsește. Doamna Ramsay moare, la fel ca fiica sa Pure, care se stinge în timp ce naște, iar fiul ei Andrew este ucis într-o explozie, în război. Aici se poate observa că evenimentele războiului au lăsat urme încă adânci în conștiința autoarei.

În partea intitulată Farul oamenii se reîntorc. Domnul Ramsay, Cam, James, Lily Briscoe și bătrânul Carmichael sunt pregătiți să continue trecutul și să facă expediția către far, acolo unde pictorița își desăvârșește tabloul ce o întrupează pe doamna Ramsay, pe care îl începuse cu mult timp în urmă. Inițial, în viziunea lui James, farul reprezenta, un turn Babel al realității, un topos intangibil, dar care, acum ia forma unui banal „turn țepăn și drept”. „Așadar asta e farul? Asta?”.

Romanul Virginiei Woolf este construit pe baza tehnicii introspecției, a monologului interior al personajelor. Scriitoarea încearcă să confere operei o anumită fluiditate, iar această dorință de a evita pe cât posibil fragmentarea, este pusă în evidență și prin numărul redus de pasaje dialogate (dialogul dintre personaje are loc la nivelul conștiinței și astfel se face trecerea de la sinele unui personaj către altul). Această concepție este surprinsă și de reflexia

pictoriței Lily Briscoe: „nu dorea să-i comunice un lucru anume, ci totul. Cuvintele mici care fărâmițează gândirea și o îmbucătățesc, nu exprimă nimic...”.

Virginia Woolf la 20 de ani

Simbolul central al romanului este, bineînțeles, farul. Acesta reprezintă viziunea creatorului, a demiurgului asupra lumii. Lily Briscoe are revelația creatoare atunci când se află la far „...repede ca și cum ceva de acolo ar fi chemat-o, Lily se întoarse la pânza ei”, împreună doar cu celălalt artist complet, poetul Carmichael. Astfel, farul devine locul contopirii dintre aspirație și ideal. Diferențele dintre viziunea lui James și imaginea reală, vie pe care o descoperă nu sunt diferite decât în aparență, căci în esență ele comunică, iar lumea reală devine fundamentul imaginației creatoare. Tabloul lui Lily Briscoe reprezintă de fapt alegoria procesului scrierii romanului de către Virginia Woolf.

Vlad Tybor,

Clasa a X-a B

CLUBUL ÎMPĂRAȚILOR

Filmul *Clubul Împăraților* este un film despre educație, despre viață, despre dreptate și nedreptate, despre succes și eșec, punându-se în evidență relația profesor-elev.

În prim-planul acestui film se află profesorul William Hundert, care predă istorie antică la școala pentru băieți, Colegiul St. Benedict's. Este un profesor dedicat meseriei sale, care ține la principii și dorește să-i învețe pe elevii săi să-și analizeze viața, să-și dea seama cât de importantă este contribuția lor în societate și să formeze niște oameni model pentru cei din jur. În anul 1976, Hundert este pus în fața unei situații, din care mai târziu va avea de învățat multe, când întâlnește un grup de tineri diferiți, care sunt împotriva ideilor profesorului și care par a crea probleme. Intriga este declanșată de apariția lui Sedgewick Bell, un elev rebel, cu o situație materială foarte bună, care este fiul unui senator foarte cunoscut. Acesta se comportă complet neadecvat, atât în timpul orelor cât și în afara lor, îl contrazice și îi răspunde impertinent profesorului, creând agitație și printre ceilalți elevi. Profesorul încearcă în repetate rânduri să corecteze comportamentul copilului, dar cum nu reușește, se vede silit să poarte o discuție cu tatăl acestuia.

Scena întâlnirii dintre cei doi este semnificativă. Domnul Hundert își dă seama că stă de vorbă cu un om mai preocupat de cariera sa decât de viitorul fiului său. Conștientizează că Sedgewick are o atitudine nepotrivită și rebelă tocmai din cauza modului în care este tratat de propriul tată. Un tată neinteresat de viața fiului său, un tată care nu îi acordă atenția cuvenită fiului său, un tată care nu comunică cu acesta. De asemenea, gestul senatorului de a-i oferi un pistol foarte vechi (care a aparținut unui general

important) profesorului, sugerează indiferența și nepăsarea politicianului față de istorie și față de rolul profesorului pentru elevi. Copilul primește la scurt timp un telefon de la tatăl său, care îi amintește cât de neimportant este acesta pentru el și cât de puțin îi pasă de tot ceea ce se întâmplă cu el: „Timpul meu e prețios. Am treburi mai importante de făcut decât să fac curat după tine”. Tânărul este afectat de această atitudine a părintelui său și suferă din cauza acesteia. Domnul Hundert reușește să-l înțeleagă acum mai bine decât înainte și are încredere în el, în înțelepciunea lui și în calitățile sale. Sedgewick începe treptat să se schimbe, cunoștințele lui devin mult mai ample, lucru dovedit și în notele din ce în ce mai mari pe care acesta le primește. Profesorul este mândru de evoluția și de transformarea elevului.

Titlul filmului trimite la un concurs organizat de domnul Hundert: „Mr. Julius Caesar” pe teme de istorie antică, la care participau cei mai buni trei elevi ai cursului. După mai multe probe de examen, profesorul hotărăște că cei trei sunt: Louis Masoudi, Deepak Mehta și Sedgewick Bell. În realitate, pe locul al treilea era clasat un elev foarte bun, Martin Blythe, dar profesorul a decis să-i dea o șansă aceluia elev-problemă, care a făcut progrese atât de mari, și să-i modifice nota. Acest gest subliniază deplina încredere pe care bărbatul o avea în acest copil și în capacitățile lui, din moment ce a comis o nedreptate față de celălalt elev care merita să participe. Sedgewick reușește să-l dezamăgească pe profesorul care i-a acordat onoarea de a participa, și nu fiindcă s-a făcut de râs prin răspunsurile lui, ci pentru că a trișat pentru a-și atinge scopul. A pierdut concursul deoarece domnul Hundert l-a pedepsit, punându-i o întrebare care nu se afla

Recenzie. Cronică

în cărți și astfel, profesorul a realizat că încercarea lui de a-l aduce pe elevul rătăcit mai aproape de învățatură și de a-i forma un adevărat caracter, a fost naivă.

După 25 de ani, fiul senatorului dorește reorganizarea concursului și solicită o întâlnire cu toți colegii din generația lui și cu domnul profesor de istorie. Sedgewick pare acum un om matur, complet schimbat, cu un statut social ridicat, care dorește să repare greșeala din trecut. Acesta și-a întemeiat o familie frumoasă, cu 2 copii și este dornic de o carieră în politică. Profesorul ieșit la pensie, trăiește cu speranța că s-a înșelat în privința băiatului, acum mulți ani în urmă și că acesta a devenit un bărbat responsabil, plin de virtuți, care a realizat ceva în viață și care vrea să-i demonstreze lui și celorlalți din jur că l-au judecat greșit, că este un om cinstit și foarte corect. Din păcate, istoria se repetă și profesorul îl prinde din nou pe domnul Bell trișând, încercând să câștige. Domnul Hundert, îi plătește cu aceeași monedă și îi adresează o întrebare la care nu cunoștea răspunsul, acordându-i titlul de pierzător, încă o dată. Replicile primite din partea lui Sedgewick îl dezamăgesc și mai tare pe fostul profesor, îl tulbură atât de tare, încât se simte vinovat fiindcă a crezut în capacitățile lui încă de la început și i-a acordat privilegiul de a participa la cel mai important concurs din vremea aceea. „Cui îi pasă de principiile și virtuțile dumitale? Uită-te la tine: Cu ce te mândrești tu? Eu trăiesc în lumea reală, unde oamenii fac ce trebuie

pentru a obține ce vor. Dacă trebuie să mint și să înșel, așa să fie! Voi câștiga alegerile, iar apoi mă vei vedea peste tot. Și mă voi ocupa de contribuția mea la umanitate mai târziu!”. Această scenă tulburătoare evidențiază foarte bine impostura care triumfă în fața virtuții, fiind o imagine bine conturată și în realitatea actuală.

Toată ideea filmului se bazează pe moto-ul Școlii de Băieți St. Benedict's: „Finalul depinde direct de început”. Domnul Hundert și-a dat seama, deși târziu, că atitudinea și caracterul unui băiat nu poate fi schimbat. Și-a pus toată speranța în acel elev problemă și a crezut până la sfârșit în el, în calitățile sale, dar toate încercările de a modifica ceva au dat greș. Acest profesor extraordinar a realizat că a greșit, dar pentru prima oară a avut ceva de învățat de la elevii săi. Această experiență care i-a marcat viața, i-a oferit cea mai mare învățatură pe care o putea el primi vreodată. În final, acceptând că s-a înșelat, bărbatul rostește niște vorbe autentice: „Meritul unei vieți nu este determinat de un singur eșec, sau un singur succes”. Aceste cuvinte reflectă realitatea așa cum este ea, accentuându-se că viața este frumoasă, cu succese, dar și cu eșecuri.

Din greșeli se învață, iar profesorul este dispus să facă acest lucru, mai ales pentru că i se oferă șansa de a-și îndrepta greșeala făcută acum 25 de ani. Finalul filmului îi arată pe noii elevi ai domnului Hundert, cărora le învață numele, și deodată își face apariția un băiat pe nume Martin Blythe, fiul copilului care fusese nedreptățit la concursul Julius Caesar cu ani în urmă. Acesta este momentul când i se dă ocazia de a schimba trecutul, și de această dată de a proceda așa cum trebuie iar datorită acestui băiat poate să repare nedreptatea făcută tatălui său care poartă același nume.

Alice Sașară

Clasa a IX-a C

2001: Odiseea Spațială de Arthur C. Clarke

Arthur C. Clarke este unul dintre cei mai cunoscuți scriitori science-fiction și a publicat foarte multe cărți printre care *Rendez-vous cu Rama*, *Sfârșitul Copilăriei* și *Odiseea Spațială 2001, 2010, 2061 și 3001*. Cărțile lui Arthur C. Clarke au în comun aceeași viziune asupra viitorului omenirii, și anume faptul că „omul va ajunge la stele”. Fiecare carte comentează și descrie cum este văzut viitorul din mai multe perspective.

Arthur Clarke a fost soldat în armata americană în timpul celui de-al doilea război mondial, lucrând pe post de transmisionist. Acțiunea prin care s-a distins a avut ca și repercursiuni retrogadarea lui, ca urmare a faptului că acesta a trimis unde radio înspre lună și alte stele, pentru a vedea dacă va primi răspuns. De asemenea, Arthur Clarke a fost primul om care a propus înființarea de sateliți artificiali pentru comunicații.

Odiseea Spațială este o poveste complexă, ce se desfășoară pe parcursul a patru cărți. În acestea este prezentată o dilemă a științei, teoria paleoastronauticii, conform căreia pământul a fost vizitat timpuriu de către extraterestri.

Prologul este constituit din descrierea unei specii extraterestre care a început să călătorească în spațiu, vizitând noi planete, jucându-se, creând și distrugând forme de viață primitive, alcătuind altele mai complexe.

Totuși, aceștia nu s-au mai întors să vadă rodul muncii lor. Cu timpul, au uitat să se folosească de nave. Creierile lor au devenit atât de dezvoltate, încât însăși creierile au devenit nave. Trecând dintr-o galaxie în alta, au reușit să depășească limitele materiei datorită paradoxului temporal. Corpurile au fost lăsate în urmă, iar mintea a rămas să călătorească etern.

Arthur C. Clark, 1917-2008

Printre planetele vizitate de aceștia s-a numărat și Terra. După o multitudine de experimente, ei au părăsit pământul, lasând în urmă aparate pentru a ajuta dezvoltarea speciilor. Unul din aceste aparate era monolitul de pe Terra, denumit mai târziu TMA-0, care a dus la evoluția speciei umane, de la maimuță la om.

În anul 1999, partea americană a lunii a intrat în carantină în urma unui fenomen numit TMA-1. Pe lună a fost adus doctorul Heywood Floyd. Acest fenomen era numit Tycho Magnetic Anomaly One, datorită faptului că deasupra craterului Tycho câmpul magnetic prezenta un nod. După cercetări este găsit un monolit ascuns în pământ la 10 metri, realizat conform proporțiilor 1:4:9. Când monolitul a

Recenzie. Cronică

fost scos la lumină, acesta a emis niște unde înspre satelitul lui Saturn, Iapetus, unde era prezent un monolit asemănător însă de dimensiuni mult mai mari.

În 2001 este trimis înspre Iapetus o misiune la bordul navei Discovery, la care participă dr. David Bowman, dr. Francis Poole, trei membrii în stare de hibernare și computerul HAL9000.

În apropiere de Jupiter, computerul HAL9000 indică o defecțiune la antena parabolică de comunicații, fapt care se dovedește neadevărat. După o convorbire cu Pământul, se confirmă faptul că aparatul putea fi defect. Dr. Francis Poole moare într-un accident ciudat fiind catapultat în spațiu de computer. De asemenea, cei trei oameni care hibernau, mor tot dintr-o acțiune a lui HAL.

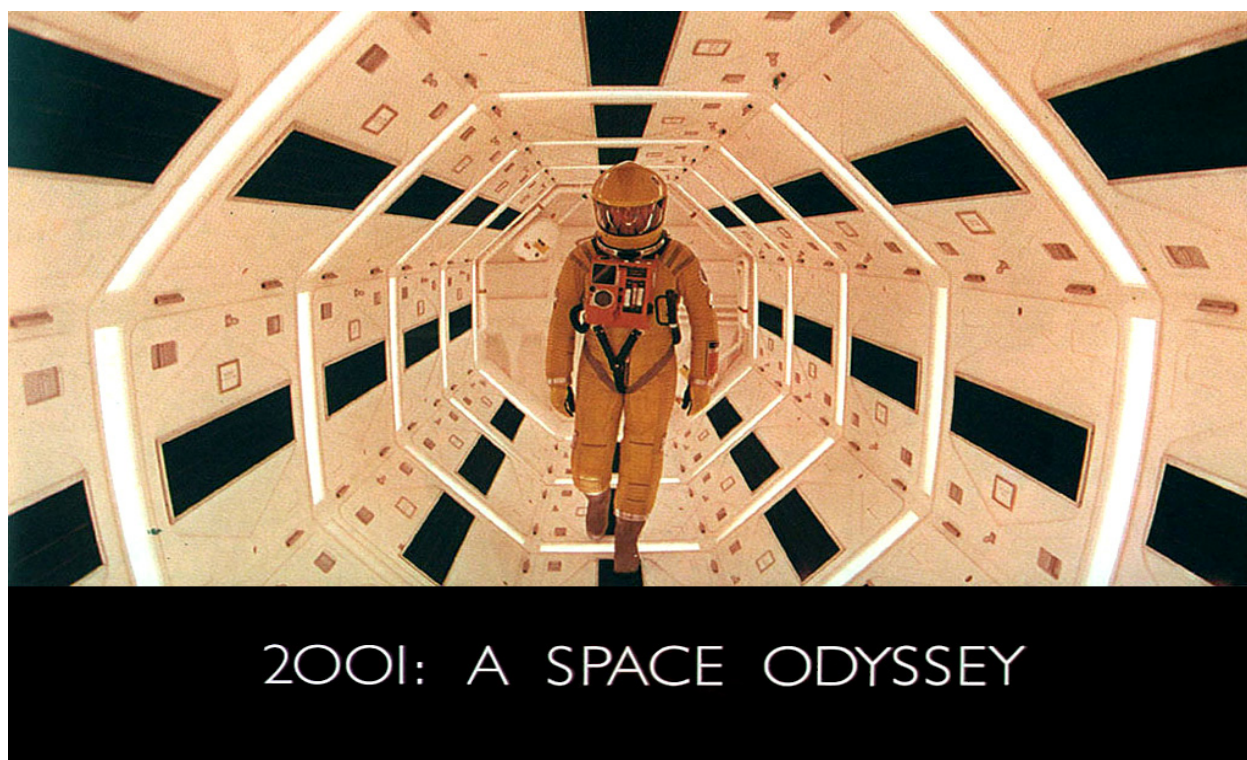
David Bowman reușește să decupleze computerul și să treacă nava pe comandă manuală. Ajuns lângă Saturn, el duce nava spre Iapetus înspre TMA-2. Ajuns lângă monolit,

acesta îl detectează și își îndeplinește funcția pentru care fusese programat, aceea de poartă stelară și îl teleportează pe David. Ultimele lui cuvinte înainte de a fi absorbit au fost: „Dumnezeule... e plin de stele!”. Bowman este teleportat într-un sistem solar necunoscut unde observă construcțiile unei specii străine. Apoi este adus într-o cameră de hotel din interiorul monolitului. În timpul somnului îi sunt extrase din creier informațiile și este transformat într-o entitate nemuritoare.

Povestea nu se termină aici, ci este continuată în următoarele trei volume, unde sunt povestite eforturile deosebite ale omenirii pentru a intra în contact cu extraterestri și David, pentru a salva omenirea de la distrugere.

George Stăica

Clasa a VIII-a D

Moș Goriot de Honoré de Balzac

În cadrul impunătorului ciclu-tablou al moravurilor societății moderne din Franța secolului al XIX-lea – intitulat, cu inspirație din Dante –, *Comedia umană* (*Comédie humaine*), aparținând lui Honoré de Balzac (1799-1850), un loc aparte ocupă romanul *Moș Goriot* (*Le Père Goriot*).

Sub imboldul de a realiza o vastă operă prin care să portretizeze societatea, oferind o imagine complexă și dinamică a vieții din Franța de după Revoluția din 1789, din perioada napoleoniană, și cea de după 1815 cu restaurația monarhiei, Balzac a izbutit să scrie mai mult de 100 de lucrări (romane, nuvele, eseuri), centrate pe procesul degradării morale a timpului, pe care le-a grupat în trei categorii de „Studii”: „analitice, filosofice și de moravuri” (cf. *Enciclopedia Universală Britannica*, vol.2, Editura Litera, București, 2010, pp. 90-93).

Genialul scriitor – considerat a fi un „Shakespeare al romanului” (Ibidem, p. 93) –, care a contribuit esențial la consacrarea romanului realist în literatura europeană, a lăsat o impresionantă creație prin adevărate fresce care zugrăvesc mediile vieții particulare, de la țară și din Paris. Numeroase și diverse personaje – în jur de 3000 (Ibidem, p.91) – prind viață în scrisul lui Honoré de Balzac, fiind reprezentative pentru aristocrație și înalta burghezie, pentru cei care populau lumea bancară, industrială, politică, militară, a literaturii și artei; totul, într-o suită dramatică, punctată de rafinamentul observației psihologice și de bogata imaginație a autorului. Magistrala sa *Comédie umană* stă mărturie pentru redarea artistică – prin forța și tensiunea narațiunii îngemănate cu dialogul – a trăirii intense a condiției umane, cu cele bune

și cele rele, cu pasiuni și slăbiciuni, cu nobile aspirații, dar și cu ambiții deșarte și porniri ticăloase.

Asemenea unui arhitect cu vocație pentru monumentalitate și, deopotrivă, cu grijă pentru detaliu, Balzac aduce în scenă personaje și situații emblematice, pătrunzând în tainele sufletului omenesc. Printre titlurile din masivul său proiect literar, celebre sunt romanele: *Gobseck*, *Femeia la treizeci de ani*, *Colonelul Chabert*, *Medicul de țară*, *Iluzii pierdute*, *Eugénie Grandet*, *În căutarea absolutului*, *Strălucirea și suferințele curtezanelor*, *Verișoara Bette*, *Vărul Pons*. Alături de acestea, se înscrie *Moș Goriot* – volum publicat în anul 1834, după „succesul răsunător” înregistrat cu romanul *Eugénie Grandet* (potrivit „Tabelului cronologic” întocmit de Constantin Ciopraga, în vol. Balzac, *Moș Goriot*, Editura pentru literatură, București, 1964, pp. XXIII-XXIX). Ne aflăm în fața unei drame morale și sociale, desfășurate pe fondul a ceea ce reprezintă ingratitudea filială.

În maniera inconfundabilă de a creiona tipologii umane, Balzac uzează de tehnica descrierii, ilustrând cu minuțiozitate caractere, deseori de o moralitate îndoielnică; reprezentarea realistă vizează, deopotrivă, fapte, locuri, cartiere, străzi, saloane, vestimentație, decoruri, anotimpuri etc., dar mai ales obiceiuri provinciale și orășenești, marcate de tendințe egocentrice, de dorința de putere, de mirajul banilor – cum crede însuși „moș Goriot”, eronat însă, că: „banul e însăși viața”, căci „banul îți dă tot”.

Balzac înfățișează, aproape pictural, o mare varietate de personaje, clase sociale, profesii. Tema preferată a romancierului pare a

fi aceea a situației tânărului provincial ambițios care luptă pentru a urca pe scara socială în lumea dură a Parisului de veac XIX. Este și cazul studentului Eugène de Rastignac, „însetat de mărire”, care face cunoștință cu „moș Goriot” în pensiunea doamnei Vauquer, acolo unde îl întâlnește și pe cinicul și misteriosul Vautrin, un ocnaș evadat, care îl influențează negativ, în sensul folosirii de orice mijloc pentru a se adapta la „morala” burgheză a capitalei Franței. Fire „rece și neclintită”, batjocoritor al falsității societății: „o mocirlă”, dușman al burgheziei, Vautrin este un revoltat în care se îmbină „un mare poet” și „un feroce logician”. El îi spune lui Rastignac: „Nu există principii, există numai evenimente; nu există legi, există numai împrejurări... Taina marilor averi este o crimă care a fost uitată, pentru că a fost săvârșită după toate regulile artei”. Într-un fel de contrapondere, autorul conturează răzvrătirea lui Vautrin și supunerea lui Goriot.

În stilul balzacian, personaje din diferite romane reapar, asigurând o unitate ansamblului gândit drept Comedia umană; de exemplu: Rastignac, Vautrin, doamna de Restaud, soții Nucingen, Bianchon. Acestea sunt așa-numitele „personaje recurente” care dau coerență operei imense a lui Honoré de Balzac (cf. *Enciclopedia Universală Britannica*, op.cit.). În romanul *Moș Goriot*, aproape toate personajele-cheie din universul balzacian apar în legătură cu soarta bătrânului ironizat de chiriașii din casa „cu ciudate monstruoșități” Vauquer, ținut la distanță atât de locuința contelui de Restaud, cât și de aceea a bancherului Nucingen, Goriot apărând ca o ființă deopotrivă imbecilă și sublimă.

Într-o sinteză, romanul acesta preia tema narativă din tragedia Regele Lear, de William Shakespeare: dragostea părintească și lipsa de recunoștință din partea odraslelor. Romanțierul francez plasează acțiunea în spațiul parizian al veacului al XIX-lea. Personajul, care dă și titlul romanului, este Moș Goriot, „un bătrân de vreo șaiszeci și nouă de ani”, un om

simplicu, „fost fabricant de paste făinoase”, care și-a dedicat întreaga viață fericirii fiicelor sale, pe care le idolatrizează. Existența sa se rezumă la o excesivă iubire paternă, la o voință ce răzbate în fapte greu de înțeles, urmărind exclusiv starea de bine a fiicelor care sunt, pentru moș Goriot, „viciul” său, „totul”. Rămas văduv de timpuriu, a muncit și a ajuns să dea totul pentru luxul fetelor sale, fără a aștepta ceva de la ele. Acestea, Anastasie, contesă de Restaud, și Delphine, baroană de Nucingen (comparabile cu Regan și Goneril din drama lui Shakespeare), au reușit să parvină în înalta societate, îndepărtându-se cu totul de tatăl și de originile lor umile, demonstrând meschinărie și lipsa oricărui sentiment filial. Pentru ele, fostul negustor care a strâns o considerabilă avere și le-a dăruit-o în întregime, ducând o viață mizeră, înseamnă doar o sursă de a-i smulge ultima fărâmbă de avut, manifestând totală răceală, nepăsare și dispreț; cu prefăcătorie, îl lasă „în părăsire”, să moară „în crunt martiriu”. Cu tot dramatismul

ultimelor luni de viață, în raport cu fiicele sale denaturate, pe „moș Goriot” cel umilit „până și suferințele pe care i le pricinuiau îl făceau fericit”. De altfel, protagonistul se dezvăluie, în monologurile sale, ca și în discuțiile cu Eugène de Rastignac, referindu-se la cele două fiice: „Plăcerile lor sunt toată viața mea. În felul meu sunt fericit... Viața mea toată este în cele două fete... Trăiesc trei vieți deodată”.

Tipologia predilectă a lui Balzac o constituie cea întruchipată, aici, de Eugène de Rastignac. Dorind să se înalțe cât mai sus, el pătrunde în viața saloanelor pariziene, se adaptează mediului, prins de „demonul luxului”. Romancierul îi conferă personajului o notă de amară tristețe, prin mixarea ambiției de a parveni și a sentimentelor etice. Cu aleasă măiestrie, îl aduce în trăirea paradoxală provocată de sinceritatea în fața unei realități pe care contesa de Beauséant i-a arătat-o în toată nuditatea ei, demonstrându-i că societatea este „o reuniune de înșelași și înșelători”, sub manierele alese ascunzându-se egoismul fiecăruia.

Trăirile interioare contradictorii ale lui Goriot sunt surprinse cu o extraordinară pătrundere psihologică. În pragul morții, bătrânul se confesează lui Rastignac – singurul care îi rămâne alături –, înțelegând că odraslele sale nici acum nu vor să știe de el: „Le-am iubit prea mult ca să mă mai poată iubi și ele pe mine... Le-am dăruit viața mea, întreagă, și ele nu-mi dăruiesc astăzi nici măcar un singur ceas!”

Cu amărăciune și cu sufletul răscolit, după ce l-a vegheat și l-a condus pe ultimul drum pe „moș Goriot”, tânărul Rastignac, privind către lumea „minunată în care se străduise să răzbată”, ajunge să rostească, parcă într-un fel de confruntare cu aceasta: „Între noi doi, acum!”

Concentrând viziunea marelui scriitor francez asupra moravurilor epocii, dincolo de vreme, Moș Goriot este, așa cum subliniază Constantin Ciopraga (în „Prefața” la vol. Balzac,

Moș Goriot, op.cit., p.xxii), „capodopera care reunește toate marile calități ale geniului balzacian: putere de observație, pătrundere psihologică, viziune dramatică, imaginație suplă, vervă extraordinară... Ca operă care dezvăluie până în cutele cele mai ascunse dezumanizarea sub semnul banului”, romanul Moș Goriot este de o actualitate uluitoare, fiind și un fel de lecție-avertisment pentru oricare dintre cititori.

Bogdan Olariu

Clasa a X-a B

Honoré de Balzac, portret după singura fotografie, de Louis-Auguste Bisson, 1842

Misterul criptei vrăjite

O apariție interesantă la Editura Humanitas din seria „De râsul lumii” o constituie romanul *Misterul criptei vrăjite* al autorului contemporan spaniol Eduardo Mendoza, publicat în anul 2006.

Povestea începe simplu: la un ospiciu, comisarul Flores și o maică stareță de la o școală de fete stau în biroul doctorului Sugranes. În timpul întâlnirii, protagonistul este înștiințat de dispariția misterioasă a unei fete din școala măicuțelor care a avut loc în urmă cu 6 ani. Reapariția fetei i-a mirat pe toți mai ales din pricina faptului că tânăra nu avea nicio idee despre ce se întâmplase. De asemenea, în urmă cu câteva zile o altă fată a dispărut în mod la fel de misterios ca și prima. Căpitanul i-a promis protagonistului că îi va da drumul definitiv din ospiciu dacă va reuși să rezolve misterul aparent imposibil. Acesta acceptă și pornește în căutarea fetei dispărute. Pentru aceasta, caracterul central creează o punte de trecere între trecut și prezent, ceea ce reprezintă cheia de elucidare a dispariției.

Romanul scris de Eduardo Mendoza constituie o parodie polițistă bine structurată având ca centru de interes modul de gândire al unui om eliberat dintr-un ospiciu, acesta reușind să se adapteze la condițiile de viață pe care le impune noul loc de trai. Romanul accentuează laturile psihicului uman într-o manieră delicată, aproape subtilă, protagonistul al cărui nume nu este dezvăluit pe parcurs păstrându-și aceleași vechi atitudini care îl ajută în rezolvarea marelui mister, în ciuda faptului că ele reprezintă o suită de deprinderi considerate inacceptabile în societatea modernă. Dispariția fetei reprezintă doar o modalitate de a masca urmărirea evoluției unei minți umane aparent dezvoltate și de a identifica un tipar al acesteia. Se observă astfel complexitatea modului de gândire, care din prisma altor personaje este mult prea elaborat, entitatea

gubernantă având o metodă de abordare destul de greu de urmărit pe parcursul romanului. Restul personajelor sunt doar ușor schițate, modul de gândire fiind pus în antiteză cu cel al protagonistului, acest fapt fiind evidențiat și de reușita acestuia în ceea ce privește elucidarea misterului dispariției.

Recomand acest roman tuturor celor interesați de parodii polițiste cât și de partea psihologică a unei cărți, luând în considerare și celălalt roman tradus al acestuia, care urmează același tipar și având același personaj central: „Labirintul măslinelor”.

Cristina Teșu

Clasa a IX-a D

Ecranizare după autobiografia lui Solomon Northup, filmul ne prezintă povestea unui afro-american liber, care este răpit și vândut ca sclav într-o plantație din Louisiana. 12 ani de sclavie recrează drama luptei pentru redobândirea libertății, într-o perioadă istorică în care culoarea pielii stabilește valoarea umană.

Solomon Northup trăiește în statul New York, în perioada de dinaintea Războiului Civil din SUA, în urma căruia s-a abolit sclavia. Acesta își câștiga existența de pe urma a două meșteșuguri, fiind un tâmplar priceput și un violonist talentat. Într-o zi, doi angajați ai unui circ îi propun să li se alăture, pentru a da câteva spectacole muzicale. Bucuros de aprecierea ce i se arată și de posibilitatea de a câștiga mai mult, Solomon pleacă într-o scurtă călătorie cu cei doi străini spre Washington DC. A doua zi dimineață el se trezește legat și închis într-o celulă a unui negustor de sclavi. Când Northup declară că e un om liber și îi sunt încălcate drepturile, e bătut, sfătuit să-și uite numele și avertizat să nu mai amintească vreodată de viața sa de la New York. Alături de alți sclavi, Solomon e transportat cu un vapor spre New Orleans. Acolo, după ce este vândut de mai multe ori, intră în proprietatea lui Edwin Epps, un om vestit pentru violența sa, folosită cu atrocitate și asupra sclavilor. Solomon ajunge să ceară ajutorul lui Samuel Bass, un aboliționist canadian care lucra la plantație. Prin intermediul acestuia, o scrisoare este trimisă soției lui Solomon, iar avocatul Henry Northup ajută la reunirea familiei. Deși în tribunalele vremii nu și-a găsit dreptatea,

Solomon a continuat lupta pentru abolirea sclaviei. Țelul lui s-a concretizat pe 6 decembrie 1865, când a fost ratificat Amendamentul 13, prin care sclavia a fost anulată de către președintele SUA de la acea vreme, Abraham Lincoln.

„Cruzimea nu este vina stăpânului de sclavi, ci mai degrabă a sistemului în care trăiește. El (stăpânul) nu poate rezista influenței mediului și a societății care-l înconjoară. Învățat din fragedă copilărie, din tot ceea ce vede și aude, că vergeaua este pentru spinarea sclavului, el nu va fi în stare să-și schimbe opiniile la maturitate.”

Moto-ul de mai sus, în jurul căruia se conturează întreaga acțiune, scoate în evidență pericolul la care te puteai expune dacă erai diferit în acea perioadă. Stăpânii își priveau sclavii ca pe niște simple unelte, care trebuiau să îndeplinească sarcini fără a se opune sau a gândi. Astfel, inteligența devine o povară, nu un dar. Solomon Northup trebuia să fie permanent atent să nu-și evidențieze talentele, cu precădere abilitățile de a scrie și de a citi.

Una dintre cele mai emoționante imagini este cea în care Solomon, aflat în posesia primului stăpân, este lăsat spânzurat de un copac, atingând pământul cu un picior. Pe fundal, ceilalți sclavi își continuă munca și îndeletnicirile curente, neavând curajul să iasă din rutina zilnică. Fiind unul dintre favoriții acestui stăpân, nimeni nu a crezut că se va ajunge la acest moment, ceea ce evidențiază faptul că limita dintre viață și moarte este una foarte subțire, confundându-se cu limita dintre supunere și libertate. Viața desfășurându-se

Recenzie. Cronică

normal în jurul lui, Solomon simte apropierea morții, dar și realitatea dură - aceea că toți sclavii sunt obișnuiți cu astfel de situații.

Pe scurt, filmul poate fi prezentat ca o poveste adevărată despre inegalitatea dintre oameni, abuzuri, violență, exploatarea omului de către om, pe de-o parte, dar și despre curaj, demnitate, tenacitate, speranță și iubire, pe de altă parte. Un episod din istoria întunecată a omenirii, care ne reamintește că lupta pentru recunoașterea rasei negre ca fiind egală cu cea albă a început acum mult timp și a fost greu de dus de către "combatanții" așa-zis inferiori.

12 ani de sclavie este un film care te va impresiona, cu toate că regizorul Steve McQueen se încapățânează să exploreze cruzimea animalică a stăpânilor de sclavi. Pentru spectatorul din prezent, ceea ce șochează mai mult este placiditatea extremă cu

care sclavii își acceptă statutul de ființe inferioare. Regizorul se folosește de personajul Solomon Northup pentru a sublinia abuzurile extraordinare săvârșite în sudul sclavagist. Fără a comenta paleta largă de metode prin care sclavilor li se arată că sunt la cheremul stăpânilor, spun doar că este cu siguranță un film care nu trebuie ratat.

În final, filmul ne lasă îndurerați de miile de oameni care nu au cunoscut vreodată libertatea, miile de oameni care nu au avut posibilitatea de a-și spune poveștile generațiilor viitoare.

Monica Maria Mînea

Clasa a IX-a D

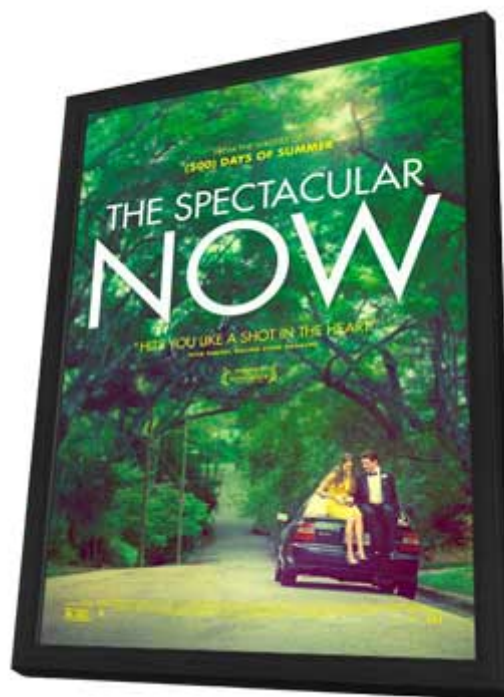
The Spectacular Now

The Spectacular Now este o comedie romantică apărută în 2013 și regizată de James Ponsoldt, făcută după nuvela cu același nume scrisă de Tim Tharp. Filmul a fost primit cu căldură la 2013 Sundance Film Festival, iar impresia lăsată printre criticii de film este incredibil de bună. Richard Roeper de la Chicago Sun-Times a acordat acestui film 4 stele din 4, descriindu-l ca fiind cel mai bun film american de până acum, reușind să-i aducă aminte de anii în care încerca să profite de fiecare moment pentru că toată lumea i-a spus că perioada liceului este cea mai bună.

Sutter Keely este un adolescent popular aflat în ultimul an de liceu care se mândrește cu faptul că trăiește doar în prezent. Obținând note mici la școală și fără planuri pentru viitor, acesta își petrece majoritatea timpului la petreceri. După ce prietena lui, Cassidy, îl părăsește, acesta simte nevoia de a-și înneca amarul în alcool, exagerând în ceea ce privește cantitățile. Sutter se trezește pe o peluză unde Aimee Finecky îl găsește, încercând să vadă dacă mai trăiește. Cei doi se apropie foarte mult pe parcursul filmului, Aimee ajutându-l pe Sutter cu meditații la geometrie, iar acesta încercând să o facă să treacă peste timiditate. Cei doi se ajută reciproc și încep încet, încet să se îndrăgostească unul de celălalt, făcându-și planuri pentru viitor, întrucât Aimee a fost admisă la o facultate din alt stat. „Just wait. Someone’s going to come along, someone you never expected, someone who needs you because you’re you.” Când vine momentul plecării, Sutter nu vrea să se ducă să o vadă, ascunzând faptul că el nu a promovat, distrugând aparent viitorul lor împreună.

„Nothing lasts”, she says, and there’s a little crack in her voice. You think it’s going to. You think, „Here’s something I can hold on to, „but it always slips away.”

Toată acțiunea filmului este pusă sub forma unui eseu pe care Sutter Keely trebuie să îl scrie pentru admiterea la facultate, având astfel posibilitatea de a reflecta asupra lucrurilor pe care le-a făcut greșit sau corect, ajungând la concluzia că trebuie să se

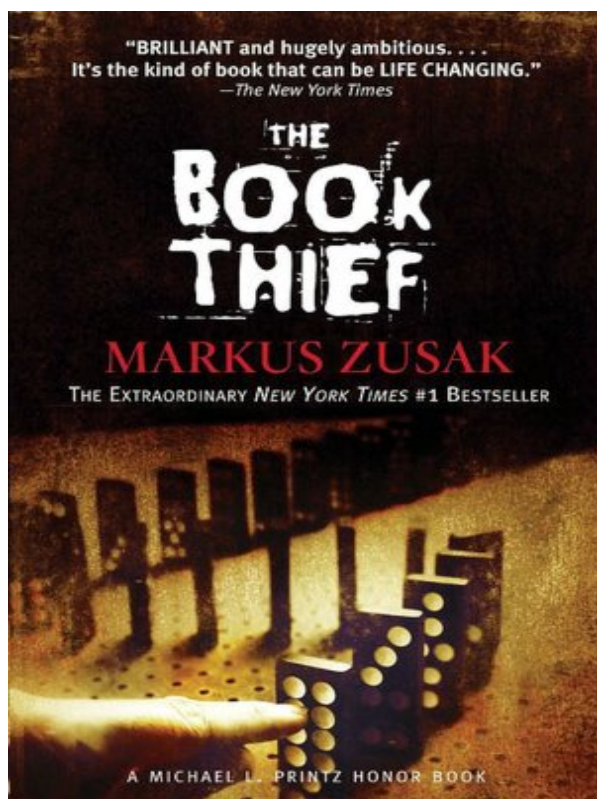
maturizeze, că nu se poate axa doar pe prezent, ci trebuie să se gândească la viitor, la consecințele pe care faptele lui le pot provoca. El conștientizează că el a fost singurul care l-a împiedicat să obțină ce își dorea în tot acest timp tocmai din cauza mândriei sale de la început, trecând peste gândurile lui inițiale: „Everyone’s telling me I gotta move on, but I don’t see what’s so great about being an adult”. Acesta a realizat mai ales faptul că fiecare moment trebuie prețuit, și că trebuie să treacă peste frica sa de a fi rănit din cauza propriilor decizii, fapte sau relații cu persoanele apropiate lui. În fond, acest film se bazează pe o frică bine cunoscută adolescenților, punând în evidență sincera dezorientare a acestora când vine vorba de viitorul pe care trebuie să și-l formeze.

Cristina Teșu

Clasa a IX-a D

Hoțul de cărți sau un film despre cărți, inocență și război

Tatăl meu are o slăbiciune pentru ziarul Dilema Veche, o publicație care cuprinde articole despre toate ariile culturale. În mod surprinzător, până și reclamele sunt bune. Am fost stârnită o reclamă la filmul "Hoțul de cărți", înfățișând o fetiță blondă cu o privire hotărâtă, înconjurată de clădiri în ruină. M-am gândit că părea un film interesant și nu am fost dezamăgită deoarece e un film reușit despre viața unei fetițe a cărei existență este marcată de cel De-a Doilea Război Mondial, o poveste indiosatoare a unei supraviețuitoare ce sfidează moartea.

Anul 1939. Al Doilea Razboi Mondial își anunță începutul. O Germanie întregă freamătă la gândul că va cuceri lumea, păstrându-și statutul de mare putere.

O familie comunistă fuge din calea războiului, dar mezinul nu supraviețuiește și este îngropat în mijlocul întinderii de zăpadă, lângă șinele trenului.

Liesel Meminger are 10 ani și ajunge să locuiască într-o familie socială. La înmormântarea fratelui său, fetița găsește cartea „Manualul groparului” și refuză să i-o returneze proprietarului, adică preotului. Astfel, „Manualul groparului” ocupă locul întâi de pe lista cărților furate. Ați înțeles, hoțul nostru de cărți este această fetiță pusă la încercare de viața grea din timpul unei perioade zbuciumate.

Rosa și Hans Hubermann sunt doi soți inimoși care mai găzduiseră copii asupriți până să vină Liesel, pe care o primesc în familia lor tipic nemțească fără prea multă bătaie de cap. Aceștia o ajută pe copilă să se adapteze noii situații, tatăl este cel care o va învăța să citească, iar mama își va arăta mai întâi partea exigentă, dar până la urmă și leii pot fi îmblânziți.

În vecinătatea casei, fata îl cunoaște pe cel care îi va deveni cel mai bun prieten, Ruby, băiatul cu părul de culoarea lămâii.

Într-o noapte friguroasa de iarna, la usa familiei Hubermann bate un tanar evreu, Max, care este adapostit in pivnita casei o buna

perioada de timp, în speranța că va scăpa de Holocaust. Tatăl lui Max a fost cel care i-a dăruit lui Hans viața și acordeonul în timpul primului război și astfel Hubermanii se simt dator să îl apere pe evreu indiferent de riscuri.

Din cauza condițiilor precare, umiditatea și frigul din subsolul casei, Max se îmbolnăvește. Cea care îl ține în viață este Liesel. Mai exact, aceasta va fura cărți din biblioteca primarului și i le va citi prietenului ei evreu. Chiar dacă la început efortul pare să nu dea roade, după o lună Max își revine și mărturisește că doar cărțile l-au vindecat. Liesel învață astfel despre puterea cărților și despre valoarea sacrificiului.

Apoi începe războiul, iar Hans trebuie să se înroleze în armată, lipsindu-i astfel pe locuitorii orașelului de cântecul, acum refugiindu-se în adăposturi anti-aeriene.

Rolul de a goni moartea îi revine acum personajului Liesel. În liniștea din subsol, unde se mai aud acum doar scâncete de copii, ea

începe să spună povești. Vecinii își îndreaptă atunci atenția spre fetiță și o ascultă cu un interes aparte.

Apoi, într-o noapte se întâmplă neprevăzutul, un bombardament ce îi ia pe toți prin surprindere. Nu vă pot spune decât că hoțul nostru supraviețuiește.

Ce mi-a plăcut la filmul acesta?

Drama personajelor și felul în care ele trăiesc o perioadă tumultuoasă a istoriei. Este o poveste despre inocența unei fetițe, mărinimia unei mame adoptive, prietenia unui evreu, bunătața unui cântăreț la acordeon și sărutul unui băiat cu părul de culoarea lămâii, toate acestea împletindu-se într-o lume a cuvintelor și a regăsirii umanității în anii grei ai nazismului.

Vizionare plăcută!

Smaranda Codreanu,

Clasa a IX-a D

How I met your mother este un serial american de comedie, lansat în 2005 și încheiat în 2014, în care protagonistul Ted Mosby (jucat de actorul Josh Radnor) le povestește copiilor săi cum a cunoscut-o pe mama lor.

Acțiunea se desfășoară în mare parte în Manhattan, unde Ted lucrează ca arhitect și își petrece timpul liber alături de cei mai buni prieteni ai săi, Barney Stinson (Neil Patrick Harris), Robin Scherbatsky (Cobie Smulders) și cuplul format din Lily Aldrin (Alyson Hannigan) și Marshall Eriksen (Jason Segel).

Povestea începe atunci când Marshall o cere în căsătorie pe Lily, după nouă ani de relație. Ted este inspirat de cei doi și hotărăște că ar fi timpul să-și caute sufletul pereche. Astfel, el va trece prin experiențe umoristice împreună cu prietenii săi.

În cele 208 episoade, protagonistul are numeroase relații de pe urma cărora suferă mult, fapt datorat mai ales caracterului său sensibil și romantic. În final, rămâne împreună

cu Robin Scherbatsky. Totuși, publicul s-a dovedit dezamăgit de sfârșitul serialului, motiv pentru care ulterior va exista unul alternativ pe DVD.

Pe lângă povestea în sine, serialul se bucură de o regie bine gândită și de o bună interpretare a actorilor, câștigând numeroși fani și nouă dintre cele 28 de nominalizări pentru premiile Emmy.

Așadar, dacă sunteți în căutare de un mod relaxant de a vă petrece timpul liber, vă recomand serialul *How I met your mother*.

It's gonna be legen... wait for it... dary!

Bianca Toșăbu

Clasa a IX-a D

Rizzoli&Isles

Rizzoli&Isles este o producție TNT, un serial bazat pe nuvela Rizzoli&Isles a lui Tess Gerrisen. Acest serial de patru sezoane (56 de episoade) le are în prim-plan pe cele două personaje principale, foarte bine interpretate de Angie Harmon (Detective Jane Clementine Rizzoli) și de Sasha Alexander (forensic medical examiner Dr. Maura Dorothea Isles).

În copilărie era ușor dolofană, de unde a primit și porecla Roly-Poly Rizzoli. Ea se dovedește a fi o fiica băiețoasă a unei mame mult prea protective și a unui tată detașat. Extrem de competitivă, nu pierde niciodată în fața fratelui ei mai mic, Francesco Rizzoli ("Frankie"). Printre altele, Jane nu are noroc în dragoste și are alergii la câini, deși sfârșește să aibă grijă

Jane Rizzoli este o detectivă din Boston care lucrează la Boston Police Department's Homicide Unit. Jane provine dintr-o familie de origini Italiene dar stabilite în America. Detectiva se dovedește a fi o femeie confidentă, independentă, dese ori briliantă, dar poate fi și epigramatică. De-a lungul serialului aflăm foarte multe din trecutul ei, cum ar fi faptul că

de un maidanez, Jo Friday, salvat de fostul ei partener, Vincent Walter Korsak ("Vince"). Cele mai mari probleme pe care le are sunt criminalul Charles Hoyt care aproape a omorât-o de 3 ori și pe mama ei care intră sau o conduce pe Jane în situații jenante sau de conflict. Atunci când este atacată prima oară de Hoyt, partenerul ei, Vince o salvează. Din păcate,

Recenzie. Cronică

faptul că el a descoperit punctul slab alui Rizzoli, o determină pe detectivă să își schimbe partenerul.

Dr. Maura Isles este un medic legist expert, șef peste secția medicală din Boston Police Department. Ea este o bibliotecă umblătoare, în stare să ofere informații despre orice. Animalul ei de companie este o țestoasă pe nume William M. Bass. Maura este o persoană foarte corectă care nu poate minți, simțindu-se vinovată dacă o face, și care nu emite bănuieli despre cazuri decât dacă este obligată sau păcalită de Jane. Maura are mari probleme cu bărbații deoarece tinde să diagnosticheze persoane vii fără să se gândească de două ori, totul pe lângă faptul; că ea este un eșec social. Încă de mică, ea avea cunoștințe foarte bine cultivate, astfel încât colegii au poreclit-o Maura-The-Bore-A, din cauza că ea era plictisitoare pentru ceilalți. Pasiunea Maura-ei este examinarea corpurilor decedate și documentarea despre orice. Una dintre importantele caracteristici este și faptul că pentru a face examinarea locului crimei, a

corpului neînsuflețit sau pentru curățenia în casă, ea trebuie să fie îmbracată ca pentru o sedință foto. Maura este un copil adoptat de o familie înstărită, dar examinând un corp la morgă, află că persoana pe care o avea în față era fratele ei biologic, totul ca mai apoi să se trezească în postura unui copil mort la naștere, procreat de un infractor pe nume Paddy Doyle și de o doctoriță la fel de deșteaptă ca Maura. Pe cât de diferite sunt aceste personaje, ele sunt foarte bune prietene, Maura fiind singura persoană în jurul căreia Jane nu este în gardă.

O poveste atipică, cu personaje tipice, în care toată acțiunea este concentrată pe obsesia lui Hoyt de a omorî pe Jane și pe istoricul încă neclar al lui Maura ține spectatorul în suspans de la primul episod. În curând trebuie să apară un nou sezon pe care fanii îl așteaptă cu nerăbdare.

Rares Antonescu

Clasa a IX-a D

Între a privi și a vedea

Ești orb. Înfiorător de orb. Privești în jur, dar nu vezi niciodată nimic. Imaginea îți rămâne pe retină cam cât ar rămâne pe albul zăpezii. Apoi se ridică precum fumul și se pierde. Nu te mai poți întoarce la ea. Nu mai poți spera vreodată că ai să înțelegi ce ai văzut. Nu poți nici măcar să fii sigur că ai văzut ceva.

Mergi. Ai plecat de undeva și te duci undeva. Ca toată lumea, ai iluzia importanței acestui fapt, definitivă ca o ștampilă după cap, ca un număr de serie. Umbra se târâie în urma-ți și-ți înghite pașii, aruncând cu dezinteres înapoi culorile pe care le răpește în treacăt. Cam cât de mult ține cheful de joacă al voalului subțite de cenușă care te-nsoțește, cam atât păstrezi tu memoria lucrurilor pe lângă care treci. Le vezi și le uiți. E destul să clipești ca să nu mai existe. Și totuși, nu te rătăcești niciodată. Sau așa ți se pare.

Știi fiecare stradă, fiecare dâră de asfalt lăsată vreodată în urmă de om, în nevoia lui de a marca toate proprietățile pe care nu le deține. Recunoști fiecare clădire, decupaj anost din carton, stând cu insolentă în picioare.

Mai sunt și oameni. Pe unii îi știi, pe alții nu. Totuși, ți se pare perfect normal ca ei să existe. Ești paranoic și stai constant cu frică. Cu toate astea, te simți în siguranță printre ei.

Te deplasezi în continuare între aceleași două puncte, a căror semnificație e inexistentă, dar sămânța ți-a fost plantată adânc sub piele, mai adânc decât intră tușul ștampilei. Și nu poți ucide o idee. De altfel, nimeni nici n-a încercat vreodată. (Ca să te străduiești serios să ucizi o idee, trebuie mai întâi să înțelegi că ea există, iar oamenii rar fac așa ceva)

De la o vreme, parcă începi să-ți pui, totuși, întrebări. Începi să observi efemeritatea propriilor gânduri și tragi cu disperare de ele, ca să le aduci înapoi. Nu poți. Îți lipsește antrenamentul. Așa că ce se întoarce la tine e un gând cu totul nou, străin de-a dreptul, pe care vrei totuși să-l păstrezi. Dar te dă peste cap, așa că abandonezi ideea.

O dată.

De două ori.

Până la urmă, devii hotărât și începi să te lupți cu un *tine* care nu e chiar *tu*. Ajungi în posesia unor informații pe care nu ți le poate da nimeni (pentru că, în sfârșit, sunt ideile tale) și ți se pare că ai descoperit apa caldă. Ești aproape mulțumit. Aproape. Pe urmă, începi să vezi culori. Nu, de văzut le vedeai și-nainte. Începi să *observi* culori. Ar trebui să fie frumos, dar nu e. La început, asta îți trezește o curiozitate pe care n-ai mai avut-o și începi să cauți, frenetic, toate celelalte lucruri care ți-au stat mereu în fața ochilor și pe care coborâri de pleoape le-au transformat în umbre, în mătăsurii gri, în voaluri și dantele ușoare. În vânt și-atât.

Capeteți impresia că înțelegi.

Și pe urmă, certitudinea că nu-i așa.

Renunți. Sau poate nu. Poate continui și poate ajungi să vezi cât de îngrozitoare e simplitatea din lucruri. Unele par a fi complexe, dar te asigur, ele nu ascund niciun fel de complexitate. Ce descoperi tu, prin prisma acestui geam, care, în mod înfricoșător, e o oglindă, e propria-ți minte.

Îți aduci aminte că ești om. Începi să sperii că mai sunt și alții ca tine. Îi cauți disperat, însetat de un alt aer care să-ți invadeze plămâni, sperând că altcineva o să-ți poată smulge groaza din suflet.

În punctul ăsta, încep deja să simt o oarecare părere de rău pentru tine.

Ajungii să afli că nu există o astfel de persoană. În schimb, ți se ntâlnesc cărările cu multe alte ființe, unele dintre ele cu greu umane, iar altele, în aceeași căutare ca și tine. Dar nu vă puteți ajuta unul pe altul.

Nu dormi nopțile. Îți înfingi unghiile în piept, căutând să desfaci unul de altul șirurile de oase albe ca niște clape de pian, în spatele cărora o tobă de circ bate sincopat. Îți intră un soi de fum negru sub unghii. Pe urmă, ți-e tot timpul frig. E un frig psihologic, mai degrabă.

Descoperi că n-ai ce să-ți faci și decizi să te uiți, să te ignori, măcar.

Găsești fascinantă o altă persoană. Una dintre acelea pe care nu le poți smulge din ghearele propriei existențe, deși încerci. Măcar să-ți fie de folos atunci. Te pierzi deliberat în ea. Îți place să crezi că o înțelegi și îți place să crezi că, în imperfecțiunile care, adunate, dau contur acestei persoane, se poate găsi ceva de pus deasupra propriei tale ființe, de care ai ajuns să te temi.

Mai devreme sau mai târziu, înțelegi că ai căzut în ghearele unei alte iluzii, așa că pleci. Începi iar de la zero. Înțelegi că nu-nțelegi nimic și o iei de la început.

De la începutul unui șir de începuturi, mai exact.

Mult noroc, dragul meu.

N-o să-ți folosească la nimic.

Smaranda Enache

Clasa a IX-a A

Fata făcută din întuneric

Muzica îi răsună în urechi așa cum o auzise ultima dată: lină, misterioasă, cât se poate de atrăgătoare. Își aducea aminte doar frânturi din acea zi, demult uitată. Acele clipe ale copilăriei sale...

Totul a început cu multă lumină. Razele soarelui o înconjurau și Annabel se afla parcă într-un glob de sticlă – propriul său univers. Câmpul se întindea ca un ocean verde al necunoscutului. Din când în când, apăreau diferite forme- umbre. O dată a văzut chipul bunicii, apoi altă dată, al unui străin care se dovedi a fi, mai târziu, profesorul ei de pian și în final, urma unui castel părăsit. Acea umbră a fost cea care i-a marcat copilăria, care a făcut-o să iasă din globul ei de sticlă.

În ziua aceea, Annabel se afla acolo lângă copacul înalt care își înălța ramurile spre imensitatea cerului parcă incolor. O iluzie i-a șoptit: „Ridică-te și urmează-mă!” Apoi s-a auzit muzica. O muzică ce o determină pe fată să se scoale dintre flori și să privească tot înainte. Deși cunoștea împrejurimile, ea nu a observat niciodată acea pată întunecată din zare. Curiozitatea îi puse stăpânire pe întreg corpul și acum se îndrepta cu pași mărunți spre acea umbră.

Când fu mai aproape observă că era un castel părăsit. Iar muzica era de fapt o melodie cântată la pian. Ruinele castelului arătau ca niște santinele care păzeau ceva tainic în inima lor. Înaintă și, când atinse zidurile crăpate, se produse o ruptură în sufletul ei. Se uită înapoi, dar copacul înalt era acum prea departe ca să-l mai vadă. Annabel ieșise din universul ei și pătrunse în necunoscut. Cu inima cât un purice păși pe niște trepte prăfuite de timp și vânturi.

Cum înainta se făcea din ce în ce mai frig, melodia se auzea din ce în ce mai tare, iar ochii ei verzi se măreau. După ce dădu colțul unui zid pictat cu scene din bătălii sau cu oameni călărind creaturi fantastice, ea pătrunse într-o cameră mare luminată de câteva raze ca niște sulite. În mijlocul ei era o colivie mare din lemn argintiu în care se afla o minunată colecție de fluturi turcoaz. Fata se apropie sfios. Fluturii dădeau ușor din aripile lor acoperite de un praf strălucitor.

Dar mai important, ea sesiză într-un colț al încăperii un pian vechi. La el cânta o fată făcută din întuneric. Prima dată se sperie de ea, dar peste câteva minute în care a stat țepănă ca o statuie, a hotărât să se apropie puțin. Nu mai văzuse așa ceva până acum. În realitate, singurele lucruri pe care le știa erau chipul bunicii, copacul înalt și pianul de acasă. Acest pian vechi, dar nou pentru ea, îi inspira o oarecare teamă.

Dar o atrăgea melodia, acele note așezate cu dibăcie pe clapele albe și negre.

Fata făcută din întuneric o îndemnă să se așeze pe taburetul din catifea roșie și, cuprinsă de vrajă, Annabel își ridică mâinile și începu să cânte alături de ea. Atunci melodia se completă cu notele cântate de Annabel, iar ea și fata din întuneric se contopiră. Acum nu știa doar lucrurile familiare ei, ci și povestea acelu loc, mai exact: povestea fetei din întuneric.

Acel castel a fost odată casa unei familii regale, iar întreg câmpul era împărăția. Fata din întuneric era de fapt fiica regelui și a reginei. Frageda copilărie și-a petrecut-o în preajma bunicii sale și a doicelor care o îngrijeau. Când a mai crescut, a învățat să cânte la pian. Dar nu a avut timp decât

să învețe o melodie, căci vremuri grele s-au abătut asupra împărăției. S-au purtat lupte importante, iar regele a fost învins și castelul a luat foc. Fata a fost dusă de către profesorul ei de pian la o vrăjitoare care i-a ursit că, atâta timp cât va auzi și va cânta melodia învățată la pian, va putea trăi veșnic. De asemenea, o colecție de fluturii azurii o vor menține tânără pentru totdeauna. Cu timpul, urmele împărăției au dispărut. Nu au mai rămas decât umbre.

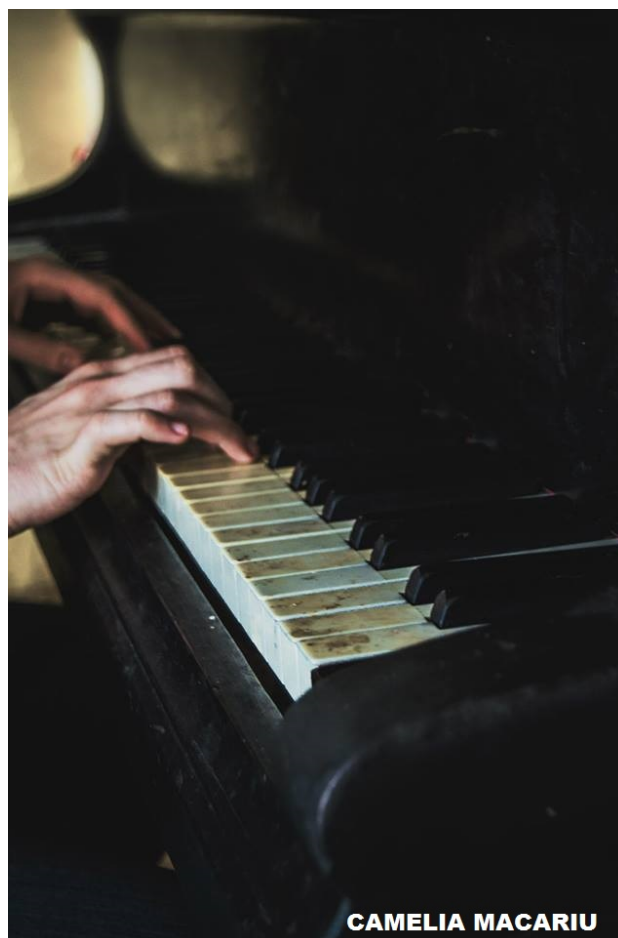
Annabel, recunoscându-și povestea, s-a ridicat de la pianul vechi alături de fata din întuneric, ce i-a pus stăpânire pe suflet și s-a îndreptat spre colivia cu fluturi. Măruntele creaturi captive se zbăteau între gratiile de lemn. Atunci ea le-a dat drumul și fluturii au zburat sus în văzduh redându-i culoarea azurie.

Ca la un semn, castelul a dispărut. A rămas doar pianul. Copilăria ei s-a spulberat, iar acum îmbătrânea, devenea din ce în ce mai transparentă. Dar zâmbea, în interiorul ei auzea acea melodie lină și tainică.

S-a așezat pe pământul moale și în jurul ei zburau fluturi... Numai ea era făcută din întuneric...

Olivia Dobrea,

Clasa a VIII-a D

MAGIE

Privesc pereții camerei sufletului meu și observ foarte multă apă. Gândurile mele refuză orice încercare de a-și lua zborul către orizontul unde se contopește rațiunea cu emoțiile. Le înțeleg, le dau dreptate și încerc să găsesc un echilibru. Mă întreb de ce sufletul are parte de acest element primordial în exces, iar mintea nu se poate bucura de niciun strop al reflecției divine. Am descoperit că mijlocul de comunicare al Universului cu ideile oamenilor este constituit de stele. Probabil că și gândurile pot deține controlul, dar se află într-un cadru încețoșat, din unghiul căruia nu se pot observa aștrii eterni în deplinătatea frumuseții lor.

O mică parte din infinitul stelelor ce apar pe cer în seara aceasta îmi atrage atenția. Șaptesprezece amintiri, șapte priviri și o metaforă. E tot ceea ce pot desluși în constelația ideilor mele. Improvizația cuvintelor și fiorul ce îmi pune în mișcare tot corpul mă determină să îmi arunc privirea într-o direcție diferită, să dau uitării această infinitate nesemnificativă și să încerc să găsesc ceva mai mare din punct de vedere al cantității. Nu doresc a sfida Universul, întorcându-l astfel împotriva mea. Vreau doar să mă ascund, să trăiesc printre stele și flori și să descopăr motivul pentru care sufletu-mi este învăluit de apă. Visez la faptul că nimic nu s-ar schimba între aștri, între destinele oamenilor, această idee dezvoltându-mi fantezia, dar micșorându-mi vizibilitatea către lumea realității. Privesc în gol, căutând punctul imaginar ce m-ar ajuta să îmi continui drumul. Spațiul securizant s-a transformat într-o mare de gânduri reci.

Oh, cât de frig este aici. Inspir aer în piept și aștept ca totul să se termine. Rămân nemișcată. Domnește un întuneric de nepătruns. Totuși, pot distinge o privire blândă care îmi inspiră mister. Îmi pare inconfundabil de familiară, iar acest fapt mă îngrijorează. În acea liniște deplină, conexiunea ochilor noștri nu s-a pierdut pentru vreun moment, și, deși nu clipisem, puteam susține fără dificultăți acest act de magie. Pot observa o combinație minunată a culorilor în acea privire pură, un amestec între verde și albastru. Mă simt în siguranță, iar frigul dispare încet, în totalitate. Gheața din suflet se transformă în flori de primăvară, iar soarele reflectă raze de lumină în fiecare parte a trupului meu înghețat. Întregul cadru natural strălucește în jurul meu, într-un mod discret, relaxant. Acea privire aparține unui om ce îmi oferă impresia că îi cunosc identitatea. Probabil e o iluzie... sau poate nu.

El continuă să se apropie de mine, dar apoi se oprește. Distanța dintre noi este destul de mare, dar acest detaliu nu îmi displace. Îl simțeam aproape. Îi pierdusem privirea timp de câteva secunde, iar ceea ce am simțit în acele momente e de nedescris. Frigul îmi îngheța inima încet, ușor, dar sigur, iar florile se transformau în arme ce au fost concepute să distrugă orice semn al iubirii. Gândurile reci. Într-o clipă de slăbiciune, închid ochii, dar îi redeschid repede, simțind privirea liniștitoare stăruindu-mi pe chipul confuz.

Salvare. Acesta este primul lucru care mi-a pătruns în mintea încă încețoșată. Omul pe care cred că îl cunosc de-o viață întreagă m-a salvat, fără a cere ceva în schimb. Mi-a oferit speranță și iubire. Aceasta poate fi interzisă, e o certitudine ce poate fi contrazisă numai de către un magician. Am știut din primul moment în care i-am întâlnit privirea că este un vrăjitor, deoarece oamenii obișnuiți nu alină sufletele îndurerate, ci le îngrijesc pe cele sănătoase, valorificându-le.

Privesc cerul plin de stele, ce alcătuiesc imaginea infinitului, unele fiind mai mari decât altele. În această seară am avut ocazia de a-l cunoaște pe magicianul ce mi-ar oferi o favoare dacă el ar fi cel care mi-ar frânge inima pentru totdeauna.

Sabina Cojzcaru

Clasa a VI-a F

Masca sufletului

A fost odată ca niciodată un evantai alb din lemn. Era foarte cunoscut de poporul chinez, deoarece în spatele său se ascundea chipul preafrumoasei prințese Yun Liu. Palatul ei se afla pe malul râului Huang, înconjurat de o grădină de trandafiri pitici, bonsai, bambuși, rododendroni și multe alte plante exotice. Prin sate se zvonea că prințesa ar fi de o frumusețe rară, dar nimeni nu îi văzuse chipul până atunci. Prin vălul evantaiului nu se observau decât ochii ei strălucitori precum piatra de onix. Evantaiul l-a primit de la o zână atunci când s-a născut Yun Liu, în anul Privighetorii, când privighetorii din întreaga Asie au venit în grădinile palatului și le-au umplut de cântecele lor mirifice. Prințesa avea un mare secret: noaptea își închidea evantaiul și se preschimba într-o privighetoare, cu sufletul, în timp ce corpul său se întindea grațios pe patul de smarald. Privighetoarea ieșea în grădini și le umplea cu muzica ei. Întreaga China se cutremura la rezonanța cântului ei. Dimineața devreme își lua înapoi masca umană, ascunzându-și chipul de zeiță în spatele evantaiului. Această poveste nu era cunoscută de multă lume. Însă despre frumusețea prințesei auzeai din gurilor tuturor. Un tânăr războinic pe nume Huan Cao a auzit într-o zi zvonurile despre creatura măiastră ce trăiește în palatul înalt, într-un restaurant săracăcios și a pus rămășag cu prietenii săi că le va aduce evantaiul. Dar săracul războinic se codi și el de rămășagul făcut și oricât căută în lung și-n lat un evantai ca al prințesei nu mai găsi. Prințesa era bine păzită și nici pomeneală să ajungi cumva la ea. În cele din urmă ajunsese obosit și flămând la curtea împăratului. Privi în sus la zidurile nesfârșit de înalte. Cum va ajunge în camera prințesei? Își lăsă privirea îngândurată în pământ. Atunci lângă el apărură o bătrânică:

- Ehe, fiule, dă-i bunicii un ban și nu vei regreta. Bunica îți poate ghici viitorul și cred că vrei s-auzi asta acum!

Huan îi dădu bătrânei ultimul bănuț pe care-l mai avea. Aceasta zise:

- Vino în cabina mea. Acolo îți voi spune un mare secret!

Când au ajuns, tânărul și-a dat seama că bătrâna era mai mult o vrăjitoare decât o cerșetoare. Amândoi s-au așezat în jurul unei mese rotunde de piatră.

- De ce m-ai ales tocmai pe mine, bătrânico? Întrebă Huan.

- Pentru ca tu vrei s-o demaști pe prințesă, iar viitorul îți surâde. Te-am așteptat toți acești ani. Am de gând să te ajut. Ia această mască. Te vei transforma în uliu și vei zbura la palat. Odată ajuns, să intri în camera ei când doarme și să-i iei evantaiul. Ea te va căuta, dar tu nu-i da atenție, căci vrea să te farmece. Adu evantaiul direct la mine. Drept răsplată vei deveni bogat și vei putea s-o ceri în căsătorie. Dar nu uita să-ți pui masca numai la apusul soarelui și s-o scoți până la răsărit. Altfel, vei rămâne uliu pe vecie.

Când se trezi din acea transă provocată de cuvintele vrăjitoarei, Huan se afla din nou la zidurile palatului, dar avea o mască neagră în mână. Se apropia apusul. Când cerul se transformă într-o baltă de sânge, tânărul se preschimbă într-un uliu și zbură deasupra zidurilor palatului, spre grădini și spre camera prințesei. Se întunecase complet iar uliul se afla la fereastra camerei. În pat dormea prințesa și era extraordinar de frumoasă. Huan o admiră ore în șir, iar apoi își aminti de misiunea sa și luă evantaiul. Atunci când vru să plece, uliul auzi o melodie dumnezeiască venind din grădini. Mănat de atmosfera feerică, se apropie de sursă. Pe o creangă era o privighetoare. Ochii ei negri străluceau în lumina lumii. Privighetoarea își întoarse privirea către el și văzu evantaiul. Atunci zise:

-Vai, dragă uliule, nu te-am văzut! Dar ce ai așa de minunat în gheare?

Huan nu știa adevărul așa că-i spuse:

- În ghearele mele se află evantaiul prințesei.

- Chiar acel blestemat evantai! Mi-l dai și mie să-l văd?

- Nu ar trebui, mă grăbesc.
- Te rog din suflet!

Cuvintele privighetorii erau atât de dulci, încât Huan nu le putu rezista și îi întinse evantaiul. Atunci o cioară neagră i-l smulse din strânsoare .

- Fiule, vroiai să mă trădezi. Dar acum evantaiul este al meu și eu pot să intru oricând în trupul blajin al prințesei.

Huan înțelesese că fusese înșelat. Cioara râdea aspru prin croncănitul ei monoton și asurzitor. Se făcea ziuă. Huan trebuia să-și scoată masca, dar știa că numai zburătoare fiind poate să se răzbune pe vrăjitoare. Își luă aer în piept și se aruncă cu ghearele deschise asupra ciorii. Aceasta din urmă căzu cu tot cu evantai în râul Huang, lăsând în urmă o dâră neagră pe luciul apei luminate de razele soarelui. Era prea târziu, Huan rămăsese uliu.

- Îți mulțumesc că n-ai lăsat-o pe vrăjitoare să-mi ia locul. M-ar fi închis, iar ea ar fi devenit prințesă. Dar oricum fără evantai, fără acea mască sub care îmi ascundeam sufletul, tot biata privighetoare Yun Liu am rămas. Însă sunt fericită fiindcă acum sunt liberă. Da, sunt liberă să-mi arăt adevărata înfățișare, să cânt și să zbor.

Singurul mod prin care aș putea să-ți mulțumesc ar fi să te iau cu mine peste munți și peste vii, să fim liberi împreună. Huan acceptă și porniră împreună spre răsărit.

Dragi cititori, fiecare are câte o mască a sufletului care ascunde adevărata noastră fire. Fiecare dintre noi provine dintr-un izvor, din niște amintiri și-o dorință.

Și asta cânta de fapt Yun Liu în fiecare noapte, își cânta propria poveste a vieții cu jale, bucurie sau dragoste. Uneori chiar simțim că vrem să ne desprindem de această mască a realității lumești și să ne lăsăm în voia inimii, a sufletului, fiind unici și plini de încredere. Să fim noi înșine nu înseamnă altceva decât să dăm frâu liber imaginației.

Arătați-vă chipul cel adevărat! Zburați și visați!

Olivia Dobrea,

Clasa a VIII-a D

Oamenii albaștri

Marea e făcută toată din oameni albaștri.
Valurile sunt sentimentele lor,
de care se leagă, ca fila de cartea sa,
spuma-lacrima oamenilor, ce trece uitată.
Ceea ce e diferit la oamenii albaștri
e că nu au ceea ce noi numim corp.
Îmi dau seama că sunt oameni de la lacrimi
și sentimente.

Presupuneri

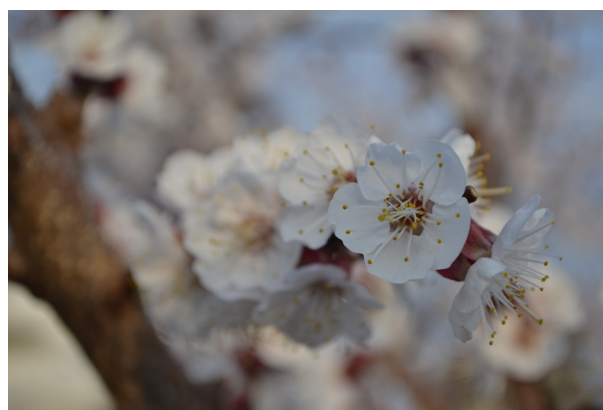
Spune-mi, nu-i așa că Timpul se zbate între ore
și orele între oameni?
Și oamenii între dumnezei?
Nu-i așa că umbra este proiecția viitorului
și viitorul semnul morții și moartea,
zbaterea Timpului și a orei și a omului și a dumnezeilor
și a Umbrei și a Viitorului?
Și dacă nu e așa, atunci cum e?

Origini

Dacă m-aș fi născut din Soare,
Aș fi fost o copleșire de căldură
Din care s-ar fi scurs, sfârșiți,
Ochii mei, cu irisul galben, strălucitor...

Dacă aș fi fost căzută din stele,
Aș fi întruchipat căpătâiul visului,
De care ar fi atârnat, indiferent,
Omul.

Dacă aș fi fost născută din flori,
Aș fi fost parfumul respirat de Dumnezeu...

Joana Tătarusanu, Clasa a VI-a F

Timp trecut

Amintiri, iubiri, secrete
Patimi roze și minciună
Toate scrise în jurnale
Cu condei din clar de lună.

Flori uscate între pagini
Îmbibate cu mirese
Aripi lungi din pene rare
De argint și interese.

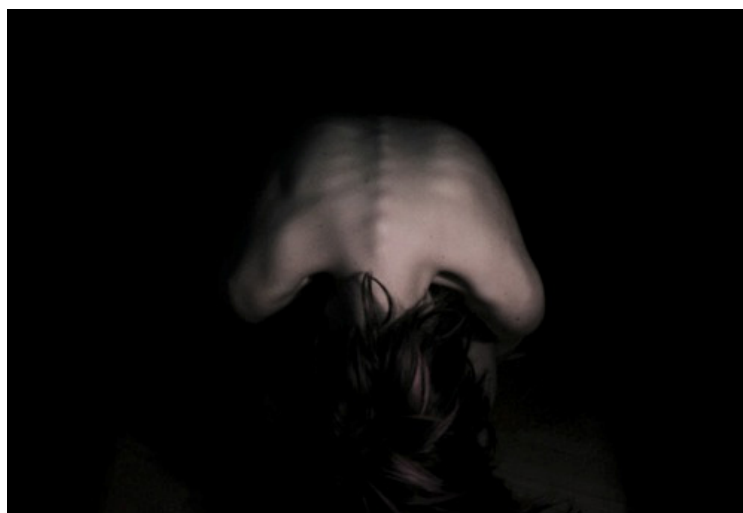
Zvonuri, vorbe negândite
Spuse-ncet, dar cu ecouri
Certuri dese, pe la spate
Cu fineți de bibelouri.

Timp trecut, regrete-amare
Lungi povești din altă vreme
Oameni răi, cu măști de ceară
Cu priviri scăpate-alene.

Mari dureri și inimi frânte
De dureri amorzate
Vremea ce-a trecut, napoi,
Să se dea, nu se mai poate.

Demoni albi, cu ochi de sticlă
Veri toride, doruri multe,
Nici un om în lumea asta
Ca să stea să mi le-asculte.

Largi speranțe muritoare
Neputernice, firave
Orizonturi neatrinse
De lumina și-a ei raze.

Miruna Mardaros, Clasa a IX-a D

Pierdut suflet. Cine-l găsește, să-l dea mai departe

De ziua mea vreau,
Atât cât se poate,
O boală mintală,
Măcar în acte,
Ca să nu-mi pese
că nu vă pasă,
Și când ies să-mi
las sufletul acasă.

Vreau o ușă de
sticlă
Într-un zid între
mine și lume,
Prin care să văd
cum se agită
Oameni fără nume
Și cum mâna după
mine o întindeți
Fără să
m-atingeți.

Când mă atingi,
mi-e frig și mă doare,
Iar tu tragi de

sufletul meu,
Să-l dau jos,
că-i prea mult și prea greu,
Dar mă țin de el
așa tare,
Că mâinile din
lut
Marmură s-au
făcut
Și tremur ca o frunză
în vânt.

Dacă-l pierd și-ai să-l găsești
Scrie pentru el povești
Vopsește-l albastru, din vise fă-i leagăn,
Umple-l cu cântec, de-o speranță leagă-l
Dă-i drumul să zboare
În zare
Și de-o ajunge iar la mine,
Bine.

Smaranda Enache, Clasa a IX-a A

Luna albastră

Fiecare clipă petrecută cu tine
a fost ca lumina lunii albastre curgând
în ochii mei oglindă.
Tu ești lun-albastră trecătoare
Ce dispare
în ochii mei înlăcrimați.
Fiecare lacrimă e o lună –
Stropi de univers, boabe de durere-amară;
Timpul se oprește.
Luna încremenește.
Și nu mai pot privi în urmă...
Tu ești luna mea albastră –
din tine va renaște lacrima bucuriei...
Un izvor de lacrimi ale bucuriei...

Maria Hutz

Clasa a VIII-a D

CUPRINS

EDITORIAL

Ilinca Andreea Cojocaru – *Un muzeu în continuă construcție* / 1

VIAȚA ȘCOLII

Ioana Bogdan – *Epilog, partea I* / 2
Caroline Mayaya – *Q&A cu președintele Consiliului elevilor* / 4
Vlad Tifor – *Sevilla, mi amor* / 6
Andra Bulgaru – *Grow. Shaping things to come* / 9
Ștefan Ciupilan – *Săptămâna sportului* / 11
Ioana Bogdan – *Epilog, partea a II-a* / 13

NE PRIVEȘTE

Iulia-Teodora Drișcu – *De ce VOLUNTARIAT?* / 14
Mălina Pricop – *Cheia dezvoltării – Voluntariatul* / 15
Laura Gălățanu – *SMURD – Drumul de la pionierat, prin voluntariat, până la o carieră* / 17
Ștefania Simon – *INTERACT Iași* / 21
Maria Patricia Mureșan – *Workshop-ul creativității* / 22
Vlăduț Cojocariu – *În țară sau afară?* / 24
Lidia Marta Amarandi – *„Profesorul este un companion” (interviu cu Adrian Netedu)* / 26
Caroline Mayaya – *Cancerul, privit altfel* / 28
Dana Lupan – *Reușita în viață începe la vârsta liceului* / 30

ADOLESCENȚIA

Horia Minea – *18 ani – între drepturi și responsabilități* / 33
Andra Ioana Berigoi – *PASAJ din evoluția adolescentină* / 34
Cristina-Alexandra Pleșescu – *Dragoste și principii* / 36
Iulia-Teodora Drișcu – *Dragoste pentru totdeauna? Numai pentru cei vrednici!* / 38
Diana Blăjuță – *Ecou, ecou, ecou...* / 39
Mircea Borș – *Mai mult decât un joc* / 40
Bogdan Coman – *Arta Meditației* / 41
Rareș Anton – *QUILLING* / 43
Sabina Horga – *De la genul epic la „gen, epic...”* / 44
Teodora Tiron – *Minți mărunte și averi mărețe* / 45
Elena Andreea Chirvăsuță – *A merge sau a nu merge la Medicină?* / 46

RECENZIE. CRONICĂ

Alexandra Istrate – *Pădurea Norvegiană (Pasărea a zburat) de Haruki Murakami* / 48
Elena Andreea Chirvăsuță – *Pânza de păianjen de Cella Serghi* / 51
Vlad Tifor – *Spre far de Virginia Woolf* / 53
Alice Sacară – *Clubul Împăraților* / 55
George Stoica – *2001: Odiseea Spațială de Arthur C. Clark* / 57
Bogdan Olariu – *Moș Goriot de Honoré de Balzac* / 59
Cristina Teșu – *Misterul criptei vrăjite* / 62
Monica Maria Minea – *Years a Slave* / 63
Cristina Teșu – *The Spectacular Now* / 65
Smaranda Codreanu – *Hoțul de cărți sau un film despre cărți, inocență și război* / 66
Bianca Tofalvi – *How I met your Mother* / 68
Rareș Anton – *Rizzoli&Isles* / 69

CREAȚIE

Smaranda Enache – *Între a privi și a vedea* / 71
Olivia Dobrea – *Fata făcută din întuneric* / 73
Sabina Cojocaru – *Magie* / 75
Olivia Dobrea – *Masca sufletului* / 77
Ioana Tătărușanu – *Oamenii albaștri, Presupuneri, Origini* / 79
Miruna Mardiros – *Timp trecut* / 80
Smaranda Enache – *Pierdut suflet. Cine-l găsește, să-l dea mai departe* / 81
Maria Huțu – *Luna albastră* / 82

Colegiul Național Iași vă invită să rămâneți

À L'ÉCART

Revistă de atitudine culturală realizată de trei colegii:
Colegiul Național Iași | Colegiul de Artă "O.Băncilă" | Colegiul "Petru Rareș" Suceava
(apare semestrial: în decembrie și în mai)